

KIM DUNG

LỘC ĐỈNH KỶ

4

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lộc Đỉnh ký

Tập 4

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộ? Đỉnh ký

Tập 4

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 16

*Son phấn hương thừa vang tiếng én
Nhấn vòng ma mới khóc lời oanh*

Vi Tiểu Bảo trong xe ngựa nhắm mắt ngủ một giấc. Đến xế chiều, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, một con ngựa từ phía sau phóng mau tới bên cạnh, nghe một giọng đàn ông lớn tiếng hỏi “Phu xe, người trong xe có phải là một thằng nhỏ không?”.

Vi Tiểu Bảo nhận ra giọng Lưu Nhất Chu, không chờ phu xe trả lời, từ trong xe thò đầu ra cười nói “Lưu đại ca, người tìm ta à?”. Chỉ thấy Lưu Nhất Chu trán đầy mồ hôi, mặt đầy bụi bặm, y vừa thấy Vi Tiểu Bảo liền quát “Hay lắm, rốt lại ta cũng tìm được người!”, rồi thúc ngựa vòng lên chặn trước đầu xe quát “Xuống xe ngay!”.

Vi Tiểu Bảo thấy thần sắc của y bất thiện, hoảng sợ hỏi “Lưu đại ca, ta đắc tội với người chuyện gì làm người tức giận thế?”.

Lưu Nhất Chu chiếc roi ngựa trong tay vung ra đập mạnh xuống đầu con lừa kéo xe. Con lừa đau quá rống to, co hai chân trước đứng thẳng lên, người phu xe suýt ngã ngã xuống đất. Người phu xe quát “Giữa ban ngày ban mặt mà thấy ma à? Sao lại ngang ngược như thế?”. Lưu Nhất Chu quát “Lão tử đang muốn ngang ngược đây!”, lại vung roi ngựa ra cuốn lấy chiếc roi ngựa của người phu xe giật một cái kéo y ngã xuống đất, ké đó vung roi đánh, đánh một cái lại chửi một câu “Lão tử đang muốn ngang ngược đây! Lão tử đang muốn ngang ngược đây!”.

Người phu xe lăn lộn không đứng lên được, luôn miệng con bà con mẹ chửi ầm lên. Lưu Nhất Chu roi đánh càng lúc càng nặng tay, nhất nào đánh xuống cũng tóe máu.

Vi Tiểu Bảo kinh ngạc ngẩn ra, nghĩ thầm “Người phu xe này với y không thù không oán, y lại hung dữ đánh đập như thế, là dụng chàm tới mình rồi. Lão tử không phải là đối thủ của y, y đánh phu xe xong có quá nửa sẽ đánh luôn cả mình, vậy thì không hay rồi”. Bèn rút thanh chủy thủ trong ống giày ra, khê cửa một nhát vào mông con lừa.

Con lừa bị đau hoảng sợ, nhấc vó lao đi, kéo chiếc xe phóng nhanh trên đường cái. Lưu Nhất Chu bỏ người phu xe thúc ngựa đuổi theo, kêu lên “Hảo tiểu tử, có giỏi thì đừng chạy!”. Vi Tiểu Bảo trong xe thò đầu ra kêu lên “Hảo tiểu tử, có giỏi thì đừng đuổi!”.

Lưu Nhất Chu ra sức thúc ngựa đuổi mau theo. Con lừa tuy chạy rất mau, nhưng rốt lại vì kéo theo một chiếc xe nên chạy một lúc thì Lưu Nhất Chu càng lúc càng

đuổi tới gần. Vì Tiểu Bảo định phóng thanh chủ thủ vào Lưu Nhất Chu, nhưng nghĩ có quá nửa sẽ không trúng, mà lại mất lợi khí phòng thân. Y quát tháo âm ỉ, thúc con lừa chạy mau, đột nhiên nghe bên tai có tiếng gió rít lên, má bên phải đau rát một cái, đã bị đánh trúng một roi. Y vội vàng rút đầu lại vào xe, nhìn qua khe rèm cửa thấy ngựa của Lưu Nhất Chu đã tới cạnh xe, chỉ chạy thêm vài bước là Lưu Nhất Chu có thể nhảy lên xe, lúc gấp rút nảy ý khôn, thò tay vào bọc móc ra một đinh bạc, dùng sức ném ra, trúng vào mắt trái con ngựa.

Con ngựa mắt trái máu chảy ròng ròng, trông mắt vỡ nát, lập tức bị mù, phóng chệnh chệch về phía sườn núi. Lưu Nhất Chu vội kìm cương, nhưng con ngựa đau quá, mấy lần nhảy chồm chồm, hất Lưu Nhất Chu ngã xuống đất. Y lăn một vòng rồi lập tức đứng lên, con ngựa đã phóng vào trong rừng, liên tiếp hí vang, rồi phóng ra xa. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, kêu lên “Lưu đại ca, người không biết cưỡi ngựa, ta khuyên người đi bắt một con rùa đen mà cưỡi thôi!”. Lưu Nhất Chu cả giận, để khí đuổi theo chiếc xe lớn.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, vội thúc con lừa chạy mau, quay đầu nhìn Lưu Nhất Chu, thấy y tuy đã cách chiếc xe hai ba mươi trượng, nhưng vẫn sải chân đuổi theo không ngừng, muốn thoát khỏi y thật không dễ, lập tức rút chủ thủ ra, rạch khe một nhát lên mõng con lừa. Nào ngờ lần này lại không linh, con lừa nhảy lên mấy cái, đột nhiên quay đầu lại phóng mau về phía Lưu Nhất Chu. Vi Tiểu Bảo la lên “Không đúng đường, không đúng đường! Con súc sinh người ăn làm bậy, có gì hay mà muốn lão tử xem!”. Dùng sức kéo dây cương, nhưng

con lừa đã phát điên, làm sao kìm được. Vì Tiểu Bảo thấy tình thế không hay, vội vàng nhảy ra khỏi xe, chạy vào khu rừng cạnh đường.

Lưu Nhất Chu sải chân vọt tới, tay trái vươn ra đã nắm được cổ áo y. Vì Tiểu Bảo thanh chủ thủ trong tay phải đâm ngược về phía sau. Lưu Nhất Chu tay phải thuận thế đè cánh tay y xuống một cái, một chiêu Hành vân lưu thủy đã nắm được cổ tay y, kế đó lập tức vặn ngược, mũi chủ thủ chĩa vào giữa cổ họng y, quát “Tiểu tặc, ngươi còn dám sinh cường nữa không?”. Tay trái chát chát hai cái, tát y hai tát.

Vì Tiểu Bảo cổ tay đau buốt, chỗ cổ họng nghe lạnh lạnh, biết thanh chủ thủ của mình chém sắt như chém bùn, cắt cổ họng như cắt đậu hũ, vội trở mặt ra cười hì hì nói “Lưu đại ca, có gì thì nói, mọi người là người mình, cần gì phải nổi nóng?”.

Lưu Nhất Chu nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt y, nói “Phì, ai nhận ngươi là người mình? Ngươi... ngươi... ngươi thằng tiểu tặc, lại dám hoa ngôn xảo ngữ trong hoàng cung, đánh lừa Phương sư muội của ta, lại... lại ngủ chung một giường với nàng, như thế... như thế... ta... ta... không giết ngươi không được...”, gân xanh trên trán nổi lên, mắt như lóe lửa, tay trái nắm thành quyền dí dí vào mặt Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo lúc ấy mới hiểu rõ, y nổi giận như thế là vì Phương Di, chỉ không biết tại sao y biết được. Cục diện trước mắt ngàn cân treo sợi tóc, y mà nóng giận hơn, kinh lực trên tay tăng thêm một chút, thì cổ họng mình sẽ có một cái lỗ, bèn cười nói “Phương cô nương là

người trong lòng của người, ta làm sao dám vô lễ? Trong lòng Phương cô nương chỉ có một mình người. Cô ta từ sáng đến tối chỉ nghĩ tới người thôi”.

Lưu Nhất Chu lửa giận lập tức hạ xuống, hỏi “Tại sao người biết?”, rút thanh chủ thủ lại vài tấc, Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ vì cô ta xin ta cứu người, ta vừa đưa người ra khỏi cung, cô ta vừa biết người đã thoát khỏi nguy hiểm, thật không biết là mừng rỡ tới mức nào nữa”.

Lưu Nhất Chu chợt lại nổi giận, nghiêng răng nói “Con chó con nhà người, lão tử không thèm nhận ân tình của người đâu. Người cứu ta cũng được, không cứu ta cũng được, tại sao lại lừa Phương sư muội của ta ưng thuận làm... làm vợ người?”. Thanh chủ thủ lại nhích tới vài tấc.

Vi Tiểu Bảo nói “Ừa, làm gì có chuyện ấy? Người nghe ai nói thế? Loại mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như Phương cô nương chỉ sánh đôi với loại người vừa anh tuấn, vừa anh hùng như người mới xứng đáng thôi!”.

Lưu Nhất Chu lửa giận lại hạ xuống ba phần, rút thanh chủ thủ lại vài tấc, nói “Người định chối à? Phương sư muội ưng thuận làm vợ người rồi, có đúng không?”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Lưu Nhất Chu nói “Có gì hay mà cười?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Lưu đại ca, ta hỏi người, người làm thái giám có lấy vợ được không?”.

Lưu Nhất Chu một phen nổi giận, vội vàng đuổi tới, không hề nghĩ tới việc Vi Tiểu Bảo là một thái giám, mà thái giám quyết không lấy vợ được, lúc ấy được Vi Tiểu Bảo một câu thức tỉnh, lập tức trong lòng mừng rơn, nhin không được toét miệng ra cười, kế đó lập tức buông

cổ tay y ra, hỏi “Vậy tại sao ngươi lại lừa Phương sư muội, đòi cô ta làm vợ ngươi?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Câu ấy ngươi nghe ở đâu?”. Lưu Nhất Chu nói “Chính tại ta nghe Phương sư muội nói với tiểu quận chúa, chẳng lẽ còn là giả à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Là hai người bọn họ nói với nhau hay là nói với ngươi?”. Lưu Nhất Chu hơi ngần ngừ, nói “Là họ nói với nhau”.

Nguyên là Từ Thiên Xuyên cùng hai người Phương Di, Mộc Kiếm Bình tới Thạch gia trang, đi chưa bao xa thì gặp ba người bọn Ngô Lập Thân, Ngao Bưu, Lưu Nhất Chu. Ba người bọn Ngô Lập Thân bị tra tấn trong hoàng cung, tuy không bị thương tới gân cốt, nhưng toàn thân bị đánh tới mức nát da rách thịt, ngồi trên xe ngựa, cũng định tới Thạch gia trang dưỡng thương, gặp nhau trên đường, tự nhiên là một phen mừng rỡ.

Nhưng thái độ của Phương Di đối với Lưu Nhất Chu khác hẳn trước kia, ngoài một câu “Lưu sư ca” lúc vừa gặp mặt, sau đó lại vô cùng lãnh đạm, không nhìn y lấy một cái. Lưu Nhất Chu hai ba lần muốn kéo nàng tới bên cạnh, nói vài câu tâm tình, nhưng Phương Di vẫn nhất định ngồi với Mộc Kiếm Bình không chịu rời ra. Lưu Nhất Chu vừa lo vừa giận, càng ra sức ép buộc. Phương Di nói “Lưu sư ca, từ nay trở đi, hai người chúng ta chỉ có phận sư huynh sư muội thôi, ngoài chuyện đó ra thì chuyện gì cũng không cần nói tới, cũng không cần nghĩ tới”. Lưu Nhất Chu kinh ngạc, hỏi “Tại... tại sao?”. Phương Di lạnh nhạt nói “Chẳng tại sao cả”. Lưu Nhất Chu kéo tay nàng,

vội nói “Su muội, cô...”. Phương Di dùng sức giật mạnh tay lại, nói “Tôn trọng một chút nhé!”.

Lưu Nhất Chu cắt hứng, đêm ấy trong khách điểm lần qua trở lại không sao ngủ được, tâm tình nồn nóng, rón rén bò dậy, tới trước cửa sổ phòng Phương Di và Mộc Kiếm Bình, quả nhiên nghe hai người đang hạ giọng trò chuyện.

Mộc Kiếm Bình nói “Người đối xử với Lưu sư ca như thế, há không làm y đau lòng sao?”. Phương Di nói “Còn có cách nào khác đâu? Y sớm đau lòng, thì càng sớm quên ta, sẽ càng sớm không đau lòng nữa”. Mộc Kiếm Bình nói “Quả thật người muốn lấy... lấy thằng nhỏ Vi Tiểu Bảo? Y nhỏ như thế, người làm sao làm vợ y được?”. Phương Di nói “Người muốn lấy con khỉ con ấy, nên khuyên ta đối xử tốt với sư ca, có phải không?”. Mộc Kiếm Bình vội nói “Không, không phải đâu! Vậy thì người cứ mau đi lấy Vi Tiểu Bảo là hay”.

Phương Di thở dài một tiếng, nói “Ta đã phát thệ rồi, chẳng lẽ người quên sao? Hôm ấy ta nói : Hoàng thiên ở trên, hậu thổ ở dưới, nếu Quế công công cứu được Lưu Nhất Chu bình an thoát hiểm, tiểu nữ Phương Di sẽ làm vợ công công, suốt đời đối với chồng trinh tâm bất nhị, nếu có hai lòng, xin cho ta muôn kiếp không được siêu sinh. Ta lại nói : Có tiểu quận chúa làm chứng. Ta sẽ không quên, người cũng sẽ không quên”.

Mộc Kiếm Bình nói “Câu ấy đương nhiên là có nói, có điều ta thấy... ta thấy y chỉ là đùa giỡn, chứ không phải là thật”. Phương Di nói “Y là thật cũng được, là giả cũng được. Nhưng chúng ta là con gái, đã chính miệng hứa theo y trọn đời, thì quyết không được hối hận, phải

tung nhất nhi chung. Huống chi... huống chi...". Mộc Kiếm Bình nói "Huống chi chuyện gì?". Phương Di nói "Ta nhớ kỹ lại, thì cho dù nói ra có thể chối, nhưng y... y từng ngủ cùng giường với hai người chúng ta, đắp chung một chăn...". Mộc Kiếm Bình sắc lên cười, nói "Vi đại ca thật là ương bướng, y còn nói trong *Anh liệt truyện* có một hồi gọi là *Mộc vương gia tam tiền hạ Vân Nam, Quế công công hai tay ôm gái đẹp*. Sư tỷ, y đã ôm người thật rồi, còn hôn vào mặt người nữa". Phương Di thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Lưu Nhất Chu ngoài cửa sổ nghe tới mức lòng như lửa đốt, trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững.

Chợt nghe Phương Di lại nói "Thật ra y tuy còn nhỏ tuổi, mồm mép trơn tuột, nhưng đối xử với hai người chúng ta quả thật cũng không xấu. Lần này chia tay, không biết đến bao giờ mới gặp lại". Mộc Kiếm Bình lại cười sắc lên một tiếng, hạ giọng nói "Sư tỷ, người đang nhớ y à?". Phương Di nói "Nhớ y thì là nhớ y, có việc gì đâu?". Mộc Kiếm Bình nói "Phải đấy, ta cũng nhớ y. Ta mấy lần mời y, nói y cùng tới Thạch gia trang với chúng ta, nhưng y cứ nói đang có việc quan trọng. Sư tỷ, người nói lời y là thật hay giả vậy?". Phương Di nói "Lúc trong quán cơm ta từng nghe y nói chuyện phiếm với phu xe, hỏi đường đi Sơn Tây. Xem ra y định đi Sơn Tây". Mộc Kiếm Bình nói "Y còn nhỏ tuổi như thế, một mình đi Sơn Tây, trên đường gặp phải người xấu thì làm thế nào?". Phương Di thở dài một tiếng, nói "Ta vốn định nói với Từ lão gia, không cần hộ tống chúng ta mà nên hộ tống y thì tốt, nhưng Từ lão gia nhất định sẽ không chịu". Mộc Kiếm Bình nói "Sư tỷ, ta... ta nghĩ...". Phương

Di nói “Cái gì?”. Mộc Kiếm Bình thở dài một tiếng, nói “Không có gì”. Phương Di nói “Đáng tiếc là hai người chúng ta đều đang bị thương, nếu không thì cứ đi cùng y tới Sơn Tây. Bây giờ đã gặp bọn Ngô sư thúc, Lưu sư ca rồi, chúng ta lại không thể đi tìm y nữa”.

Lưu Nhất Chu nghe tới đó, trong đầu choáng váng, bình một tiếng, đầu đập vào song cửa.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình cùng hoảng sợ, bật tiếng la “Cái gì thế?”.

Lưu Nhất Chu lửa ghen bốc lên, lập tức như phát điên, chỉ nghĩ “Mình phải đi giết thằng tiểu tử ấy, mình phải đi giết thằng tiểu tử ấy!”, chạy ra viện trước, dắt một con ngựa, mở cổng khách điếm, lên ngựa phóng mau. Y nghĩ Vi Tiểu Bảo đã đi Sơn Tây, liền đi về phía tây. Phóng ngựa tới sáng, hỏi được đường đi Sơn Tây, dọc đường đuổi theo, mỗi khi gặp chiếc xe lớn nào đi một mình là hỏi “Người trong xe có phải là một thằng nhỏ không?”.

Vi Tiểu Bảo nghe Lưu Nhất Chu nói tình tiết bên trong nhờ nghe Phương Di nói chuyện với tiểu quận chúa mà biết, đoán là y nghe trộm, cũng chỉ biết được có hạn, bèn cười nói “Lưu đại ca, ngươi đã mắc lừa sư muội của ngươi rồi”. Lưu Nhất Chu nói “Mắc lừa gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Phương cô nương nói với ta, cô ta rất tức giận ngươi, vì cô ta tận tâm kiệt lực cứu ngươi, nhưng ngươi không hề để ý gì tới cô ta”. Lưu Nhất Chu vội nói “Làm... làm gì có chuyện ấy? Tại sao ta lại không để ý tới cô ta chứ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi tặng cô ta một chiếc thoa bạc, đúng không? Chiếc thoa bạc một đầu có một đoá

hoa mai ấy”. Lưu Nhất Chu nói “Đúng, đúng thế! Tại sao ngươi biết?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lúc hỗn chiến trong cung, cô ta làm rơi mất chiếc thoa, vô cùng cuống quýt, nói đây là vật của người trong lòng cô ta tặng cho, nói thế nào cũng không để mất được, vì thế có bỏ liều tính mạng cũng phải tìm lại bằng được”. Lưu Nhất Chu ngăn ra, trầm ngâm nói “Cô ta... cô ta đối xử với ta tốt như thế sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ còn là giả à?”. Lưu Nhất Chu hỏi “Về sau thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi nắm chặt thế này, ta đau muốn chết, làm sao nói được?”.

Lưu Nhất Chu nói “Được rồi!”. Y nghe Phương Di có thâm tình với mình như thế, lửa giận đã tiêu tan quá nửa, lại nghĩ dù sao thì thằng tiểu tử này cũng không thoát khỏi tay mình, bèn buông tay ra, lại hỏi “Về sau thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo bị y nắm chặt cổ tay tới mức vừa đau vừa tê, từ từ cất thanh chủy thủ vào ống giày, thấy cổ tay có một vòng sưng đỏ in vết ngón tay, bèn nói “Người trong Mộc vương phủ thích nắm cổ tay người ta, ngươi như thế, Bạch Hàn Phong cũng như thế. Chiêu Quy trao thủ trong Mộc gia quyền thật rất cao cường”. Y nói chữ Quy trong Quy trao thủ rất ám ó, Lưu Nhất Chu nghe không rõ, cũng không đếm xỉa gì tới, lại hỏi “Phương sư muội làm mất chiếc thoa bạc của ta tặng nàng, về sau thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta bị cái móng rùa đen của ngươi nắm tới mức không thả được, phải nghỉ ngơi một chút mới nói chuyện được. Nói tóm lại, ngươi có cưới Phương cô nương làm vợ hay không thì có quan hệ rất lớn đấy”.

Lần này Lưu Nhất Chu nghe rõ bốn chữ cái móng rùa đen, nhưng chỉ tức giận về chuyện Vi Tiểu Bảo lừa Phương Di ưng thuận làm vợ y, còn như việc y chiếm tiện nghi về lời lẽ thì không hề đếm xỉa tới, lại nghe y nói “Người có cưới Phương cô nương làm vợ hay không thì có quan hệ rất lớn đấy”, lập tức mười phần vui vẻ, hỏi “Người nói mau đi, dùng dây dưa nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng phải ngồi xuống, nghỉ ngơi một lúc mới có sức mà nói chứ”. Lưu Nhất Chu không còn cách nào, chỉ đành theo y tới một gốc cây lớn ven rừng, thấy y ngồi lên rễ cây, lập tức ngồi xuống cạnh y.

Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, nói “Đáng tiếc, đáng tiếc”. Lưu Nhất Chu lập tức lo lắng, vội hỏi “Đáng tiếc cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đáng tiếc là sự muội của người không có ở đây, nếu không thì cô ta cùng người ngồi sóng vai ở đây, tâm tình với người, cười tình liếc mắt, thì cô ta mới thật là vui sướng trong lòng”. Lưu Nhất Chu rất vui vẻ, nhin không được toét miệng ra cười, hỏi “Tại sao người biết được?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta nghe chính miệng cô ta nói ra. Hôm ấy cô ta làm rơi chiếc thoa bạc, bỏ liều tính mạng, xông qua ba cửa ải do bọn thị vệ trong cung canh giữ, tuy bị trọng thương vẫn giết được ba tên thị vệ, tìm lại được chiếc thoa bạc. Ta nói : Phương cô nương ơi, cô cũng ngốc quá, một chiếc thoa bạc mà đáng mấy đồng? Ta tặng cho cô một ngàn lượng bạc, loại thoa này thì chúng ta mua một hơi ba bốn ngàn cái. Cô mỗi ngày cài mười cái, không ngày nào giống ngày nào, một năm ba trăm sáu mươi ngày, ngày nào cũng đều cài thoa mới. Phương cô nương nói : Thằng nhỏ nhà người biết gì. Đây là Lưu sư ca thân yêu của ta tặng cho ta, người có tặng ta một ngàn

một vạn cái thoa, cho dù là bằng vàng, bằng trân châu cũng làm sao bằng được một chiếc thoa bạc, thoa đồng, thoa sắt của Lưu sư ca thân yêu của ta? Lưu đại ca, người nói Phương cô nương có phải là rất hồ đồ không?”.

Lưu Nhất Chu nghe tới đó chỉ cười tới mức không ngậm miệng lại được, hỏi “Vây... vậy cô ta nói chuyện với tiểu quận chúa đến nửa đêm là chuyện khác à?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Người đêm hôm khuya khoắt tới trước phòng họ nghe trộm, phải không?”. Lưu Nhất Chu thoáng đỏ mặt, nói “Cũng không phải là nghe trộm, ta ban đêm dậy đi tiểu, vừa khéo nghe được thôi”. Vì Tiểu Bảo nói “Lưu đại ca, vậy thì người không phải rồi. Người đi tiểu chỗ nào không được, sao lại tới đi tiểu trước cửa sổ phòng Phương cô nương, há không phải là khai mù trời, làm hôi thối lây cả hai vị cô nương hoa nhường nguyệt thẹn sao?”. Lưu Nhất Chu nói “Phải, phải! Về sau Phương sư muội của ta nói gì nữa?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta đói bụng quá, không có sức đâu mà nói chuyện, người mau đi mua cái gì cho ta ăn. Ta ăn no rồi thì mới kể lại được những câu lằng lờ khó nghe mà Phương sư muội của người nói ra”. Y chỉ mong lừa Lưu Nhất Chu tới thị trấn, là có thể giữa chỗ đông người tìm được cách thoát thân.

Lưu Nhất Chu nói “Cái gì mà lằng lờ khó nghe? Phương cô nương rất đúng đắn, trước nay không nói những câu lằng lờ”. Vì Tiểu Bảo nói “Được thôi, cô ta rất đúng đắn, trước nay không nói những câu lằng lờ. Cô ta nói: Lưu sư ca thân yêu của ta, lại nói: Lưu sư ca vừa chu đáo vừa đẹp trai của ta, con mẹ nó, người nghe thì

không thấy lảng lơ chứ ta thì càng nghe càng khó chịu. Hừ, cũng không biết xấu hổ, nói ra những câu như thế”.

Lưu Nhất Chu trong lòng mừng rơn, nói “Có đúng thế không ? Phương cô nương lại nói thế à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, được, cứ coi là ta nói sai đi. Lưu đại ca, ta phải đi tìm cái gì ăn thôi, xin lỗi không bồi tiếp được nữa”. Nói xong đứng lên.

Lưu Nhất Chu đang nghe tới mức trong lòng ngứa ngáy, làm sao chịu để y đi, vội khệ ề vai y một cái, nói “Vi huynh đệ, người đừng đi vội. Ở đây ta có mang theo vài cái bánh lương khô, người cứ ăn trước, nói chuyện xong tới thì trấn trước mặt, ta sẽ mời người uống rượu ăn miến, để xin lỗi người”. Nói xong cởi cái bao phục trên lưng xuống, lấy ra mấy cái bánh lương khô.

Vi Tiểu Bảo cầm một cái, bẻ một góc cho vào miệng nhấm nhấm vài cái, nói “Bánh này mặn không ra mặn, chua không ra chua, có gì là ngon? Người ăn cho ta xem nào”, rồi đưa cái bánh khuyết một góc cho y.

Lưu Nhất Chu nói “Bánh này cứng lắm, mùi vị tự nhiên cũng không thật ngon, chúng ta cứ ăn tạm cho qua cơn đói rồi sẽ nói tiếp”. Nói xong bẻ một miếng bánh cho vào miệng.

Vi Tiểu Bảo nói “Mấy cái bánh này không biết thế nào?”, xóc xáo mấy cái bánh lương khô một lúc để lựa, lật lên lật xuống, nói “Con mẹ nó mắc tiểu quá, đi tiểu rồi sẽ nói tiếp”, rồi chạy tới cạnh một góc cây, xoay người lại, cởi quần ra đi tiểu.

Lưu Nhất Chu vẫn nhìn y chăm chăm, sợ y đột nhiên bỏ chạy.

Vi Tiểu Bảo tiểu tiện xong, quay trở lại cạnh Lưu Nhất Chu, lại lật đi lật lại mấy cái bánh, cuối cùng lựa một cái, bẻ ra ăn, Lưu Nhất Chu đuổi theo hơn nửa ngày, trong bụng cũng đã đói, cầm một cái bánh lên ăn, vừa ăn vừa nói “Chẳng lẽ Phương cô nương và quận chúa nói như thế là cố ý để ta nghe à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta không phải trong bụng Phương sư muội của ngươi, làm sao biết được tâm tư cô ta? Ngươi là sư ca thân yêu của cô ta, cái gì ngươi lại không biết, tại sao còn hỏi ta?”. Lưu Nhất Chu nói “Được rồi! Mới rồi là ta lỡ mồm, đắc tội với ngươi, ngươi cũng đừng làm khó nữa!”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu đã thế thì ta nói thật lòng với ngươi. Phương sư muội của ngươi vô cùng xinh đẹp, nếu ta không phải là thái giám thì cũng rất muốn cưới cô ta làm vợ. Có điều cho dù ta không cưới cô ta, chỉ e lại không thắng được ngươi”. Lưu Nhất Chu vội hỏi “Tại sao thế? Tại sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần sốt ruột, ăn thêm cái bánh nữa đi, ta sẽ thông thả nói cho ngươi nghe”.

Lưu Nhất Chu nói “Con mẹ nó, ngươi nói chuyện cứ úp úp mở mở, lửng lửng lơ lơ...”, nói tới đó đột nhiên thân hình loạng choạng. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì thế? Trong người không khỏe à? E cái bánh này không được sạch sẽ”. Lưu Nhất Chu nói “Cái gì?” cố gượng đứng lại, nhưng lại lắc lư xoay xoay mấy vòng, đột nhiên ngã vật xuống đất.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, đá vào hông y một cái, nói “Này! Sao trong bánh của ngươi lại có môn hãn dược? Thật là kỳ quái”. Lưu Nhất Chu ở một tiếng, đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Vi Tiểu Bảo lại đá y hai cước, thấy y không hề động đây, bèn cỡi thất lung của y trối chặt hai chân y lại, lại trối quặt hai tay y ra sau lưng. Thấy cạnh gốc cây có tảng đá lớn, bèn dùng sức đẩy ra, lộ ra một cái hang, bên dưới là một đồng đá, bèn nhặt hết ra, đào một cái hang đất sâu bốn thước, cười nói “Hôm nay lão tử chôn sống ngươi”, rồi kéo y xuống đó đặt đứng thẳng lên, kéo đất đá lấp lên, dùng sức đạp xuống cho thật chặt, đất đá lấp hết cánh tay y, chỉ để lộ đầu và vai.

Vi Tiểu Bảo vô cùng đắc ý, bước ra cạnh khe suối, cởi áo dài ra nhúng nước trở về chỗ Lưu Nhất Chu vắt cho nước chảy xuống đầu y.

Lưu Nhất Chu bị nước lạnh dội vào, từ từ tỉnh lại, nhất thời không biết tại sao, còn định giãy giụa, nhưng không sao động đây. Chỉ thấy Vi Tiểu Bảo ngồi xếp bằng trước mặt, cười khùng khục nhìn mình, qua một lúc mới hiểu là do y, lại ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không sao động đây, bèn nói “Hảo huynh đệ, thôi đừng đùa nữa!”.

Vi Tiểu Bảo chửi “Thằng giặc cái, lão tử bên người còn ít chuyện lớn lắm sao mà đi đùa với thằng giặc thối tha nhà ngươi!”, đá mạnh một cước, má phải của y lập tức chảy máu ròng ròng, lại chửi “Phương cô nương là vợ ta, bằng vào ngươi mà cũng đòi sánh đôi với cô ta à? Thằng giặc thối tha nhà ngươi bóp tay lão tử rất đau, còn tát ta nữa, lại lấy roi đánh ta, lão tử trước tiên cứ cắt tai ngươi, kế cắt mũi ngươi, từng đao từng đao lóc thịt ngươi”, nói xong rút chủ thủ ra, khom người xuống dí mũi đao vào mặt y liếc liếc hai cái.

Lưu Nhất Chu sợ mất vía, kêu lên “Hảo huynh... Vi... Vi huynh đệ, Vi Hương chủ, xin ngươi nể tình Mộc vương

phủ,... giờ... giờ cao đánh khê”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta cứu người trong hoàng cung ra, người lại lấy oán trả ơn, lại muốn giết ta, hừ hừ, bằng vào một chút đạo hạnh của người mà cũng đòi động thổ trên đầu Thái tử ư?”. Lưu Nhất Chu nói “Đúng là ta không phải, tại hạ sai rồi! Xin... xin... xin người tha thứ”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta muốn rạch lên đầu người con mẹ nó ba trăm sáu mươi đạo, mới hả được mối hận trong lòng ta” rồi nhắc bím tóc của y lên, một đạo cắt đứt. Thanh chủ thủ này sắc bén không gì bằng, xoẹt một nhát, đã cắt đứt bím tóc, kể đó không ngừng nhích động trên đầu y, trong chốc lát tóc trên đầu rơi xuống lả tả, đã bị cạo trọc. Vì Tiểu Bảo chửi “Thằng giặc trọc đầu, lão tử mà gặp hòa thượng là nổi nóng, không giết không xong!”.

Lưu Nhất Chu cười lấy lòng, nói “Vi Hương chủ, tại hạ không phải là hòa thượng”. Vì Tiểu Bảo chửi “Con mẹ nó, không phải là hòa thượng thì tại sao lại cạo trọc đầu, tới đây đánh lừa lão tử?”. Lưu Nhất Chu nghĩ thầm “Rõ ràng người cạo trọc đầu ta, tại sao lại trách ta”, nhưng tính mệnh đang nằm trong tay y, không dám cãi cọ, chỉ cười lấy lòng nói “Ngàn sai muôn trái, đều là tiểu nhân không phải, Vi Hương chủ đại nhân đại lượng, xin đừng để bụng”.

Vì Tiểu Bảo nói “Được, vậy thì ta hỏi người, Phương Di Phương cô nương là vợ của ai?”.

Lưu Nhất Chu nói “Chuyện này... chuyện này...”.

Vì Tiểu Bảo cao giọng nói “Cái gì mà chuyện này chuyện kia? Nói mau!”, nhắc chủ thủ lên vung vung trước mặt y. Lưu Nhất Chu nghĩ thầm hảo hán không

chịu thiệt trước, thằng tiểu quỷ này là thái giám, cứ để y chiếm chút tiện nghi về lời lẽ là nên, chứ không nếu y vung kiếm rạch thật một nhát, mình lại bị mất lỗ mũi hoặc vành tai thì cực kỳ rủi ro, vội nói “Cô ta... cô ta tự nhiên là... là phu nhân của Vi Hương chủ”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Cô ta à, cô ta là ai? Người nói cho rõ ràng ra. Lão tử không nghe được những lời lúng búng của bọn hòa thượng”. Lưu Nhất Chu nói “Phượng Di Phương sư muội là phu nhân của Vi Hương chủ người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta phải nói cho rõ ràng. Người có phải là bạn của ta không?”.

Lưu Nhất Chu nghe khẩu khí của y có vẻ hòa hoãn hơn, trong lòng cả mừng, vội nói “Tiểu nhân không dám với cao. Vi Hương chủ nếu chịu coi tại hạ là bạn, thì tại hạ... tại hạ tự nhiên là mong mà còn chưa được”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta coi ngươi là bạn. Bạn bè trên giang hồ phải biết nghĩa khí, có đúng không?”. Lưu Nhất Chu vội nói “Phải, phải. Bạn tốt thì phải biết nghĩa khí”. Vi Tiểu Bảo nói “Vợ bạn bè thì không được trêu ghẹo. Từ nay trở đi nếu ngươi còn giở trò với vợ ta, bất tam bất tứ thì tính sao? Người phát thệ đi !”.

Lưu Nhất Chu thầm kêu khổ, nghĩ thầm lại mắc lừa y nữa. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi không nói cũng không hề gì, ta đã sớm biết ngươi lén lén lút lút, không có ý tốt, chỉ dốc lòng muốn thông gian với vợ ta”. Lưu Nhất Chu thấy y vung vẩy thanh chủ thủ, trước mắt bạch quang chớp chớp, vội nói “Không có, không có. Đối với phu nhân của Vi Hương chủ, tại hạ không dám có ý gì xấu xa cả”. Vi Tiểu Bảo nói “Trở đi nếu ngươi nhìn Phượng cô nương thêm một cái, nói thêm một câu thì

tính thế nào?”. Lưu Nhất Chu nói “Thì... thì trời tru đất diệt”. Vi Tiểu Bảo nói “Thì người sẽ là con rùa đen khốn nạn!”. Lưu Nhất Chu mặt mày nhăn nhó nói “Đúng, đúng!”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng cái gì, đúng cái rắm người ấy à?”. Lại kể mũi chủ thủ vào mắt phải y. Lưu Nhất Chu nói “Trở đi nếu ta nhìn Phương sư muội thêm một cái, nói thêm một câu, thì ta... ta là con rùa đen khốn nạn!”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Đã như thế thì ta tha cho người. Trước hết cứ dúi vào đầu người một bãi, rồi sẽ thả người sau”, nói xong dúi chủ thủ vào ống giày, hai tay cời dây lưng.

Đột nhiên trong rừng có một giọng con gái quát lớn “Người... người thật là khinh người quá đáng!”.

Vi Tiểu Bảo nghe là thanh âm của Phương Di, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong rừng ba người bước ra, người đi đầu chính là Phương Di, phía sau là Mộc Kiếm Bình và Từ Thiên Xuyên. Qua một lúc, lại có hai người bước ra, chính là Ngô Lập Thân và Ngao Bưu.

Năm người bọn họ núp trong rừng đã lâu, đã nghe rất rõ ràng những câu đối đáp của hai người Vi Lưu, thấy Vi Tiểu Bảo định tiểu tiện lên đầu Lưu Nhất Chu, kết thành mối thù vĩnh viễn không sao cởi được, Phương Di nhin không được liền lên tiếng ngăn cản.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Té ra các người đã sớm có mặt ở đây. Nể mặt Ngô lão gia, ta tha không dúi vào y nữa”.

Từ Thiên Xuyên vội bước tới, hai tay cào bới đất đá quanh người Lưu Nhất Chu, bế y lên cõi dây trói tay chân cho y. Lưu Nhất Chu sượng ngắt, cúi gầm đầu không dám tiếp xúc với ánh mắt mọi người.

Ngô Lập Thân sắc mặt xám xanh, nói “Lưu hiền diệt, tính mạng của chúng ta là nhờ Vi Hương chủ cứu cho, tại sao người lấy oán báo ân, lấy lớn hiếp nhỏ, vừa đánh vừa chửi y, lại siết tay y nữa ? Sự phụ người mà biết, sẽ nói thế nào ?”. Vừa nói vừa lắc đầu, ngữ khí rất không vui, lại nói “Chúng ta qua lại trên giang hồ, phải nhớ nhất hai chữ nghĩa khí, tại sao lại có thể ghen tuông tranh chấp, động võ với bạn tốt ? Quên ơn phụ nghĩa thì thật không bằng cả heo chó !”. Nói xong phì một tiếng nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất. Y càng nói càng tức giận, lại nói “Tối hôm qua nửa đêm người dùng đòn nỏ giận bỏ đi, mọi người đã biết là không hay, theo đường tìm tới đây, người đánh Vi Hương chủ sưng cả mặt, lại siết tay y, chĩa mũi kiếm vào cổ họng y, nếu người lỡ tay một cái làm thương tổn tới tính mạng của y thì làm sao ?”.

Lưu Nhất Chu tức tối nói “Một mạng đổi một mạng, ta đền mạng cho y là được”.

Ngô Lập Thân tức giận nói “Ha, người nói dễ dàng quá đây, người là anh hùng hảo hán gì chứ ? Bằng vào một cái mạng của người mà đền được mạng Vi Hương chủ trong mười đại Hương chủ của Thiên địa hội à ? Mà nói lại thì cái mạng của người từ đâu mà có vậy ? Không phải là nhờ Vi Hương chủ cứu cho sao ? Người không biết cảm ơn lo báo đáp, người ta đã không coi người ra gì rồi, lại còn lớn mật động thủ với Vi Hương chủ à ?”.

Lưu Nhất Chu bị Vi Tiểu Bảo bức bách phải phát thệ, lúc ấy tính mạng trong tay người ta, không thể không như thế, bây giờ được tự do, nghĩ tới việc những câu ấy đều bị Phương Di nghe được, quả thật vô cùng xấu hổ, Ngô Lập Thân tuy là sư thúc, nhưng nghe y cứ lúi lo giáo huấn mãi không thôi, bất giác thẹn quá hóa giận, nảy ý ương bướng, hung dữ nói “Ngô sư thúc, chuyện đã xong rồi, họ Vi người ta cũng không bị thương một cọng lông nào, lão nhân gia người muốn thế nào cứ làm thế ấy thôi !”.

Ngô Lập Thân nhảy dựng lên, chỉ vào mặt y quát “Lưu Nhất Chu, ngươi đối với sư thúc cũng hỗn láo như thế à ? Người muốn động thủ với ta phải không ?”. Lưu Nhất Chu nói “Ta không nói thế, mà cũng không phải là đối thủ của sư thúc”. Ngô Lập Thân càng tức giận, nghiêm giọng quát “Nếu võ công của ngươi cao hơn ta thì sẽ động thủ chứ gì ? Người lúc bị giam trong Thanh cung tham sống sợ chết, vừa nghe nói được cứu là vội vàng lên tiếng xin tha, hấp tấp tự khai tên họ. Ta nghĩ tới thể diện của Liễu sư ca, mới im lặng không nói gì tới chuyện ấy. Hừ, hừ ! Người không phải là đệ tử của ta, tính ra là may cho người đấy”, rõ ràng có ý nói nếu người là đệ tử của ta thì ta đã một đao chém chết rồi.

Lưu Nhất Chu nghe y nói toạc ra chuyện xấu lúc mình trong cung khiếp sợ van xin, cúi gầm đầu xuống, sắc mặt trắng bệch, im lặng không nói gì.

Vi Tiểu Bảo thấy mình đã chiếm được thượng phong, cười nói “Thôi được rồi, thôi được rồi. Ngô lão gia, Lưu đại ca là đùa giỡn với ta, không thể coi là thật được. Ta xin người, đừng nói chuyện cũ với Liễu lão gia”.

Ngô Lập Thân nói “Vi Hương chủ đã sai bảo như vậy, ta tự nhiên phải theo đó mà làm”, rồi quay qua Lưu Nhất Chu nói “Người xem đây, Vi Hương chủ người ta rốt lại là kẻ làm việc lớn, độ lượng rộng rãi như thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nhìn Phương Di và Mộc Kiếm Bình cười nói “Các người làm thế nào mà cũng tới được đây?”. Phương Di nói “Người qua đây, ta có câu muốn nói với người”. Vi Tiểu Bảo cười hì hì bước lại gần. Lưu Nhất Chu thấy Phương Di trước chỗ đông người mà tỏ vẻ thân thiết với Vi Tiểu Bảo như thế, liền nắm chuôi đao, nhin không được toan rút đao ra xông vào liều mạng. Chợt nghe chát một tiếng, Vi Tiểu Bảo đã bị Phương Di tát mạnh một cái.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nhảy lui ra vài bước, đưa tay ôm má, tức giận nói “Người... người tại sao lại đánh người?”.

Phương Di chân mày nhướng lên, khuôn mặt đỏ bừng, tức giận nói “Người coi ta là hạng người gì? Người nói với Lưu sư ca những gì? Sau lưng người ta mà người chà đạp khinh rẻ ta như thế à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cũng không có nói câu gì không... không hay”. Phương Di nói “Người nói là không có, nhưng ta câu nào cũng nghe thấy rất rõ, hai... hai... hai người các người đều không ai tốt cả”, vừa giận vừa cuống, nước mắt chảy dài.

Từ Thiên Xuyên nghĩ thầm đây là bọn trẻ nít trai gái gây chuyện, không có gì to tát, nhưng đừng để làm tổn thương hòa khí giữa Thiên địa hội với Mộc vương phủ lần nữa, lập tức hô hô cười rộ nói “Vi Hương chủ và Lưu sư huynh đều bị thiệt thòi, kể như tới đây là thôi.

Từ lão đầu ta đói quá rồi, chúng ta mau đi tìm quán cơm nào ăn một bữa cho sướng miệng”.

Đột nhiên một cơn gió bắc thổi tới, trên không những hạt mưa to như đậu vàng rơi xuống. Từ Thiên Xuyên ngẩng đầu nhìn trời, nói “Đang giữa tháng mười, bỗng không lại đổ xuống một trận mưa, thật là kỳ lạ”. Nhìn thấy từng đám từng đám mây đen từ phía đông bắc bay mau tới, lại nói “Trận mưa này e không nhỏ đâu, chúng ta phải tìm chỗ trú mưa thôi”.

Bảy người theo đường cái, đi về phía tây. Phương Di, Mộc Kiếm Bình thương thế chưa khỏi, đi không được nhanh. Cơn mưa càng lúc càng lớn, mà trên đường hoàn toàn không có một gian nhà hay một ngôi đình hoang, không bao lâu bảy người toàn thân đều đã ướt đầm. Vì Tiểu Bảo cười nói “Mọi người cứ thông thả mà đi thôi, đi nhanh thì là gà ướt, đi chậm thì là vịt ướt, cũng không khác nhau bao nhiêu”.

Bảy người đi được một lúc, nghe có tiếng nước chảy, đã tới một bờ sông, thấy phía trên khoảng nửa dặm có gian nhà nhỏ. Bảy người cả mừng, gia tăng cước bộ, tới gần thấy gian nhà nhỏ ấy là một ngôi miếu hoang sụp đổng đổ tây, nhưng vẫn là một nơi có thể trú mưa, tuy là đổ nát nhưng có còn hơn không. Cửa miếu đã mục nát, vào tới bên trong, ngửi thấy vô cùng hôi hám.

Phương Di đi một lúc, vết thương trước ngực đã mười phần đau đớn, bất giác chân mày nhướng lên, nghiêng chặt răng lại. Từ Thiên Xuyên bẻ mấy cái ghế hỏng đốt lửa lên cho mọi người hong quần áo. Chỉ thấy

trên trời mây đen càng lúc càng dày, mưa càng lúc càng lớn. Từ Thiên Xuyên lấy lương khô trong bọc ra, chia cho mọi người.

Lưu Nhất Chu nhét bím tóc bị cắt đứt vào mũ, miễn cưỡng làm thành một cái bím tóc. Vi Tiểu Bảo cười khùng khục không ngừng nghiêng nghiêng ngó ngó nhìn y.

Mộc Kiếm Bình cười hỏi Vi Tiểu Bảo “Mới rồi ngươi giở trò gì trong bánh lương khô của Lưu sư ca thế?”. Vi Tiểu Bảo trợn mắt nói “Không có đâu, ta có giở trò gì đâu?”. Mộc Kiếm Bình nói “Hừ, còn không nhận à? Tại sao Lưu sư ca lại trúng thuốc mê ngất đi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y trúng phải thuốc mê à? Lúc nào thế? Sao ta chẳng biết gì cả? Ta không thấy, chẳng lẽ y không đang khỏe mạnh ngồi sưởi kia sao?”. Mộc Kiếm Bình phì một tiếng, làm ra vẻ giận dữ nói “Chỉ giỏi giả ngây giả ngốc, không nói chuyện với ngươi nữa”.

Phương Di ngồi một bên, cũng đầy lòng ngờ vực. Lúc đầu Lưu Nhất Chu nắm lấy Vi Tiểu Bảo, họ chỉ nhìn từ xa, không thấy rõ lắm, về sau hai người Lưu Vi ngồi xuống dưới gốc cây nói chuyện, họ đã nhón chân đi tới gần, núp trong rừng cây, nhìn thấy những cái bánh kia đều là Lưu Nhất Chu lấy trong bọc ra, y lại nhìn Vi Tiểu Bảo chăm chăm, sợ Vi Tiểu Bảo bỏ chạy, vậy tại sao trong chớp mắt lại hôn mê ngã lăn ra?

Vi Tiểu Bảo cười nói “Biết đâu Lưu sư huynh bị chúng kinh phong, đột nhiên phát tác, bất tỉnh nhân sự”.

Lưu Nhất Chu cả giận đứng phắt lên, chỉ vào y quát “Ngươi... thằng tiểu...”.

Phương Di trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Người qua đây”. Vi Tiểu Bảo nói “Người lại muốn đánh người, ta không qua đâu”. Phương Di nói “Người không được nói năng làm tổn thương Lưu sư ca, trẻ con phải giữ miệng”. Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi, cũng không nói gì. Lưu Nhất Chu thấy Phương Di hai lần bênh vực mình, trong lòng cảm thấy rất được an ủi, nghĩ thầm “Thằng tiểu quỷ này vừa quỷ quyết vừa xấu xa, Phương sư muội tốt lại vẫn rất tốt với mình”.

Trời dần dần tối thêm. Bảy người ngồi quanh đồng lửa, trong ngôi miếu hoang chỗ nào cũng dột, rất ít nơi khô ráo. Đột nhiên Vi Tiểu Bảo bị nước nhỏ xuống đầu, từng giọt từng giọt rơi vào vai y. Y tránh qua bên trái, nhưng bên trái cũng có nước nhỏ xuống. Phương Di nói “Người qua đây, chỗ này không bị dột”. Ngừng lại một chút, lại nói “Không cần sợ, ta không đánh người đâu”. Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, ngồi dịch tới cạnh nàng.

Phương Di kề miệng vào tai Mộc Kiếm Bình hạ giọng nói mấy câu, Mộc Kiếm Bình cười sắc lên một tiếng, gật gật đầu, kề miệng vào tai Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Phương sư tỷ nói cô ta coi người là người mình, nên mới rồi đánh người dạy người, để người đừng đắc tội với Lưu sư ca, hỏi người có hiểu ý không?”. Vi Tiểu Bảo nói khề vào tai nàng “Người mình cái gì, ta không hiểu gì cả”. Mộc Kiếm Bình lại nói với Phương Di, Phương Di trừng mắt nhìn y một cái, nói với Mộc Kiếm Bình “Ta đã phát thệ thì vĩnh viễn ghi nhớ, bảo y cứ yên tâm”. Mộc Kiếm Bình lại nói lại với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói vào tai Mộc Kiếm Bình “Phương cô nương là người nhà của ta, còn người thì sao?”. Mộc Kiếm

Bình đỏ mặt lên, phì một tiếng, vung tay đánh y. Vì Tiểu Bảo cười cười nghiêng người tránh, nhìn Phương Di gật đầu lia lịa. Phương Di như cười mà không phải cười, như giận mà không phải giận, dưới ánh lửa soi sáng, nói không hết vẻ kiều diễm. Vì Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ người hai cô gái, trong lòng rất vui sướng.

Lưu Nhất Chu ngồi cách ba người khá xa, vươn cổ ra, chỉ nghe thấp thoáng dường như có tiếng “Lưu sư ca”, “người mình” gì đó, ngoài ra không nghe thấy gì. Nhìn thấy ba người hi hi hô hô, dáng vẻ rất thân thiết, rõ ràng coi mình là người ngoài, nhin không được vừa tức giận vừa ghen ghét.

Phương Di lại nói vào tai Mộc Kiếm Bình “Người hỏi y, rốt lại là đã dùng cách gì làm Lưu sư ca ngất đi”. Vì Tiểu Bảo thấy Phương Di trên mặt đầy vẻ hiếu kỳ, rốt lại cũng thì thảo nói với Mộc Kiếm Bình “Lúc ta đi tiểu, quay lưng lại phía y, tay trái đã bịch một nắm mông hăn được, lúc trở lại xốc xáo lựa bánh, trên bánh tự nhiên bị dính thuốc. Cái bánh ta ăn là cầm bằng tay phải, tay trái không hề đụng vào. Đã hiểu rõ chưa?”. Mộc Kiếm Bình nói “Té ra là thế”. Rồi nói chuyện lại, Phương Di lại nói “Mông hăn được ấy người lấy đâu ra?”. Vì Tiểu Bảo nói “Bọn thị vệ trong cung đưa cho, lúc cứu Lưu sư ca của người là dùng thuốc này”. Lúc ấy mưa như trút nước, nước mưa đổ xuống mái ngói rào rào, Vì Tiểu Bảo kề miệng sát vào tai Mộc Kiếm Bình nói, nàng mới nghe được.

Lưu Nhất Chu trong lòng nôn nóng, đột nhiên đứng bật dậy, lưng đập mạnh vào cột miếu, đột nhiên lắc rắc

mấy tiếng, trên mái có mấy mảnh ngói rơi xuống. Ngôi miếu này đã sớm mục nát, bị mưa lớn một trận, gió thổi một trận, đã chi trì không được, rui mè mảnh ngói rơi xuống tới tấp. Từ Thiên Xuyên kêu lên “Không xong, miếu này sắp sập, mọi người ra ngoài mau đi”.

Bảy người chạy ra ngoài, chưa được vài bước, đã nghe âm âm một tràng vang lên, nóc miếu sứt xuống một mảng lớn, kế đó nửa bước tường cũng đổ sập.

Đúng lúc ấy, chợt nghe có tiếng vó ngựa, mười mấy kỵ mã từ phía đông nam phóng mau tới, trong chớp mắt đã tới gần, trong bóng đêm thấy bóng loang loáng, trên ngựa đều có người cưỡi.

Một giọng già nua vang lên “Ái chà, đây vốn có một ngôi miếu nhỏ có thể trú mưa, nhưng vừa sập rồi”. Một người khác cao giọng hỏi “Này các vị phụ lão nhà quê, các người làm gì ở đây thế?”. Từ Thiên Xuyên nói “Bọn ta trú mưa trong miếu, ngôi miếu này sập xuống, suýt nữa bị đè chết rồi”. Người trên ngựa chửi “Con mẹ nó, mưa lớn thế này, chắc ông trời điên rồi”. Một người khác nói “Triệu lão tam, ngoài ngôi miếu nhỏ này, quanh đây không có nhà cửa gì à? Không có hang núi nào à?”.

Giọng già nua kia nói “Có... thì có, có điều cũng gần như không có”. Một hán tử chửi “Con bà người, rốt lại là có hay không?”. Lão già kia nói “Phía tây bắc, trên sườn núi có một ngôi nhà ma, có ma rất dữ, không ai dám tới, đó không phải là gần như không có sao?”.

Mọi người trên ngựa rộ lên người cười người chửi “Lão tử không sợ nhà ma. Có ma càng tốt, bắt vài con để điểm tâm”. Lại có người quát “Mau dẫn đường đi! Đã không phải là tấm, lại đứng giữa trời húng mưa, người nói là thích lắm chắc?”. Triệu lão tam nói “Các vị gia gia, lão già ta không chê sống lâu, không dám tới đó. Ta khuyên các vị cũng đừng tới đó. Phía bắc nơi này khoảng ba mươi dặm có một thị trấn”. Mọi người trên ngựa đều nói “Mưa lớn thế này, ai mà đi được ba chục dặm nữa? Đừng lãng nhăng nữa, chúng ta đông người thế này, còn sợ gì ma?”. Triệu lão tam nói “Được rồi, mọi người cứ đi về phía tây bắc, qua một khúc quanh, cứ men theo đường sườn núi, chỉ có một con đường, không lầm đâu...”. Mọi người không chờ y nói xong, đã giục ngựa phóng về phía tây bắc. Triệu lão tam là cuối một con lừa, ngần ngừ một lúc, kéo cương con lừa đi về phía đông nam.

Từ Thiên Xuyên nói “Ngô nhị ca, Vi Hương chủ, chúng ta làm sao?”. Ngô Lập Thân nói “Ta thấy...”, nhưng lập tức nhớ ra, chuyện này phải do Vi Tiểu Bảo đưa ra chủ ý mới đúng, bèn nói “Xin Vi Hương chủ dạy bảo, nên làm thế nào?”. Vi Tiểu Bảo sợ ma, chỉ là không nói ra được, bèn nói “Ngô đại thúc nói đi, ta không nghĩ ra được chủ ý gì cả”. Ngô Lập Thân nói “Ma quỷ gì đó đều là người nhà quê đồn đãi bậy bạ. Cho dù có ma thật thì chúng ta cũng liều mạng với chúng”. Vi Tiểu Bảo nói “Có khi không nhìn thấy ma, đến khi nhìn thấy đã không kịp làm gì nữa”, ý tứ trong câu nói rõ ràng là rất sợ ma.

Lưu Nhất Chu cao giọng nói “Yêu ma quỷ quái cái gì? Dầm mưa thêm nửa giờ nữa, mọi người không mắc bệnh không xong”.

Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình không ngừng run lên, rõ ràng không chịu nổi nữa, lại không muốn tỏ vẻ khiếm nhục trước mặt Phương Di, thua kém Lưu Nhất Chu, bèn nói “Được, mọi người đi thôi! Nếu gặp ma thì phải cẩn thận!”.

Bảy người theo lời Triệu lão tam đã nói, đi về sườn núi phía tây bắc, trong bóng tối tìm không thấy đường, chỉ thấy trong rừng cây trắng xóa mênh mông có một dòng thác chảy xuống. Vi Tiểu Bảo nói “Tìm không thấy đường, cái đó gọi là Ma mà mất, là ma đang mê hoặc người ta”. Từ Thiên Xuyên nói “Dòng nước này là đường đấy, nước trên núi theo đường đi chảy xuống”. Ngô Lập Thân nói “Đúng thế!”, rồi đạp lên dòng thác đi tới. Những người còn lại đi theo, leo lên sườn núi.

Nghe trong khu rừng bên trái có tiếng vó ngựa, biết mười mấy hán tử cưỡi ngựa kia đang ở phía đó. Từ Thiên Xuyên nghĩ thầm “Bọn người này không biết lai lịch ra sao”. Nhưng nghĩ mình và Ngô Lập Thân liên thủ thì dù mấy mươi võ sư bình thường cũng không coi vào đâu, lập tức đạp lên nước tìm đường, bước cao bước thấp đi vào rừng.

Chỉ nghe tiếng gõ cửa vang lên không ngớt, thủy chung vẫn không có ai ra mở cửa. Bảy người đi tới gần, chỉ thấy một dãy nhà đen ngòm.

Đám người cưỡi ngựa cao giọng kêu réo “Mở cửa, mở cửa! Tránh mưa thôi mà”. Gọi một lúc lâu, trong nhà vẫn không có lấy nửa tiếng động. Một người nói “Không có ai cả!”. Một người khác nói “Triệu lão tam nói là nhà ma, ai mà dám ở? Nhảy qua tường vào thôi”. Ánh bạch

quang chớp lên, hai người tuốt dao ra nhảy qua tường vào trong, mở cổng lớn ra. Mọi người nhất tề ủa vào.

Từ Thiên Xuyên nghĩ thầm “Bọn này đúng là người trong võ lâm, nhưng võ công xem ra cũng không cao cường gì lắm”. Bảy người cũng theo vào.

Phía trong cổng lớn là một khoảng thiên tỉnh rộng, kế đó tới một tòa đại sảnh. Có người rút túi vải dầu trong bọc ra, mở ra lấy dao lửa đá lửa đánh lên, thấy trong bàn trên sảnh có nến, bèn châm vào. Mọi người thấy trước mắt đột nhiên sáng bừng, đều cảm thấy vui vẻ, thấy trên sảnh có bàn ghế uống trà bằng gỗ tử đàn, rất có khí phái nhà giàu.

Từ Thiên Xuyên trong lòng tính toán “Trên bàn ghế không có bụi bặm, dưới đất cũng quét dọn rất sạch sẽ, tại sao không có ai cả”.

Chỉ nghe một hán tử nói “Trong sảnh rất sạch sẽ, trong nhà phải có người ở”. Một người khác cao giọng gọi “Này, này, trong nhà có người không? Trong nhà có người không?”. Đại sảnh vừa cao vừa rộng, giọng y gọi thấp thoáng có tiếng vọng vang lại.

Tiếng vọng vừa dứt, bốn phía ngoài tiếng mưa rơi, thì hoàn toàn không có tiếng động gì khác. Mọi người ngó mặt nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ.

Một lão nhân tóc bạc hỏi Từ Thiên Xuyên “Mấy người các vị đều là bằng hữu trên giang hồ phải không?”. Từ Thiên Xuyên nói “Tại hạ họ Hứa, mấy người này là người nhà, có người thân thích ở Sơn Tây định tới thăm, không ngờ gặp phải cơn mưa lớn này. Quan gia quý tính là gì?”.

Lão nhân kia gật gật đầu, thấy bảy người bọn y có người già, có trẻ con, lại có con gái cũng không nghi ngờ gì, nhưng không trả lời y, nói “Ngôi nhà này hơi kỳ lạ”.

Lại nghe một hán tử kêu lên “Trong nhà có người không? Chết sạch cả rồi à?”. Y ngừng lại một lúc, vẫn không có ai lên tiếng.

Lão nhân kia ngồi trên ghế, chỉ sáu người nói “Sáu người các người ra phía sau xem thử”. Sáu hán tử kia rút binh khí ra cầm ở tay, đi vào hậu đường. Sáu người khom khom lưng, bước đi rất chậm, dáng vẻ rất lo lắng đề phòng. Nghe thấy tiếng đá cửa, tiếng quát hỏi không ngừng vang ra, nhưng cũng không thấy có gì khác, âm thanh càng lúc càng xa, rõ ràng ngôi nhà này rất lớn, nhất thời chưa đi tới tận đầu kia. Lão nhân kia lại chỉ bốn người khác nói “Tìm một ít củi gỗ làm mấy bó đuốc, đi theo xem thử”. Bốn người kia vâng lệnh bước ra. Bảy người bọn Vi Tiểu Bảo ngồi trên bậc cửa lùa ở đại sảnh, không ai nói tiếng nào. Từ Thiên Xuyên thấy bọn kia có mười người đi vào trong, trên sảnh chỉ còn tám người, đều mặc áo vải, nhìn dáng vẻ vừa giống như bang chúng của bang hội nào đó, vừa giống như tiêu khách trong tiêu cục, nhưng không thấy hàng hóa, nhất thời không đoán được họ là ai.

Vi Tiểu Bảo nhìn không được nói “Tỷ tỷ, người nói trong nhà này có ma không?”. Phương Di còn chưa trả lời, Lưu Nhất Chu đã chen vào “Đương nhiên là có ma! Chỗ nào lại không có người chết? Có người chết là có ma”. Vi Tiểu Bảo rùng mình một cái, co rúm người lại.

Lưu Nhất Chu nói “Ma quỷ trong thiên hạ đều khinh người lành, sợ kẻ ác, chuyên mê hoặc trẻ con. Người lớn

thì dương khí thịnh, ma chết treo, ma đâu to đều không dám trêu ghẹo người lớn”.

Phuong Di đưa tay dưới vạt áo ra nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo, nói “Người sợ ma, nhưng ma càng sợ người hơn. Một khi có ánh lửa, là ma quỷ bỏ chạy”.

Chợt nghe tiếng bước chân vang lên, sáu hán tử bước vào trong trước trở ra đại sảnh, dáng vẻ trên mặt vô cùng kỳ lạ, tranh nhau nói “Không có người nào, nhưng khắp nơi đều quét dọn rất sạch sẽ”. “Trên giường có chăn nệm, dưới giường có hài, đều là của phụ nữ”. “Trong tủ đều là quần áo phụ nữ, không có cái áo đàn ông nào!”.

Lưu Nhất Chu lớn tiếng la lên “Nữ quỷ! Trong nhà này toàn là nữ quỷ!”.

Mọi người nhất tề quay đầu nhìn y, nhất thời không ai nói câu nào.

Đột nhiên nghe tiếng bốn người phía trong hoảng sợ la lên, lão nhân kia nhảy bật dậy, đang định xông vào hậu viện tiếp ứng, bốn người kia đã chạy vào đại sảnh, đuốc trên tay đều đã tắt ngấm, kêu lên “Người chết, rất nhiều người chết!”, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Lão già kia sầm mặt nói “Chuyện vặt mà cũng sợ, ta lại tưởng là gặp phải dịch nhân, người chết thì có gì mà sợ?”. Một hán tử nói “Không phải sợ, mà... mà rất kỳ lạ”. Lão già kia nói “Kỳ lạ cái gì?”. Một hán tử nói “Phía đông có một gian phòng, đều... đều là linh đường của người chết, cũng không biết có bao nhiêu cái”. Lão già kia trầm ngâm nói “Có quan tài quần xác chết không?”. Hai hán tử nhìn nhau một cái, cùng nói “Chưa... chưa nhìn kỹ, dường như không có”.

Lão già kia nói “Đốt thêm đuốc lên, mọi người cùng vào xem. Biết đâu đây là một ngôi từ đường, chuyện đó cũng rất bình thường”. Tuy y nói có vẻ rất hời hợt, nhưng trong ngữ khí đầy vẻ do dự, tựa hồ biết rõ không có từ đường nào lại như thế.

Bọn hán tử thủ hạ của y liền chẻ bàn chặt ghế trong đại sảnh làm đuốc đốt lên, kéo vào hậu viện.

Từ Thiên Xuyên nói “Ta đi xem, các vị cứ chờ ở đây”, rồi theo sau mọi người đi vào trong.

Ngao Bưu hỏi “Su phụ, những người này lai lịch ra sao?”. Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Không nhận ra, nghe giọng nói thì tựa hồ người ở một dải Sơn Đông, Quan Đông, không giống như bọn ung khuyến của Lục Phiến môn. Chẳng lẽ là bọn buôn lậu, nhưng sao không thấy hàng hóa gì?”.

Lưu Nhất Chu nói “Bọn người này chẳng có gì ghê gớm, chứ đám nữ quý đông đúc trong ngôi nhà này mới thật đáng sợ!”. Nói xong lẽ lẽ lười nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo rung mình một cái, nắm chặt tay Phương Di, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Mộc Kiếm Bình run lên nói “Lưu... Lưu sư ca, người đừng dọa người ta, có được không?”. Lưu Nhất Chu nói “Tiểu quận chúa, người không cần lo, người là lá ngọc cành vàng, ma quỷ nào nhìn thấy người cũng đều phải tránh xa, không dám xúc phạm. Ma quỷ ghét nhất là bọn thái giám đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà”. Phương Di mảy liễu nhướn lên, vẻ mặt tức giận, định nói gì đó nhưng lại cố nhịn.

Qua hồi lâu mới nghe tiếng bước chân, mọi người trở ra đại sảnh, Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, hơi yên tâm lại.

Từ Thiên Xuyên hạ giọng nói “Trong bảy tám gian phòng, tất cả có ba mươi sáu tòa linh đường, trên mỗi tòa linh đường đều có năm sáu cái, bảy tám cái bài vị, xem ra mỗi linh đường là thờ người chết trong một gia đình”. Lưu Nhất Chu nói “Ha ha, vậy thì trong nhà này há lại không có tới hơn trăm con ma sao?”. Từ Thiên Xuyên lắc đầu, y hiểu biết rộng rãi nhưng trước nay chưa từng thấy việc lạ thế này, qua một lúc mới chậm rãi nói “Kỳ quái nhất là trên linh đường đều thấp nển”. Vì Tiểu Bảo, Phương Di, Mộc Kiếm Bình ba người đồng thời bật tiếng la hoảng.

Một hán tử nói “Lúc bọn ta vào trong, thì rõ ràng chưa thấy thấp nển”. Lão già kia hỏi “Các người có lầm không?”. Bốn hán tử kia ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đều lắc đầu. Lão già kia nói “Không phải có ma, bọn ta đã gặp bậc cao nhân. Trong khoảnh khắc mà thấp nển trên cả ba mươi sáu tòa linh đường, thân thủ như thế thật vô cùng mau lẹ. Hứa lão gia, người nói có phải không?”. Câu cuối cùng là nói với Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên làm ra vẻ ngây ngốc, nói “Chỉ e chúng ta đã đụng chạm tới chủ nhà, không... không ngại gì tới trước linh đường dập... dập đầu vài cái”.

Trong tiếng mưa rơi, đột nhiên trong phòng phía đông vang lên mấy tiếng đàn bà khóc lóc, âm thanh vô cùng thê thảm, tuy tiếng mưa rào rào nhưng mấy tiếng khóc này nghe thấy rất rõ.

Vì Tiểu Bảo sợ tới mức trợn mắt há miệng, sắc mặt xám xanh.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều nổi da gà. Qua một lúc, trong phòng phía tây lại vang ra tiếng phụ nữ

sút sít. Lưu Nhất Chu, Ngao Bưu và hai hán tử khác đồng thanh kêu lên “Ma khóc!”.

Lão già kia hừ một tiếng, đột nhiên cao giọng nói “Bọn ta đi ngang quý xứ, tới đây tránh mưa, xông vào quý phủ, rất là xin lỗi. Hiền chủ nhân có chịu cho gặp mặt không?”. Câu này nói ra trung khí đầy rẫy, vang đi rất xa. Qua hồi lâu, trong hậu viện vẫn không có động tĩnh gì.

Lão già kia lắc lắc đầu, cao giọng nói “Chủ nhân đã không muốn gặp mặt tục khách, bọn ta cũng không quấy rầy. Chỉ xin tránh mưa trong sảnh, đợi lúc nào mưa tạnh, mọi người sẽ lập tức lên đường”. Nói xong giơ tay ra hiệu cho mọi người không được lên tiếng, lắng tai nghe ngóng, qua hồi lâu không nghe thấy tiếng khóc nữa.

Một hán tử hạ giọng nói “Chương lão tam, bất kể họ là người hay ma, cứ chờ đến sáng, quăng một nắm lửa đốt trụi con mẹ nó gian nhà ma này đi”. Lão già kia xua tay nói “Chuyện quan trọng nhất chúng ta còn chưa làm, không thể sinh sự lôi thôi. Ngồi xuống nghỉ ngơi đi!”. Mọi người quần áo ướt đầm, bèn ngồi xuống nhen lửa lên. Có người lấy bầu rượu mở nút ra, đưa tới cho lão già kia uống.

Lão già kia uống mấy hớp rượu, liếc mắt nhìn Từ Thiên Xuyên hồi lâu, nói “Hứa lão gia, các người là người một nhà, tại sao khẩu âm đều khác nhau thế? Người nói giọng kinh thành, sao mấy vị kia lại nói giọng Vân Nam?”.

Từ Thiên Xuyên cười nói “Lão gia thánh tai thật, quả nhiên là người lão luyện giang hồ. Em gái lớn của ta lấy chồng Vân Nam. Vị này là muội phu của ta”. Nói xong chỉ

Ngô Lập Thân một cái, lại nói “Muội phu, ngoại sanh của ta đều là người Vân Nam. Em gái thứ hai của ta lại lấy chồng Sơn Tây. Trời nam đất bắc, mười mấy năm cũng khó mà gặp mặt được một lần. Lần này là bọn ta tới Sơn Tây thăm em gái thứ hai của ta”. Y nói Ngô Lập Thân là muội phu của y, là lời khách khí, đương thời tập tục phương Bắc gọi đại cữu tử, tiểu cữu tử tức là chửi người.

Lão già kia gật gật đầu, uống một hớp rượu, lim dim mắt nói “Các vị từ Bắc Kinh tới đây à?”. Từ Thiên Xuyên đáp “Đúng thế”. Lão già kia nói “Trên đường đi các vị có gặp một tiểu thái giám khoảng mười bốn mười lăm tuổi không?”.

Câu ấy vừa nói ra, bọn Từ Thiên Xuyên đều phát hoảng, may là lão già kia chỉ nhìn vào y, mà Từ Thiên Xuyên thần sắc trên mặt không lộ vẻ gì, Ngao Bưu, Mộc Kiếm Bình biến sắc nhưng những người khác cũng chưa để ý. Từ Thiên Xuyên nói “Người nói thái giám à? Trong thành Bắc Kinh thì thái giám đông lắm, già có trẻ có, cứ ra cửa là gặp vài người”. Lão già kia nói “Ta hỏi người có gặp trên đường không, chứ không phải hỏi trong thành Bắc Kinh”. Từ Thiên Xuyên cười nói “Lão gia, câu ấy của người là không biết gì rồi. Theo quy củ nhà Đại Thanh, thái giám mà ra khỏi kinh thành là phạm tội chết. Các thái giám không giống như thời Minh oai phong mười phần đâu. Hiện nay làm gì có thái giám nào dám rời khỏi thành một bước?”.

Lão già kia “Ừ” một tiếng, nói “Biết đâu y cải trang thì sao?”.

Từ Thiên Xuyên lắc đầu lịa lịa, nói “Không ai có gan như thế, không ai có gan như thế!”. Y ngừng lại một lúc,

rồi nói “Lão gia, người tìm tiểu thái giám nào thế? Để ta thăm người nhà ở Sơn Tây xong, trở về Bắc Kinh, thì có thể hỏi thăm giúp người”.

Lão già kia nói “Hừ, hừ, đa tạ người thôi, cũng không biết ta có thọ được đến lúc ấy không?”, nói xong nhắm mắt im lặng.

Từ Thiên Xuyên nghĩ thầm “Y hỏi thăm một tiểu thái giám mười bốn mười lăm tuổi, không phải là đụng chạm tới Vi Hương chủ sao? Bọn người này đã không phải là Thiên địa hội, cũng không phải là Mộc vương phủ, mười phần có tới tám chín là không có ý tốt, phải hỏi dò cho rõ ràng. Y không gọi chuyện thì mình phải gọi chuyện y một phen”. Bèn nói “Lão gia, tiểu thái giám trong kinh chỉ có một người rất nổi tiếng, đại danh của y vang dội khắp thiên hạ, chắc người cũng đã nghe qua, đó là người giết chết gian thần Ngao Bái, lập được công lớn”. Lão già kia mở to mắt ra nói “Ờ, người là nói Tiểu Quế tử Quế công công phải không?”. Từ Thiên Xuyên nói “Không phải y thì ai? Người này can đảm, dũng mãnh, võ nghệ cao cường, thật là không kém!”. Lão già kia nói “Người ấy tướng mạo ra sao? Người đã gặp y chưa?”.

Từ Thiên Xuyên nói “Hô, vị Quế công công kia hàng ngày dạo trong thành Bắc Kinh, những người ở Bắc Kinh chỉ e là không có ai chưa từng gặp y. Vị Quế công công ấy vừa đen vừa béo, là một tiểu tử mập, ít nhất cũng mười tám mười chín tuổi, nói thế nào cũng không thể tin là y chỉ có mười lăm”.

Phượng Di bóp chặt bàn tay Vi Tiểu Bảo, Mộc Kiếm Bình khẽ huých khuỷu tay vào lưng y một cái, đều cười

thâm. Vì Tiểu Bảo vốn đang sợ ma, nghe lão già kia hỏi tới mình, trong lòng tính toán, quên hết ý nghĩ sợ ma.

Lão già kia nói “Thế à? Ta nghe người ta nói thì lại khác hẳn. Nghe nói vị Quế công công ấy chỉ là một đứa nhỏ khoảng mười ba mười bốn tuổi, rất giảo quyết lạnh lợi, chỉ e có ba phần giống với đứa cháu kia của ngươi, hô hô, hô hô!”. Nói xong đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo.

Lưu Nhất Chu chợt nói “Nghe nói gã Tiểu Quế tử ấy ty tiện vô sỉ, rất hay sử dụng mông hăn được. Y giết chết Ngao Bái, trước tiên là dùng thuốc mê đánh ngã. Nếu không thì thẳng tiểu tặc ấy vừa nhút nhát, vừa sợ ma, làm sao giết được Ngao Bái?”, rồi nhìn Vi Tiểu Bảo cười khùng khục nói “Biểu đệ, ngươi nói có đúng không?”.

Ngô Lập Thân cá giận, lật tay một cái tát vào mặt y. Lưu Nhất Chu cúi đầu tránh qua, chân trái run lên như đứng không vững. Ngô Lập Thân cái lật tay ấy là chiêu Bích kê triển xí, Lưu Nhất Chu co người lại tránh là dùng chiêu Kim mã tê phong, đều là chiêu thức trong Mộc gia quyền. Một người đánh rất mau, một người tránh rất lẹ, trong lúc bất tri bất giác đều sử dụng quyền pháp của bản môn.

Chương lão tam đứng phắt lên, cười nói “Giỏi lắm, các vị cải trang rất giống!”. Y vừa đứng lên, mười mấy tên thủ hạ cũng đều nhảy phắt dậy. Lão già kia quát “Bắt hết cho ta, không được để ai chạy thoát!”.

Ngô Lập Thân rút đoản đao trong người ra, lắc đầu qua trái một cái, chém ngã một hán tử, lắc qua phải một cái, lại một hán tử cổ họng trúng đao ngã lăn ra.

Lão già kia hai tay mò trong lưng rút ra một đôi phán quan bút, hai tay mài vào nhau, phát ra tiếng xòen xoẹt, ngọn bên trái điểm vào cổ họng Ngô Lập Thân, ngọn bên phải điểm vào ngực Từ Thiên Xuyên, lấy một tấn công hai, thân thủ mau lẹ. Từ Thiên Xuyên sấn về bên phải, tay trái xĩa vào mắt một hán tử. Đại hán ấy lùi mau về phía sau, đơn đao trong tay đã bị cướp mất, hông chột đau nhói lên một cái, đã bị thanh đao của mình chém trúng bụng. Bên kia Ngao Bưu cũng đã nhảy ra động thủ. Lưu Nhất Chu hơi ngần ngừ, rồi rút ngọn nhuyễn tiên ra xông vào vòng chiến. Bên đối phương tuy nhiều người, nhưng chỉ có lão già kia là đánh ngang tay với Ngô Lập Thân, số còn lại võ công đều tầm thường.

Vì Tiểu Bảo thấy bên mình đang chiếm lợi thế, nghĩ thầm “Chỉ cần không gặp con rùa già kia, số còn lại thì mình cũng đối phó được”. Rồi rút thanh chủy thủ ra, định xông vào vòng chiến. Phương Di giữ y lại, nói “Chúng ta nhất định thắng rồi, không cần ngại ra tay”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta biết là nhất định thắng mới xông vào. Chứ nếu là thua, thì còn chờ gì mà không chạy cho mau?”.

Đột nhiên xòen xoẹt mấy tiếng liên tiếp, lão già kia đã nhảy ra ngoài, hai ngọn phán quan bút mài vào nhau, bọn thủ hạ của y đều nhất tề lùi ra đứng sau lưng y, vô cùng mau lẹ bày thành một phương trận. Những người này chỉ nhảy vài bước đã đứng vào đúng phương vị, hơn mười người đã không xô đẩy, cũng không va chạm vào nhau, đủ thấy lúc ngày thường tập luyện rất chu đáo, trong chuyện này đã mất không ít thời gian.

Từ Thiên Xuyên và Ngô Lập Thân đều giật mình, lùi ra vài bước. Ngao Bưu hăng hái sấn tới, đột nhiên

trong phương trận có bốn thanh đao đồng thời chém tới, hai thanh chém xuống vai, hai thanh chém vào chân y, phối hợp vô cùng xảo diệu, ở giữa lại có hai ngọn trường thương cùng đón đỡ nhất đao của y chém ra. Ngao Bưu “A” một tiếng, đầu vai đã bị trúng đao.

Ngô Lập Thân vội quát “Bưu nhi lui ra mau!”. Ngao Bưu nhảy về phía sau. Chiến cuộc trong chớp mắt, thế thắng bại đột nhiên chuyển ngược lại.

Từ Thiên Xuyên đứng chắn trước mặt Vi Tiểu Bảo và hai cô gái, quan sát xem trận pháp của đối phương chuyển động thế nào. Chỉ thấy lão già kia tay phải giơ phất quan bút lên, cao giọng đọc “Hong giáo chủ muôn năm không già, tiên phúc mãi hưởng! Thọ sánh ngang trời, thọ sánh ngang trời!”. Mười hán tử kia nhất tề giơ binh khí lên, hô lớn “Hong giáo chủ thọ sánh ngang trời, thọ sánh ngang trời!”, âm thanh vang dội mái ngói, đáng vẻ như điên cuồng.

Từ Thiên Xuyên trong lòng hoảng sợ, không biết họ đang giở trò ma gì. Vi Tiểu Bảo nghe thấy ba chữ “Hong giáo chủ” lập tức nhớ ra dáng vẻ và lời lẽ rất sợ sệt của Đào Hồng Anh, buột miệng kêu lên “Thần Long giáo! Họ là người của Thần Long giáo!”.

Lão già kia biến sắc, nói “Người cũng biết danh hiệu Thần Long giáo?”, giơ tay phải, lại hô lớn “Hong giáo chủ thần thông quảng đại. Bản giáo đánh đâu cũng thắng, công đâu cũng hạ, cứng mấy cũng diệt, thù nào cũng phá. Địch nhân nhìn thấy bóng dáng là hoảng hốt, bỏ chạy tán loạn”.

Bọn Từ Thiên Xuyên nghe họ niệm một câu, trong lòng lại sợ thêm một chút, chỉ cảm thấy hành vi của bọn

người này vô cùng cổ quái, trước nay chưa từng nghe chuyện lúc lâm địch lại cao giọng đọc sách.

Vì Tiểu Bảo kêu lên “Bọn người này biết niệm chú, đừng mắc lừa họ! Mọi người xông cả vào đi!”.

Chợt nghe lão già kia và mọi người càng niệm càng mau, đã không phải là lão già niệm xong một câu thì mọi người đọc theo một câu, mà là mười mấy người đồng thanh niệm “*Hồng giáo chủ thần thông bảo hộ, chúng đệ tử dùng khí tăng lên, lấy một người chống trăm người, lấy trăm người địch vạn người. Hồng giáo chủ mất thần như điện, soi chiếu bốn phương. Chúng đệ tử giết địch hộ giáo, Hồng giáo chủ ra ơn đề bạt, cất nhắc thăng chức. Đệ tử bản giáo hộ giáo mà chết, sẽ lên thiên đường!*”. Đột nhiên bật tiếng quát lớn xông qua. Ngô Lập Thân, Từ Thiên Xuyên vung binh khí chặn lại, nhưng những người kia trong khoảnh khắc đột nhiên vô công tăng tiến, cương đao chém tới, đoản thương đâm qua, kinh lực đều tăng hơn lúc này gấp mấy lần, như ngậy như cuồng, binh khí đâm chém tới tấp. Không đầy vài hợp, Ngao Bưu và Lưu Nhất Chu đã bị chém trúng ngã lăn xuống, đều bị bắt cùng bọn Vì Tiểu Bảo, Phương Di, Mộc Kiếm Bình. Phương Di bị thương ở đùi, Mộc Kiếm Bình bị thương ở tay. Vì Tiểu Bảo bối tâm bị đâm một thương, may nhờ có tấm bảo y hộ thân, một thương ấy không đâm xuyên vào thịt, nhưng thế tới rất mạnh, đứng không vững chúi người ngã sấp xuống, qua không bao lâu, Ngô Lập Thân và Từ Thiên Xuyên cũng lần lượt bị thương. Lão già kia liên tiếp vươn tay điểm vào yếu huyệt của mọi người.

Bọn hán tử đồng thanh hô lớn “*Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời, thọ sánh ngang*

trời!", tiếng hô vừa dứt, đột nhiên nhất tề ngồi phịch xuống, người nào cũng trên trán mồ hôi ròng ròng, hơi thở dồn dập, rõ ràng vô cùng mệt mỏi. Trận đánh vừa rồi chẳng qua chỉ trong khoảng thời gian uống cạn chén trà đã phân thắng bại, nhưng những người này giống như vừa kịch đấu qua mấy giờ liền.

Vi Tiểu Bảo trong bụng liên tiếp kêu khổ, nghĩ "Té ra bọn người này đều biết yêu pháp! Chẳng trách gì Đào cô cô vừa nói tới Thần Long giáo, đã sợ tới mức như thế, quả nhiên là thần thông quảng đại".

Lão già kia ngồi lên ghế nhắm mắt dưỡng thần, qua hồi lâu mới đứng lên, lau mồ hôi trên trán, đi qua đi lại chỗ thiên tĩnh, lại qua hồi lâu, bọn thủ hạ của y mới nhao nhao đứng lên.

Lão già kia nhìn bọn Từ Thiên Xuyên nói "Tất cả các người đọc theo ta ! Nghe cho rõ, ta đọc một câu thì các người đọc một câu. Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời !".

Từ Thiên Xuyên chửi "Tà ma tả đạo, giả thần giả ma, muốn lão tử theo các người giở trò ma, nằm mơ con mẹ người ấy!". Lão già kia giơ phán quan bút lên đập mạnh xuống trán y, chát một tiếng, máu tươi vọt ra. Từ Thiên Xuyên chửi "Bọn cầu tặc, lũ yêu nhân!".

Lão già kia hỏi Ngô Lập Thân "Người có niệm không?". Ngô Lập Thân chưa đáp đã lắc đầu. Lão già kia nhắc phán quan bút lên, cũng đập vào trán y một cái, lại hỏi tới Ngao Bưu, Ngao Bưu chửi "Thọ sánh ngang chó con bà người!". Lão già kia cả giận, lúc đập phán quan bút xuống dùng sức rất mạnh, Ngao Bưu lập tức

ngắt đi. Ngô Lập Thân kêu lên “Buu nhi là hảo hán! Bọn đây tớ các người chỉ biết dùng yêu pháp, con mẹ nó, có giỏi thì giết chết bọn ta đi”.

Lão già kia nhắc phán quan bút lên, hỏi Lưu Nhất Chu “Người có niệm không?”. Lưu Nhất Chu nói “Ta... ta... ta...”. Lão già kia nói “Người niệm đi, Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời!”. Lưu Nhất Chu nói “Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ...”. Lão già kia khề dăm mũi phán quan bút vào trán y một cái, quát “Niệm mau!”. Lưu Nhất Chu nói “Dạ, dạ! Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ thọ sánh ngang trời!”.

Lão già kia hô hô cười rộ, nói “Rốt lại khôn ngoan thì được tiện nghi, thằng tiểu tử ngươi cũng đỡ phải chịu khổ”. Rồi bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo, quát “Thằng tiểu quý, ngươi niệm theo ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần ngươi niệm”. Lão già kia tức giận nói “Cái gì?”, nhắc cao phán quan bút lên. Vi Tiểu Bảo cao giọng niệm “Vi giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời, phúc tiên mãi hưởng. Vi giáo chủ đánh đâu cũng thắng, thắng đâu cũng đánh, Vi giáo chủ công đâu cũng hạ, hạ đâu cũng công. Vi giáo chủ đề bạt các người, các người cùng lên thiên đường...”. Y nói chữ Vi trong “Vi giáo chủ” hàm hàm hồ hồ, chỉ là hừ khề trong mũi, lão già kia làm sao biết được y giở trò, chỉ cho là y nói “Hồng giáo chủ”, nghe y niệm một hơi như thế, hô hô cười rộ, khen “Thằng nhỏ này như thế mới ngoan chứ”.

Y đi tới trước mặt Phương Di, kéo kéo cằm nàng, hỏi “Ờ, con nhãi này tướng mạo không kém, ngoan ngoan niệm theo ta”. Phương Di hất đầu ra, nói “Không niệm!”. Lão già kia nhắc phán quan bút định đập xuống, dưới

ánh nến thấy khuôn mặt nàng xinh đẹp, trong lòng có chỗ bất nhẫn, bèn chỉ mũi bút vào trán nàng, cao giọng quát “Người có niệm không? Người mà nói thêm một câu không niệm nữa, ta sẽ rạch lên mặt người ba nhát”, Phương Di quát cường không chịu niệm, nhưng không dám nói hai tiếng “không niệm” nữa. Lão già nói “Rốt lại người có niệm không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Để ta niệm thay cho, đảm bảo còn dễ nghe hơn chính cô ta niệm nữa”.

Lão già kia nói “Ai cần người niệm thay?”. Rồi nhấc phán quan bút lên đập xuống vai Phương Di, Phương Di đau quá “A” một tiếng, không kêu lên được.

Chợt có một người cười nói “Chương tam gia, con nhãi này mà không niệm, thì chúng ta cứ lột hết quần áo của thị ra”. Đám còn lại đồng thanh kêu lên “Hay hăm, hay lắm! Chú ý ấy rất hay!”.

Lưu Nhất Chu chợt nói “Sao các người lại hà hiếp một cô nương? Tiểu thái giám các người muốn tìm, ta biết y đang ở đâu”. Lão già kia vội nói “Người biết à? Ở đâu thế? Nói mau đi, nói mau đi!”. Lưu Nhất Chu nói “Người ưng thuận không làm khó cô nương kia nữa, thì ta mới nói với người, nếu không cho dù người có giết ta, ta cũng không nói đâu”. Phương Di rít lên nói “Sư ca, không cần người lo cho ta”. Lão già kia cười nói “Được, ta ưng thuận không làm khó cô nương này”. Lưu Nhất Chu nói “Người nói ra thì phải nhớ lời đấy”. Lão già kia nói “Họ Chương ta đã nói ra, tự nhiên là nhớ. Gã tiểu thái giám kia, tức là Tiểu Quế tử giết chết Ngao Bái, được hoàng đế mười phần sủng hạnh ấy, quả thật người biết y đang ở đâu à?”.

Lưu Nhất Chu nói “Xa thì tận chân trời, gần thì ngay trước mắt!”.

Lão già kia nhảy bật lên, chỉ Vi Tiểu Bảo nói “Là... là... là y à?”, trên mặt đầy vẻ vừa mừng vừa sợ.

Phương Di nói “Bằng vào một đứa nhỏ như y, thì làm sao giết được Ngao Bái? Người đừng nghe người ta nói bậy”.

Lưu Nhất Chu nói “Phải đấy, nếu không dùng mông hăn được thì làm sao giết được Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Ngao Bái?”.

Lão già kia nửa tin nửa ngờ, hỏi Vi Tiểu Bảo “Ngao Bái có phải là bị người giết không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu ta giết thì sao? Nếu không phải ta giết thì sao?”. Lão già kia chửi “Con bà người, ta thấy thằng tiểu quỷ nhà người có điểm tà môn. Cứ lục soát trên người y rồi sẽ nói chuyện”.

Lúc ấy liền có hai hán tử bước qua, cõng bao phục trên lưng Vi Tiểu Bảo, lấy từng vật từng vật ra đặt lên bàn.

Lão già kia thấy những vật vàng bạc châu báu quý giá, nói “Đây đương nhiên là vật trong hoàng cung rồi, ờ... đây là cái gì?”. Rồi cầm một tập ngân phiếu dày cộp lên, thấy mỗi tờ không phải là năm trăm thì là một ngàn lượng, tổng cộng không dưới vài mươi vạn lượng, bất giác ngẩn người ra, nói “Quả nhiên không sai, quả nhiên không sai, người... người chính là Tiểu Quế tử. Mang y qua phòng bên kia tra hỏi cho kỹ”.

Phương Di vội nói “Các người... các người đừng làm khó y”. Mộc Kiếm Bình òa một tiếng bật khóc.

Một hán tử túm gáy Vi Tiểu Bảo, hai người bung mấy cái bàn ghế trên sảnh, một người cầm đuốc dẫn đường, bước vào sương phòng phía đông trong hậu viện. Lão già kia vung tay nói "Các người ra cả đi!". Bốn hán tử ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Lão già kia vẻ vui mừng hiện rõ ra mặt, không ngừng xoa xoa tay, đi đi lại lại trong phòng, cười nói "Đi mòn giày sắt tìm không thấy, Chẳng mất thời gian lại gặp nhau. Tiểu Quế tử công công, hôm nay được gặp người ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh".

Vi Tiểu Bảo cười nói "Tại hạ được gặp lão gia ở đây, đó là lục sinh hữu hạnh, cửu sinh hữu hạnh". Ý nghĩ đồ vật đều bị họ lục soát ra, có chổi cũng vô dụng, chỉ đành tùy cơ ứng biến, xem có thoát được không.

Lão già kia sững sốt, nói "Cái gì mà lục sinh hữu hạnh, cửu sinh hữu hạnh? Quế công công, lần này là người tới chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài phải không?".

Vi Tiểu Bảo bất giác hoảng sợ "Con rùa đen này cái gì cũng biết, thật không dễ mà đối phó". Bèn cười hề hề nói "Tôn giá võ công đã cao cường, bản lĩnh niệm thần chú còn hơn cả Mao Sơn đạo sĩ. Thần Long giáo các người nổi tiếng thiên hạ, quả nhiên là có đạo lý. Tại hạ nghe tiếng đã lâu, hôm nay chính mắt nhìn thấy, vô cùng bội phục". Cứ thuận miệng nói bừa, không đếm xỉa gì tới câu hỏi của y.

Lão già kia hỏi "Danh hiệu Thần Long giáo, người nghe được ở đâu?".

Vì Tiểu Bảo thuận miệng bịa đặt “Ta nghe được chỗ Ngô Ứng Hùng con Bình Tây vương Ngô Tam Quế. Y vâng lệnh phụ thân, lên Bắc Kinh triều cống. Thủ hạ của y có một hảo hán tên Dương Dật Chi, lại có rất nhiều cao thủ Kim Đỉnh môn ở Liêu Đông. Họ bàn nhau đi tiêu diệt Thần Long giáo, nói Thần Long giáo có vị Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thủ hạ nhiều người tài giỏi. Trong giáo của y có người làm việc cho kỳ chủ Tương Lam kỳ, được một bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, rất là lợi hại”. Y rất giỏi yếu quyết bịa đặt, biết không cần câu nào cũng là giả, trong chín câu thật kèm một câu giả thì càng dễ lừa người.

Lão già kia càng nghe càng ngạc nhiên, tên hai người Ngô Ứng Hùng, Dương Dật Chi y đã nghe qua rồi. Trong giáo của y có một nhân vật trọng yếu làm việc dưới trướng kỳ chủ Tương Lam kỳ, đó là một bí mật lớn trong giáo, y cũng chỉ mới nghe được cách đây hơn một tháng, mà là lúc vô ý mà biết được, nghe loáng thoáng về một bộ kinh *Tứ thập nhị chương kinh* gì đó, còn chi tiết bên trong thì không biết gì, vội hỏi “Bình Tây vương phủ với Thần Long giáo bọn ta không thù không oán, tại sao lại muốn sinh sự thị phi? Nói tới hai chữ Tiêu diệt thì đúng là không biết sống chết gì cả”.

Vì Tiểu Bảo nói “Bọn Ngô Ứng Hùng nói, tự nhiên Bình Tây vương phủ không có thù oán gì với Thần Long giáo, nói tới bản lĩnh của Hồng giáo chủ thì mọi người đều rất khâm phục. Có điều Thần Long giáo đã được bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, đó là kỳ thư chí bảo, không cướp không được, quý giáo không phải có một cô gái mập mập tên Liễu Yến Liễu đại thư tới hoàng cung sao?”.

Lão già kia ngạc nhiên nói “Ờ, người làm sao mà biết?”.

Vì Tiểu Bảo miệng thì bịa đặt bậy bạ, chỉ cần có hơi dính líu tới Thần Long giáo là nói hết ra, trong lòng thì mau lẹ xoay chuyển ý nghĩ, nói “Vị Liễu đại thư ấy có giao tình với ta không kém. Có một lần thì đắc tội với thái hậu, thái hậu muốn giết thì, may mà ta ra sức giúp đỡ, giấu thì dưới gầm giường, thái hậu tìm thì khắp nơi trong cung không được. Vị đại thư mập ấy cảm kích ơn ta cứu mạng, khuyên ta gia nhập Thần Long giáo, nói Hồng giáo chủ rất thích bọn trẻ con như ta, sắp tới nhất định sẽ có chỗ tốt cho ta”.

Lão già kia “Ờ” một tiếng, lại càng tin thêm, bèn hỏi “Tại sao thái hậu muốn giết Liễu Yến? Họ... không phải họ rất tốt với nhau sao?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế, hai người bọn họ vốn là sư tỷ sư muội. Tại sao thái hậu muốn giết Liễu đại thư à? Liễu đại thư nói đây là một bí mật trọng đại, thì nói với ta, ta ưng thuận không tiết lộ ra, nên chuyện ấy không thể nói với người được. Nói tóm lại, trong cung Từ Ninh của thái hậu, gần đây nhất có một người đàn ông cải trang làm cung nữ, người này đầu trục...”.

Lão già kia buột miệng nói “Là Đặng Bính Xuân à? Chuyện Đặng đại ca vào cung, người cũng biết sao?”.

Vì Tiểu Bảo vốn không biết cung nữ giả kia là Đặng Bính Xuân, nhưng trên mặt tỏ ra vẻ không gì không biết, cười khê một tiếng, nói “Chương tam gia, chuyện này rất bí mật, người ngàn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không thì đại họa lâm đầu đấy, người nói với

ta thì không hề gì, chứ nếu có người thứ ba ở đây, cho dù là thủ hạ thân tín nhất của người, người cũng ngàn vạn lần không được nói ra. Nếu chuyện bí mật này lộ ra, Hồng giáo chủ nổi giận, chỉ e ngay cả người cũng không gánh vác nổi chuyện này đâu”.

Y trong hoàng cung đã lâu, biết tiết lộ bí mật là điều đại kỵ của triều đình và trong cung, nặng thì cả nhà chết chém, tịch thu gia sản, nhẹ thì vĩnh viễn không còn có cơ hội tiến thân, vì thế người nào cũng thần thần bí bí, úp úp mở mở, làm ra vẻ cao thâm mịt mịt, ngoài mặt thì làm ra vẻ bản nhân chuyện gì cũng biết, có điều không tiện nói với người thôi. Y đem kỹ thuật ấy đối phó với Chương lão tam, quả nhiên dụng sào thấy bóng, có hiệu quả ngay. Trong các bang hội giáo phái trên giang hồ, cấp trên thống ngự bộ thuộc, cách thức cũng không khác gì với triều đình, chỗ khác nhau chẳng qua chỉ là chi tiết tinh thô lớn nhỏ mà thôi.

Mấy câu ấy khiến Chương lão tam trong bụng sợ sệt, nghĩ thầm “Tại sao mình sơ suất như thế, lại nói ra chuyện quan trọng của Thần Long giáo với thằng nhỏ này? Thằng nhỏ này không thể giữ lại được, làm xong việc lớn không giết y diệt khẩu không xong”. Bất giác mặt mày nhăn nhó, cười gượng một tiếng, hỏi “Người nói gì với sư huynh của bọn ta?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Lời ta nói với sư huynh người và lời y muốn ta bẩm với Hồng giáo chủ, về sau lúc gặp mặt giáo chủ, tự nhiên ta sẽ bẩm rõ”.

Lão già kia nói “Dạ, dạ!”, bị y ra vẻ quan trọng để hù dọa, lại quả thật không biết thằng nhỏ trước mặt này lại

lịch ra sao, lập tức lấy vẻ mặt tươi cười nói “Tiểu huynh đệ, người lên núi Ngũ Đài, tự nhiên là đi gặp Phó Tổng quản Thụy Đống phải không?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Y biết mình lên núi Ngũ Đài, lại biết được chuyện Thụy Đống, tin tức này nhất định do con đi già báo ra. Con đi già gọi gã đàn ông đầu trọc giả làm cung nữ là sư huynh, thằng trọc ấy là nhân vật trọng yếu của Thần Long giáo, té ra con đi già thông đồng với Thần Long giáo. Lão tử rơi vào tay bọn họ, quả thật là chín phần chết một phần sống, mười tám phần chết nửa phần sống”. Trên mặt làm ra vẻ kinh ngạc, nói “Ua, Chương lão tam, tin tức của người thật là linh thông, ngay cả chuyện Phó Tổng quản Thụy Đống mà cũng biết”.

Chương lão tam mỉm cười nói “Nhân vật có lai lịch lớn hơn Phó Tổng quản Thụy Đống hàng vạn lần ta cũng biết”. Vì Tiểu Bảo trong lòng thầm kêu khổ “Hong bet, hong bet ! Con đi già chuyện gì cũng nói, ngoài Thuận Trị hoàng đế thì còn có nhân vật nào lai lịch lớn hơn Phó Tổng quản Thụy Đống hàng vạn lần chứ?”. Lão già kia nói “Tiểu huynh đệ, người không cần phải giấu ta. Người lên núi Ngũ Đài là vâng lệnh sai khiến hay tự mình đi?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta làm thái giám trong cung, nếu không phải vâng lệnh sai khiến, làm sao dám tự ý rời kinh? Chẳng lẽ lại chê là sống quá lâu sao?”.

Lão già kia nói “Nói như thế thì là hoàng thượng sai người đi phải không?”. Vì Tiểu Bảo vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nói “Hoàng thượng à? Người nói là hoàng thượng

à? Hô hô, chuyện này thì tin tức của người không linh rồi. Hoàng thượng làm sao biết được chuyện trên núi Ngũ Đài?”. Lão già kia nói “Không phải hoàng thượng thì là ai sai người đi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người đoán thử xem”. Lão già kia nói “Chẳng lẽ là thái hậu sao?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chương tam gia quả nhiên cao cường, đoán một lần là trúng ngay. Những người trong cung biết được chuyện trên núi Ngũ Đài chỉ có hai người và một con ma”. Lão già kia nói “Hai người và một con ma à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, hai người thì một là thái hậu, một là tại hạ. Con ma chính là Hải Đại Phú Hải lão công. Y đã bị thái hậu dùng Hóa cốt miên chưởng giết chết rồi”.

Lão già kia da thịt trên mặt giật giật, nói “Hóa cốt miên chưởng, Hóa cốt miên chưởng. Té ra thái hậu sai người đi, thái hậu sai người làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo cười khê một tiếng, nói “Thái hậu với người là người nhà, người không ngại gì cứ hỏi thẳng thái hậu lão nhân gia người”.

Câu này nếu nói lúc vừa vào phòng thì lão già kia có quá nửa là sẽ cho y một tát, nhưng y nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện một hồi, trong lòng kinh nghi bất định, lăm bắm một mình “Ồ, thái hậu sai người lên núi Ngũ Đài”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu nói chuyện này đã sai người bắm với Hồng giáo chủ, Hồng giáo chủ mười phần tán thành. Thái hậu sai ta thu xếp cho tốt, sau khi thành công, sẽ có trọng thưởng, Hồng giáo chủ cũng sẽ có chỗ tốt dành cho ta”. Y không ngớt lời ba chữ “Hồng giáo chủ” ra, nghĩ thầm “Lão già kia rất sợ Hồng giáo chủ,

chỉ hơi nói Hồng giáo chủ đối xử với mình mười phần trọng thị, thì y sẽ không dám làm hại”.

Y hư trương thanh thế như thế, lão già kia tuy nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng là thà tin là thật, đừng ngờ là không, bèn hỏi “Sáu người ở ngoài đều là thuộc hạ tùy tùng của ngươi à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Họ đều ở trong cung, hai cô nương kia là cung nữ tùy thân của thái hậu, bốn người đàn ông là Ngự tiền thị vệ, thái hậu sai họ đi làm việc với ta. Họ không biết gì về Thần Long giáo. Chuyện cơ mật đại sự này thái hậu cũng không nói với họ...”. Y nói tới đó, chỉ thấy lão già kia thoáng vẻ cười nhạt, trong lòng biết là không hay, liền hỏi “Cái gì thế? Ngươi không tin à?”. Lão già kia cười nhạt nói “Người Mộc gia Vân Nam trung thành với nhà Tiền Minh, tại sao lại làm thị vệ trong cung, ngươi bịa đặt thì cũng phải đúng chỗ chứ”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Lão già kia ngạc nhiên nói “Ngươi cười cái gì?”, y đâu biết Vi Tiểu Bảo bịa đặt mà bị người ta phát giác, tới lúc khó nói thì đều cười âm lên, khiến đối phương nghĩ rằng lời mình có chỗ sai, mười phần ấu trĩ đáng cười, trong lòng đã lo ngại, lúc ấy tiếp tục bịa đặt thì đối phương sẽ không dám truy vấn này nọ nữa. Vi Tiểu Bảo lại cười thêm vài tiếng, nói “Người Mộc vương phủ cảm hận nhất không phải là thái hậu và hoàng đế, chỉ e là ngươi không biết”. Lão già kia nói “Tại sao ta lại không biết chứ? Người Mộc vương phủ cảm hận nhất chính là Ngô Tam Quế”.

Vi Tiểu Bảo làm ra vẻ kinh ngạc nói “Cao cường thật, Chương tam gia, ngươi giỏi thật đấy. Ta nói với ngươi nhé, sở dĩ người Mộc vương phủ làm đương sai

cho thái hậu là vì muốn làm cho Ngô Tam Quế bị cả nhà chết chém, tịch biên gia sản, trong Bình Tây vương phủ không còn sót con gà con chó. Đừng nói trong hoàng cung có người của Mộc vương phủ, ngay trong phủ Bình Tây vương cũng làm sao không có? Chỉ có điều đây là chuyện vô cùng bí mật, ta coi ngươi là người mình, nói ra không quan hệ gì, chứ người thì không được tiết lộ ra đâu đấy”.

Lão già kia gật gật đầu, nói “Té ra là thế”. Y trong lòng rốt lại cũng chỉ tin có ba phần, nghĩ thầm “Mình ra hỏi mấy người ở ngoài, xem thử khẩu cung của họ có ăn khớp không. Hỏi cô nương nhỏ kia là hay nhất, trẻ con dễ nói thật”. Lúc ấy quay người lại, đẩy cửa bước ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo cả kinh, kêu lớn “Này, này, người đi đâu đấy? Đây là căn nhà ma, người... người để ta một mình ở đây à?”. Lão già kia nói “Ta sẽ quay lại ngay”, rồi xoay tay cài chốt cửa, rảo chân bước ra đại sảnh.

Vi Tiểu Bảo hai tay toát mồ hôi lạnh, ngọn nến chập chờn, cái bóng trên tường dao động, tựa hồ mỗi một cái bóng là một con ma, bốn phía không hề có tiếng động. Đột nhiên bên ngoài có tiếng người cao giọng gọi “Các người đi đâu cả rồi?”, chính là giọng của lão già kia. Vi Tiểu Bảo nghe trong thanh âm của y đầy vẻ hoảng sợ, mình vốn đã rất sợ hãi, thấy thế cũng suýt ngất đi luôn, kêu lên “Họ... họ đều... đều không thấy đâu à?”.

Chỉ nghe lão già kia cao giọng gọi “Các người đi đâu cả rồi? Các người đi đâu cả rồi?”. Gọi luôn hai tiếng mà vẫn yên ắng. Qua một lúc, nghe có một người từ phía sau vội vàng đi tới, nghe cánh cửa mở ra keng kéc, lại

nghe một người đi tới, xông vào trong phòng. Vi Tiểu Bảo bật tiếng kêu khê, chỉ thấy lão già kia mặt không còn chút máu, hai mắt trợn tròn, thở hồng hộc nói “Họ... họ... đều... đều không thấy đâu nữa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bị... bị ma bắt đi rồi. Chúng ta... chúng ta phải chạy mau!”.

Lão già kia nói “Làm gì có chuyện ấy?”. Tay trái vịn bàn, cái bàn lách cách rung lên đủ thấy y đang vô cùng kinh hoàng. Y quay người ra cửa, cất giọng gọi lớn “Các người đâu cả rồi? Các người đâu cả rồi?”, gọi xong lắng tai nghe ngóng, trong đêm tối lại nghe tiếng khóc của mấy người đàn bà. Y nhất thời chưa chú ý, đứng ở cửa một lúc, lui lại một bước, đóng chặt cửa lại, tiện tay cài then, chỉ thấy Vi Tiểu Bảo hai mắt mở to đầy vẻ khiếp sợ.

Vi Tiểu Bảo nhìn y chằm chằm, thấy y cắn chặt hai hàm răng, mặt lúc xanh lúc trắng.

Cơn mưa lớn vốn đã ngừng hồi lâu, đột nhiên lại có một trận mưa rào rào đổ xuống mái ngói.

Lão già kia “A” một tiếng, nhảy bật lên, qua hồi lâu mới nói “Là... mưa... mưa”, đột nhiên trong đại sảnh có tiếng một phụ nữ khê vang tới “Chương lão tam, người ra đây!”. Giọng nói của người phụ nữ ấy tuy không phải già nua nhưng cũng không trong trẻo, quyết không phải là Phương Di hay Mộc Kiếm Bình, trong âm thanh có mang ba phần hăm dọa.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Nữ quý!”. Chương lão tam cao giọng nói “Ai gọi ta đấy?”. Bên ngoài không có ai trả

lời, ngoài tiếng mưa rơi không có tiếng động gì khác. Lão gia kia và Vi Tiểu Bảo ngó mặt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy toàn thân nổi gai ốc.

Qua một lúc lâu, giọng phụ nữ kia lại vang lên “Chương lão tam, người ra đây!”.

Lão già kia lấy lại can đảm, chân trái phi ra, bình một tiếng đá bay cánh cửa ra ngoài, một cái then cửa vẫn còn nằm ngang trên khung cửa. Y chuồng phải vỗ ra, phát một tiếng, cái then cửa gãy đôi, thân hình chuồn ra. Vi Tiểu Bảo vội la lên “Dừng ra!”. Lão già kia đã xông ra đại sảnh.

Lão già kia vừa chạy ra, từ đó lại không có tiếng động nào nữa, đã không nghe tiếng quát tháo đánh nhau, mà cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy. Một cơn gió lạnh thổi vào cửa, mang theo không ít nước mưa, đều rơi vào người Vi Tiểu Bảo. Y rung mình một cái, định há miệng kêu lên, nhưng lại không dám, đột nhiên bình một tiếng, cánh cửa phòng bị gió thổi đập vào, rồi lập tức tung ra.

Trong ngôi nhà ma này, dường như ngoài một mình Vi Tiểu Bảo, dường như còn có không ít ma quỷ, lúc nào cũng có thể bước vào phòng giết y. May mà chờ hồi lâu, thủy chung ma quỷ vẫn không bước vào. Vi Tiểu Bảo tự an ủi “Phải rồi! Ma quỷ chỉ hại người lớn, quyết không hại trẻ con. Hoặc chúng đã ăn thịt nhiều người rồi, đã no rồi chẳng. Trời sáng ra thì hay quá!”.

Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi tới, ngọn nến lúc tối lúc sáng. Vi Tiểu Bảo la lớn một tiếng, cảm thấy trong phòng có thêm một con ma.

Y biết con ma này đang đứng trước mặt mình, tuy không nhìn thấy, nhưng rõ ràng biết con ma ấy đang đứng đó.

Vi Tiểu Bảo áp a áp ứng “Này, này người không cần hại ta, ta... ta cũng là ma, chúng ta đều là người mình! Không, không... chúng ta đều là ma, đều là ma mình, người... người hại ta cũng không được gì”.

Con ma ấy lạnh lùng nói “Người không cần sợ hãi, ta không hại người đâu” là giọng nữ quý.

Vi Tiểu Bảo nghe mười tiếng ấy, tinh thần phấn chấn, nói “Người nói không hại ta thì không được hại đấy. Đại trượng phu lời nói như núi, nếu hại ta là không được đâu”. Con ma kia lạnh lùng nói “Ta không phải là ma, cũng không phải đại trượng phu. Ta hỏi người, gã Ngao Bái làm quan lớn trong triều là do người giết phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người không phải là ma thật à? Người là kẻ thù hay là bạn bè của Ngao Bái?”.

Y hỏi câu ấy xong, không nghe đối phương trả lời. Vi Tiểu Bảo nhất thời không quyết được chủ ý, nếu đối phương là người thù hoặc ma thù của Ngao Bái, thì thừa nhận tự nhiên là rất hay, nhưng nếu đây là người thân hoặc ma thân của Ngao Bái mà mình nhận há lại không hồng bát sao? Đột nhiên máu cò bạc nổi lên, nghĩ thầm “Là lớn hay nhỏ cũng đặt một ván. Đặt trúng thì thị sẽ coi mình là đại lão gia. Nếu đặt sai, thua hết cả cái mạng này cũng được!”. Bèn lớn tiếng nói “Con mẹ nó, Ngao Bái là lão tử giết đấy, người muốn gì? Lão tử một đao đâm vào bối tâm y, y một mạng đã đi gặp Diêm vương

rồi. Nếu người muốn báo thù thì cứ việc ra tay, lão tử mà cau mày một cái thì không phải là anh hùng hảo hán”.

Người phụ nữ kia lạnh lùng hỏi “Tại sao người giết chết Ngao Bái?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu người là bạn bè của Ngao Bái thì ta trút hết mọi chuyện lên hoàng đế cũng vô dụng, người cũng quyết không tha cho ta. Ta đã đặt cược rồi, lão tử thua thì phải thua sạch, thắng cũng phải thắng đủ mười phần” bèn cao giọng nói “Ngao Bái hại chết vô số bách tính trong thiên hạ, lão tử tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng rất căm tức. Vừa khéo y đắc tội với hoàng đế ta bèn thừa cơ giết chết y, đại trượng phu mình làm mình chịu. Ta nói với người, cho dù thằng cầu tặc Ngao Bái ấy không đắc tội với hoàng đế, ta cũng phải tìm cơ hội ngấm ngấm hạ thủ, báo thù rửa hận cho bách tính chịu khổ chịu nạn khắp thiên hạ”. Câu ấy là học được từ miệng của mọi người ở Thanh Mộc đường Thiên địa hội. Thật ra y giết Ngao Bái chẳng qua là vâng lệnh Khang Hy, những việc “Báo thù rửa hận cho bách tính trong thiên hạ” đều không dính líu gì vào đó.

Y nói xong, người phụ nữ trước mặt vẫn im lặng không nói gì, Vì Tiểu Bảo tim đập thình thịch, không biết là đặt cược đúng hay sai. Qua một lúc lâu, chỉ thấy tiếng gió khẽ rít lên, người phụ nữ trước mặt không biết có phải là nữ quỷ không đã đi ra khỏi phòng.

Vì Tiểu Bảo lắc lắc mấy cái nhưng huyết đạo bị điểm, không động đậy được, nghĩ thầm “Con mẹ nó, xúc xắc đã gieo rồi, mà chưa mở nắp, không phải là khiến người ta sốt ruột sao?”.

Lúc này y tâm tình khích động, muốn đặt cược lớn một trận, thắng hay thua đều không để ý, nhưng lúc này bình tâm trở lại, càng nghĩ càng cảm thấy mới rồi người nói chuyện với mình là ma chứ không phải là người. Thị là nữ quỷ, Ngao Bái là nam quỷ, hai con ma có quá nửa là có quan hệ bất minh, họ là “ma mình” với nhau, là “ma đối đầu” với Vi Tiểu Bảo, thật là không xong.

Hai cánh cửa bị gió thổi đập bình bình thành tiếng, quần áo trên người chưa khô, gió lạnh từng trận từng trận thổi tới, y kìm không được run lên.

Hồi 17

*Pháp môn gõ mạnh không phương tiện
Nghĩ trợn bày ra có thí như*

Đột nhiên từ xa xuất hiện một quang ánh sáng, từ từ tới gần, Vi Tiểu Bảo cả kinh, nghĩ thầm “Lửa ma, lửa ma!”. Quang sáng ấy càng lúc càng tới gần, lại là một chiếc đèn lồng, người cầm đèn lồng là một nữ quỷ mặc áo trắng. Vi Tiểu Bảo vội nhắm nghiền hai mắt. Chỉ nghe tiếng bước chân rất khẽ, bước tới bên cạnh thì ngừng lại.

Y sợ tới mức không dám thở, toàn thân run lên, lại nghe giọng một cô gái nhỏ cười nói “Tại sao ngươi lại nhắm mắt lại?”, âm thanh trong trẻo rất dễ nghe. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi đừng dọa ta. Ta... ta không dám nhìn ngươi”.

Nữ quỷ kia cười nói “Ngươi sợ ta bảy khiêu chảy máu, lưỡi thè ra ngoài phải không? Ngươi mở mắt ra xem đi”.

Vi Tiểu Bảo run lên nói “Ta không mắc lừa người đâu, người là tóc tai rũ rượi, bảy khiếu chảy máu, có cái gì... có cái gì đẹp mà xem?”. Nữ quý kia cười khanh khách, thổi vào mặt y.

Hơi thở này thổi tới mặt, lại thấy ấm, mang theo một chút u hương. Vi Tiểu Bảo hé mắt trái ra nhìn, rõ ràng thấy một khuôn mặt trắng như tuyết, mày cong miệng nhỏ, tươi cười như hoa, lập tức mở to hai mắt ra, chỉ thấy trước mắt là một khuôn mặt thiếu nữ mười phần thanh tú, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tóc tết thành hai bím, cười hì hì đang nhìn mình. Vi Tiểu Bảo định thần, hỏi “Người quả thật không phải là ma chứ?”. Thiếu nữ kia mỉm cười nói “Ta tự nhiên là ma, là ma thật cổ”.

Vi Tiểu Bảo bị bất ngờ, kinh nghi bất định. Thiếu nữ kia cười nói “Người lúc giết người ác thì lớn mặt như thế, tại sao gặp ma thất cổ lại nhút nhát như thế?”. Vi Tiểu Bảo thở ra một hơi, nói “Ta không sợ người, chỉ sợ ma”.

Thiếu nữ kia lại cười khanh khách, hỏi “Người bị người ta điểm vào huyết đạo nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta làm sao biết được?”. Thiếu nữ kia nắm vào sau vai y mấy cái, lại khẽ vỗ lên lưng y ba chưởng, Vi Tiểu Bảo hai tay lập tức cử động được. Y nhắc cánh tay lên, vung vung hai cái, cười nói “Người biết giải huyết, như thế rất hay”.

Thiếu nữ kia nói “Ta mới học được chưa lâu, hôm nay thử lần đầu tiên lại là trên người người” lại nắm vào dưới nách, trên hông y mấy cái. Y dang hai tay ra, cười nói “Người làm ta nhột, ta cũng sẽ làm người nhột lại”, nói xong bước tới một bước.

Thiếu nữ kia thè lưỡi ra, làm ra vẻ mặt nhất ma. Nhưng bộ mặt con ma này vô cùng khả ái, hoàn toàn không có chút gì đáng sợ. Vi Tiểu Bảo đưa tay nắm vào lưỡi nàng. Thiếu nữ kia quay đầu tránh đi, cười khanh khách nói “Người không sợ ma thất cổ à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người có bóng, lại có hơi nóng, là người chứ không phải ma”. Thiếu nữ kia tròn tròn hai mắt, nghiêm mặt nói “Ta là quỷ nhập tràng, không phải là ma!”.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, dưới ánh đèn nhìn thấy mặt nàng vừa hồng vừa trắng, cười nói “Quỷ nhập tràng thì hai gối không co lại được, không cần nói nữa”. Thiếu nữ kia lại bật cười, nói “Vậy thì nhất định ta là hồ ly tinh”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta không sợ hồ ly tinh”, trong lòng cũng hơi ngờ vực “Chẳng lẽ thị đúng là hồ ly tinh”, bèn xoay ra sau lưng nàng nhìn nhìn. Thiếu nữ kia cười nói “Ta là hồ ly ngàn năm, đạo hạnh rất sâu, không có đuôi đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Loại hồ ly tinh xinh đẹp như ngươi, thì bị người mê hoặc mà chết cũng không hề gì”. Thiếu nữ kia thoáng đỏ mặt, đưa tay lên mặt lêu lêu y, nói “Không biết xấu hổ, mới rồi sợ ma tới mức nào, lại còn muốn miện lưỡi ăn người nữa”.

Vi Tiểu Bảo sợ nhất là quỷ nhập tràng, thứ nhì là ma, còn như hồ ly tinh thì không sợ lắm, nhìn thấy thiếu nữ này hòa nhã dễ gần, so với Phương Di, Mộc Kiếm Bình còn khiến người ta dễ gần gũi hơn mấy phần, huống hồ nàng nói toàn khẩu âm Giang Nam, dễ nghe hơn hai người Phương Mộc nói khẩu âm Vân Nam rất nhiều. Y cười hỏi “Cô nương, người tên gì?”. Thiếu nữ kia nói “Ta là Song Nhi, Song là đôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Như vậy rất

hay, chỉ có điều không biết là một đôi hài thơm hay là một đôi tất thúi”.

Song Nhi cười nói “Tất thúi cũng được, hài thơm cũng được, đều tùy người thôi. Quế tướng công, người trên người ướt đầm, nhất định rất không thoải mái, mời vào trong này thay quần áo khô. Chỉ có một việc khó, xin người đừng trách”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện gì khó vậy?”. Song Nhi nói “Chỗ chúng ta không có quần áo đàn ông”. Vi Tiểu Bảo trong lòng thầm buồn cười, nhưng lập tức biến sắc, nghĩ thầm “Trong nhà này đều là nữ quý”.

Song Nhi nhắc chiếc đèn lồng lên, nói “Mời qua bên này”. Vi Tiểu Bảo ngẩn ngừ bất định. Song Nhi đã bước tới cửa, quay đầu chờ y, mỉm cười nói “Mặc quần áo phụ nữ, người sợ là rủi ro phải không? Thôi thế này, người cứ nằm trên giường, để ta hong khô quần áo cho người”.

Vi Tiểu Bảo thấy thái độ của nàng ôn nhu thể thiết, rất khó cự tuyệt, chỉ đành theo nàng bước ra cửa, hỏi “Những người đồng bạn của ta đi đâu cả rồi?”. Song Nhi đi chậm lại hai bước, sóng vai với y cùng đi, hạ giọng nói “Tam thiếu nãi đã dặn chuyện gì cũng không nói nhiều với người, chờ người dùng điểm tâm xong, Tam thiếu nãi sẽ đích thân nói chuyện với người”.

Vi Tiểu Bảo đã sớm đói bụng cồn cào, nghe nói có cái để ăn, lập tức tinh thần phấn chấn.

Song Nhi dắt Vi Tiểu Bảo đi qua một hành lang tối om, tới một gian phòng, thấp nển trên bàn lên. Gian phòng này chỉ có một cái bàn, một cái giường, bày biện đơn giản, nhưng mười phần sạch sẽ, trên giường có chăn nệm. Song

Nhi mở một góc nệm, buông màn xuống, nói “Quế tướng công, người lên giường cởi quần áo ném ra ngoài này cho ta”. Vi Tiểu Bảo theo lời nhảy lên giường, cởi quần áo ra, chui vào trong chăn, ném quần áo ra ngoài màn. Song Nhi đón lấy, bước ra cửa, nói “Ta đi lấy thức điểm tâm. Người thích ăn bánh ít ngọt hay bánh ít mặn?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Trong bụng đói sôi ồng ọc, cho dù là bánh bằng đất cũng ăn luôn ba cái”. Song Nhi cười một tiếng bước đi.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng đi rồi, trong phòng yên tĩnh trở lại, nhìn thấy ánh nến chập chờn, lại cảm thấy sợ hãi “Ái chà, không xong, nữ quý mời người ta ăn miến ăn côn đôn, thật ra toàn là ăn giun để sâu bọ, mình không nên mắc lừa”.

Qua một lúc, Vi Tiểu Bảo nghe mùi thịt và bánh thơm phức thoảng tới. Song Nhi tay bưng một cái mâm gỗ, vén màn ra. Vi Tiểu Bảo thấy trên đĩa đặt bốn cái bánh ít đã bóc lá, trong lòng cả mừng, quả thật đã rất đói, nghĩ thầm cho dù là giun để sâu bọ, lão tử cũng cứ ăn rồi sẽ nói, bèn cầm dũa lên gấp ăn, cho vào miệng thấy thơm ngon, không gì sánh bằng. Y cắn hai miếng ăn hết nửa cái, nói “Song Nhi, cái này giống như bánh ít Hồ Châu, mùi vị rất ngon”. Hồ Châu Chiết Giang là nơi sản xuất bánh ít, gạo mềm vị thơm, thiên hạ vô song. Ở Dương Châu có cửa hiệu bán bánh ít Hồ Châu, khách chơi tới Lệ Xuân viện thường sai Vi Tiểu Bảo đi mua. Bánh ít là gói bằng lá dong, Vi Tiểu Bảo muốn ăn nguyên cái rất khó, nhưng y vẫn móc ở một góc ra nếm nếm. Từ khi tới Bắc Kinh, y không còn được ăn bánh ít Hồ Châu nữa.

Song Nhi thoáng kinh ngạc, nói “Người thật là biết người biết của, vừa ăn đã biết ngay là bánh ít Hồ Châu”.

Vi Tiểu Bảo miệng nhai ngồm ngoàm, lúng búng nói “Đây đúng là bánh ít Hồ Châu à? Tại sao ở đây lại có bán bánh ít Hồ Châu?”. Song Nhi cười nói “Không phải là mua, mà là hồ ly tinh... hì hì... hồ ly tinh dùng phép thuật biến ra”. Vi Tiểu Bảo khen “Hồ ly tinh thần thông quảng đại”, chợt nhớ tới bọn Chương lão tam, lại thêm một câu “Thọ sánh ngang trời!”.

Song Nhi cười nói “Người cứ thong thả mà ăn, ta hong quần áo cho người”, rồi bước ra một bước, hỏi “Người có sợ không?”. Vi Tiểu Bảo nổi sợ trong lòng đã tiêu tan quá nửa, nhưng rốt lại vẫn hơi sợ, nói “Người mau mau quay lại”. Song Nhi ứng tiếng nói “Được rồi!”.

Qua hồi lâu, Vi Tiểu Bảo nghe có tiếng động, lại là Song Nhi mang một cái lò than vào, đặt quần áo giày tất của y lên bàn, vừa hong khô vừa trò chuyện với y.

Bốn cái bánh ít có hai cái ngọt hai cái mặn, Vi Tiểu Bảo ăn ba cái thì không ăn được nữa, nói “Bánh ít này ngon thật, là người gói à?”. Song Nhi nói “Là Tam thiếu nãi làm, ta chỉ giúp gói thôi”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói khẩu âm Giang Nam, chợt động tâm niệm, hỏi “Người là người Hồ Châu à?”.

Song Nhi ngần ngừ không đáp, nói “Quần áo đã khô rồi. Lúc nào Quế tướng công gặp tam thiếu nãi thì cứ hỏi bà, như thế được không?”. Trong khẩu khí có vẻ mềm mỏng thương lượng, tỏ vẻ rất cung kính.

Vi Tiểu Bảo nói “Được chứ, có gì không được?”, rồi vén màn ra, nhìn nàng hong quần áo. Song Nhi ngẩng đầu lên nhìn y mỉm cười, nói “Người không có quần áo,

cẩn thận coi chừng bị lạnh”. Vi Tiểu Bảo đột nhiên nảy dạ ương bướng, cong người lên kêu “Ta nhảy ra đây, không mặc quần áo cũng không sợ lạnh”. Song Nhi giật nảy mình, lại thấy y nhảy xuống, toàn thân khoác chắn, trùm kín cả đầu, bất giác cười khanh khách.

Qua thời gian khoảng một bữa cơm, Song Nhi đem những quần áo giày tất đã hong khô đặt vào trong màn, Vi Tiểu Bảo mặc xong bước xuống giường. Song Nhi giúp y cài cúc áo, lại lấy ra một cái lược gỗ nhỏ chải tóc kết bím giúp y. Vi Tiểu Bảo nghe mùi u hương thoang thoảng trên người nàng, trong lòng rất vui vẻ, nói “Té ra hồ ly tinh lại là người tốt thế này”. Song Nhi chau miệng ra cười nói “Cái gì mà hồ ly tinh với không phải hồ ly tinh, khó nghe chết đi, ta không phải là hồ ly tinh”. Vi Tiểu Bảo nói “A, ta biết rồi, phải gọi là đại tiên, không được gọi là hồ ly tinh”. Song Nhi cười nói “Ta cũng không phải là đại tiên, ta là một a hoàn”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta là tiểu thái giám, ngươi là tiểu a hoàn, hai chúng ta đều phải hầu hạ người khác, cũng là một cặp”. Song Nhi nói “Ngươi là hầu hạ hoàng đế, ta làm sao sánh được với ngươi? Một người ở trên trời, một người ở dưới đất”, trong lúc trò chuyện đã tết xong bím tóc cho Vi Tiểu Bảo.

Song Nhi nói “Ta không biết tết bím tóc đàn ông, không biết tết thế này có đúng không?”. Vi Tiểu Bảo kéo bím tóc ra trước ngực nhìn một cái, nói “Đẹp lắm. Ta ghét nhất là tết bím tóc, ngươi cứ hàng ngày giúp ta tết bím tóc thì hay quá”. Song Nhi nói “Ta không có phúc. Ngươi là đại anh hùng, hôm nay ta được tết bím tóc cho ngươi một lần, thì đã là nhờ kiếp trước tu hành rồi”. Vi

Tiểu Bảo nói “Ái chà, đừng khách sáo như thế, một vị giai nhân như ngươi tết tóc cho ta, mới đúng là ta kiếp trước đã gõ vỡ mười tám cái mõ gỗ”.

Song Nhi đỏ bừng mặt, hạ giọng nói “Ta nói thật lòng, ngươi lại lấy ta ra làm trò đùa”. Vi Tiểu Bảo nói “Không có đâu, không có đâu, ta nói cũng là thật lòng mà”. Song Nhi mỉm cười, nói “Tam thiếu nãi nói nếu Quế tướng công ưng thuận thì mời người chịu khó dời giá vào hậu đường ngồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, tam thiếu gia ngươi không có nhà sao?”. Song Nhi ờ một tiếng, khề nói “Qua đời rồi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới rất nhiều linh đường trong gian nhà này, trong lòng chợt lạnh buốt, không dám hỏi nữa, theo nàng đi vào một gian hoa sảnh nhỏ trong hậu đường, ngồi xuống xong, Song Nhi bưng lên một chén trà nóng. Vi Tiểu Bảo tim đập thình thịch, không dám nói đùa với nàng nữa.

Qua một lúc, chỉ nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau vách bước ra một thiếu phụ toàn thân mặc áo tang, nói “Quế tướng công trên đường vất vả”, nói xong vái dài nói câu vạn phúc, lễ số cực kỳ cung kính. Vi Tiểu Bảo vội vàng đáp lễ, nói “Không dám”. Thiếu phụ kia nói “Mời Quế tướng công ngồi”.

Vi Tiểu Bảo thấy thiếu phụ này khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, không dùng son phấn, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ lên, rõ ràng là vừa khóc xong, dưới ánh đèn nhìn thấy rõ ràng nàng có bóng, tuy có vẻ

âm u, nhưng có quá nửa không phải là ma quỷ, trong lòng hồi hộp không yên, bèn ứng tiếng “Dạ, dạ!”. Rồi nghiêng người ngồi xuống ghế, nói “Tam thiếu nữ, đa tạ món bánh ít Hồ Châu của người, quả thật rất ngon”.

Thiếu phụ kia nói “Vong phu họ Trang, cách gọi tam thiếu nữ thật không dám nhận. Quế tướng công ở trong cung lâu chưa?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mới rồi trong lúc tối tăm, có một người đàn bà tới hỏi chuyện giết chết Ngao Bái, mình đã nhận là mình giết, họ bèn sai a hoàn kia đưa bánh ít tới cho mình ăn. Xem ra cứ đặt hết là được”. Bèn nói “Chẳng qua cũng chỉ hơn một năm”. Trang phu nhân nói “Quế tướng công chính tay bắt sống gian tướng Ngao Bái, có thể kể lại đầu đuôi cho tiểu nữ nghe không?”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng gọi Ngao Bái là gian tướng càng thêm yên tâm, giống như trong tay có một nước bài Chí tôn, bất kể hai lá bài nào khác lật ra thì cũng chỉ thắng không thua, nhiều lắm là hòa thôi. Lúc ấy bèn kể lại chuyện Khang Hy ra lệnh thế nào, Ngao Bái chống cự thế nào, bọn thái giám nhỏ xông vào níu kéo thế nào, bị y giết chết mấy người thế nào, mình dùng tro trong lò hương ném vào mắt y mới bắt sống được thế nào, chỉ có việc Khang Hy rút dao đâm y thì nói là mình nhân lúc Ngao Bái không đề phòng đâm mạnh vào lưng y một đao.

Trang phu nhân không nói tiếng nào, im lặng lắng nghe, nghe tới đoạn Vi Tiểu Bảo bốc tro ném vào mắt Ngao Bái, rút dao đâm vào lưng y, nhấc lò hương đập vào đầu y mới bắt được, bất giác khẽ thở phào một tiếng. Vi Tiểu Bảo đã quen nghe các tiên sinh kể chuyện, chỗ nào phải ngừng, chỗ nào phải nêu, các chi tiết phải thật ăn khớp, hướng hồ chuyện này lại là chính y trải qua,

tất cả ngọn ngành chi tiết đều nói rất tường tận, lại thêm mắm dặm muối, những người nghe y kể chuyện e còn kinh tâm động phách hơn chính y lúc bắt sống Ngao Bái mấy phần.

Trang phu nhân nói “Té ra là thế. Ở ngoài đồn đại quả thật nói không hết những chuyện thất thiệt, nào là Quế tướng công võ công cao cường, đại chiến với Ngao Bái ba trăm hiệp, ra tuyệt chiêu chế phục y. Nghĩ lại Ngao Bái có hiệu là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, Quế tướng công cho dù võ công cao cường thì rốt lại cũng còn nhỏ tuổi”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Nếu đánh nhau thật thì cho dù có một trăm Tiểu Quế tử cũng không phải là đối thủ của thằng gian tặc kia”.

Trang phu nhân nói “Về sau vì sao Ngao Bái bị giết?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Vị tam thiếu nữ này mười phần có tới tám chín không phải là ma, vậy thì ắt là người trong võ lâm. Lúc không cần bịa đặt thì không nên bịa đặt để khỏi trong một ván thua sạch số tiền cay đắng mới thắng được”. Lúc ấy bèn theo sự thật kể lại chuyện Khang Hy sai y đi xem Ngao Bái thế nào, gặp phải người Thiên địa hội tấn công vào phủ Khang thân vương thế nào, mình tưởng lầm đám người kia là thuộc hạ của Ngao Bái thế nào, nhảy vào ngục thất thế nào, giết chết Ngao Bái thế nào nhất nhất nói ra, sau cùng nói “Những người ấy vốn là kẻ dối đầu với Ngao Bái, là anh hùng hảo hán trong Thanh Mộc đường Thiên địa hội. Họ thấy ta giết chết Ngao Bái thì mười phần khách khí với ta, nói là đã trả giúp mối đại thù cho họ”.

Trang phu nhân gật đầu nói “Sở dĩ Quế tướng công được Trần Tổng đà chủ thu làm đệ tử, lại làm Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên địa hội, té ra đều vì thế”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người đã biết cả rồi, còn hỏi ta làm gì?”. Bèn nói “Thật ra thì ta rất hồ đồ, chuyện gì cũng không biết. Làm Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên địa hội cũng rất hữu danh vô thực”. Y không biết Trang phu nhân là bạn hay thù của Thiên địa hội, nên nói hai câu ấy để thăm dò.

Trang phu nhân trầm ngâm một lúc, nói “Lúc ấy Quế tướng công giết chết Ngao Bái trong ngục là dùng chiêu số gì, có thể diễn lại cho ta xem không?”.

Vi Tiểu Bảo thấy nhãn thần của nàng sáng rực, nghĩ thầm “Người đàn bà này rất tà môn, nếu mình ăn nói bậy bạ, khoe khoang khoác lác thì có quá nửa sẽ bị bại lộ, cứ nói thật hết mới là cao minh”. Lúc ấy đứng lên, nói “Ta thì có chiêu số cái rắm gì?”. Hai tay khua ra, nói “Lúc ấy ta sợ tới mức hồn bất phụ thể, tay chân luống cuống, bèn làm thế này”.

Trang phu nhân gật gật đầu, nói “Mời Quế tướng công ngồi xuống”, nói xong đứng lên, lại gọi “Song Nhi, sao không đem bánh quế hoa của chúng ta ra mời Quế tướng công ném thử?”. Nói xong quay qua làm lễ nói câu vạn phúc với Vi Tiểu Bảo rồi đi vào hậu đường.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thị mời mình ăn bánh, tự nhiên là không có ý xấu rồi”, nhưng rốt lại vẫn hơi chưa yên tâm “Tuy tam thiếu nữ này xem ra không phải là ma, nhưng biết đâu đạo hạnh của thị rất cao, nên không để lộ quỷ khí”.

Song Nhi vào nội đường, bung ra một cái khay chân cao bằng sứ Thanh Hoa, trên đựng rất nhiều bánh quế hoa, bánh từng tử, mỉm cười nói “Quế tướng công, mời ăn bánh” rồi đặt cái khay xuống bàn, quay vào hậu đường.

Vì Tiểu Bảo ngồi trên hoa sảnh, ăn không ít kẹo bánh, chỉ mong trời mau sáng.

Qua hồi lâu, chợt nghe tiếng quần áo loạt soạt, cạnh cửa sau, cửa sổ, bình phong có rất nhiều cặp mắt nhìn trộm vào y, tựa hồ đều là mắt phụ nữ, trong bóng đêm khó mà phân biệt là người hay là ma. Bỗng nhiên y sợ tới mức thấy nổi da gà.

Chợt nghe một giọng phụ nữ già nua bên ngoài cửa sổ nói “Quế tướng công, người giết được gian tặc Ngao Bái, trả được mối huyết hải thâm cừu của gia đình bọn ta, đại ân đại đức không biết làm sao báo đáp”. Cánh cửa lụa mở ra, mấy mươi người đàn bà mặc áo trắng bên ngoài lạy rạp xuống đất.

Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, vội vàng đáp lễ. Chỉ nghe đám phụ nữ dập đầu bình bình xuống đất, y cũng dập đầu, cánh cửa lụa đột nhiên đóng lại. Bà già kia nói “Ân công không cần đa lễ, vị vong nhân không dám nhận”, chỉ nghe bên ngoài cửa lụa tiếng phụ nữ nghẹn ngào nức nở khóc ran lên.

Vì Tiểu Bảo toàn thân nổi gai ốc, qua một lúc, tiếng khóc dần dần đi xa, đám phụ nữ kia đều đã giải tán. Y như đang trong ảo mộng, nghĩ thầm “Rốt lại là người hay ma? Xem ra... xem ra...”.

Qua một lúc, Trang phu nhân từ hậu đường bước ra, nói “Quế tướng công, xin đừng lo sợ nghi ngờ. Những người tụ cư ở đây đều là gia thuộc của các bậc trung thần nghĩa sĩ bị Ngao Bái hại chết, mọi người biết Quế tướng công giết chết Ngao Bái, trả được mối đại thù cho bọn ta, không ai không cảm kích”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì Trang tam gia cũng... cũng bị Ngao Bái hại chết à?”. Trang phu nhân cúi đầu nói “Đúng thế. Người ở đây đều vô cùng đau xót, ngày đêm nghĩ cách trả thù, không ngờ thằng gian tặc ấy lại mất mạng sớm như thế, bị chết dưới tay Quế tướng công”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có công lao gì đâu, chẳng qua là vừa khéo gặp đúng dịp mà thôi”.

Song Nhi mang bao phục của y bước ra đặt lên bàn. Trang phu nhân nói “Quế tướng công, đại ân đại đức của người thật khó báo đáp, vốn phải khoản đãi chu đáo mới hợp đạo lý. Chỉ là người ở góa có nhiều điều bất tiện, mọi người bàn bạc, muốn tặng một món lễ mọn để biểu lộ tấm lòng, nhưng Quế tướng công hành lý đầy đủ, người mang nhiều tiền, chỗ quê mùa bọn ta còn có cái gì lọt được vào mắt Quế tướng công? Còn như võ công gì đó thì Quế tướng công là đệ tử của Trần Tổng đà chủ Thiên địa hội, hơn xa một chút công phu thô thiển của bọn ta, quả thật làm người ta khó nghĩ”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói rất ôn nhu văn nhã, nói “Không cần khách khí, chỉ là ta muốn hỏi mấy người đồng bạn của ta đều đi đâu cả rồi?”.

Trang phu nhân trầm ngâm một lúc, nói “Đã đợi ơn hỏi tới, vốn không dám không đáp. Nhưng sau khi ân công biết được, e chỉ có hại mà không có lợi gì. Mấy vị ấy

đã là bạn của ân công thì tự nhiên bọn ta sẽ phải làm hết sức mình, không để bọn họ bị tổn thương là được. Ngày sau họ sẽ gặp lại ân công thôi”.

Vi Tiểu Bảo đoán có hỏi nữa cũng vô ích, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, nghĩ thầm “Sao trời còn chưa sáng?”.

Trang phu nhân tựa hồ hiểu rõ tâm ý y, hỏi “Sáng mai ân công đi đâu?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình nói chuyện với Chương lão tam, chắc bà ta đã nghe cả rồi, cũng không giấu được”, bèn nói “Ta muốn lên núi Ngũ Đài”. Trang phu nhân nói “Chuyến đi này lên núi Ngũ Đài, lộ trình không gần, chỉ sợ dọc đường có sóng gió. Bọn ta muốn tặng ân công một món lễ vật, mong đừng từ chối”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Trước nay người ta có ý tốt tặng cho cái gì, ta chưa bao giờ không nhận cả”.

Trang phu nhân nói “Vậy thì tốt lắm”, rồi chỉ vào Song Nhi nói “Tiểu a hoàn Song Nhi này theo ta đã nhiều năm, cũng rất biết làm việc, ta tặng cho ân công, xin người mang đi, từ nay trở đi hầu hạ ân công”.

Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không ngờ bà ta nói món lễ vật tặng mình lại là một người, mới rồi Song Nhi hầu hạ mình, hong áo tết tóc, đỡ được không ít công sức, nếu có một tiểu a hoàn vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn khéo léo thế này làm bạn, quả thật rất khoái hoạt, nhưng chuyến này lên núi Ngũ Đài chưa chắc đã thái bình vô sự, phải tùy cơ ứng biến, dắt theo một tiểu a hoàn lại mười phần bất tiện, liền nói “Trang phu nhân tặng ta món hậu lễ này, quả thật vô cùng cảm ơn. Chỉ có điều... chỉ có điều...”, muốn từ chối nhưng lại không muốn

thôi, một là người ta tặng cho lễ vật sao lại không nhận, hai là một a hoàn xinh đẹp thế này quả thật cũng không bỏ được. Chỉ thấy Song Nhi cúi đầu, đang nhìn trộm mình, ánh mắt y vừa nhìn tới, nàng vội quay đầu đi, mặt mũi đỏ bừng.

Trang phu nhân nói “Không biết ân công có chỗ nào khó xử?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta lên núi Ngũ Đài, quá nửa những việc phải làm rất... rất không dễ dàng, mang vị cô nương này theo, e là không tiện”. Trang phu nhân nói “Chuyện đó thì không cần lo lắng, Song Nhi tuy còn nhỏ tuổi nhưng thân thủ cũng khá cao cường, không trở thành gánh nặng cho ân công đâu, cứ yên tâm là được”.

Vi Tiểu Bảo lại nhìn qua Song Nhi một cái, thấy hai con mắt đen láy của nàng lộ ra vẻ rất tha thiết, bèn cười nói “Song Nhi, ngươi có muốn đi theo ta không?”. Song Nhi cúi đầu, hạ giọng nói “Tam thiếu nãi muốn tôi hầu hạ tướng công, tự nhiên... tự nhiên là tôi phải vâng lời”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì ngươi có muốn không? Chỉ e sẽ gặp nguy hiểm đấy”. Song Nhi nói “Tôi không sợ nguy hiểm”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngươi trả lời câu thứ hai của ta chứ chưa trả lời câu thứ nhất. Ngươi không sợ nguy hiểm, chỉ có điều phu nhân tặng ngươi cho ta, chứ trong lòng ngươi thì không muốn”. Song Nhi nói “Phu nhân đối xử với tôi ân đức sâu nặng, tướng công lại có đại ân với Trang gia chúng tôi như thế, phu nhân bảo tôi hầu hạ tướng công, tôi nhất định sẽ tận tâm. Tướng công đối xử tốt với tôi, thì là số phận tôi may mắn, nếu đối xử không tốt với tôi, thì đó là... là số phận tôi rủi ro thôi”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Số phận ngươi rất may

mẩn, không rủi ro đâu”. Song Nhi trên khoe môi thoáng nét tươi cười.

Trang phu nhân nói “Song Nhi, ngươi lạy tướng công đi, từ nay trở đi ngươi là người của Quế tướng công rồi đấy”.

Song Nhi ngược đầu, mi mắt chột đỏ lên, trước tiên quỳ xuống dập đầu lạy Trang phu nhân, nói “Tam thiếu nãi... tôi... tôi...”, nói hai tiếng “tôi” thì khẽ nấc lên. Trang phu nhân vỗ vỗ lên tóc nàng, nói “Quế tướng công thiếu niên anh hùng, tuy còn nhỏ tuổi đã nổi tiếng khắp thiên hạ, ngươi nên hầu hạ tướng công cho chu đáo. Y đã đáp ứng đối xử tốt với ngươi rồi”. Song Nhi ứng tiếng “Dạ”, rồi quay người lại, dập đầu lạy Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói “Đừng khách khí!”, rồi đỡ nàng đứng lên, mở bao phục lấy ra một chuỗi minh châu, cười nói “Đây coi như là lễ ra mắt của ta”, nghĩ thầm “Chuỗi minh châu này ít nhất cũng ba bốn ngàn lượng bạc, đủ mua mấy mươi a hoàn, nhưng mấy mươi a hoàn gom lại cũng không khá ái bằng cô Song Nhi này”.

Song Nhi hai tay đón lấy, nói “Đa tạ tướng công”, rồi đeo vào cổ, ánh sáng trên chuỗi ngọc nhảy nhót, ánh lên mặt nàng càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp.

Trang phu nhân nói “Ân công lên núi Ngũ Đài, không biết là định công khai điều tra hay bí mật dò xét?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là bí mật dò xét”. Trang phu nhân nói “Các chùa trên núi Ngũ Đài chia ra chùa vàng chùa xanh, đều có kẻ sĩ rông ẩn cọt núp, xin ân công cẩn thận”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, xin đa tạ đã dặn dò. Có điều người gọi là ân công thì ta không dám, cứ gọi là Tiểu Bảo thôi”.

Trang phu nhân nói “Chuyện đó thì không dám”, rồi đứng lên nói “Trên đường xin bảo trọng, tha lỗi cho vị vong nhân không thể đưa xa”. Lại quay qua Song Nhi nói “Song Nhi, sau khi người ra khỏi cửa thì không còn là người của Trang gia nữa. Từ nay về sau người nói gì làm gì đều không có liên quan gì tới chủ cũ, nếu người gây rắc rối ở ngoài thì Trang gia ta không sao che chở cho người được đâu”, lúc nói câu này dáng vẻ mười phần trịnh trọng. Song Nhi vâng dạ, Trang phu nhân lại quay qua Vi Tiểu Bảo làm lễ, rồi bước ra ngoài.

Nhìn thấy lớp giấy dán cửa sổ đã có ánh sáng soi vào, trời sáng dần. Song Nhi lấy một cái bao phục ra, khoác luôn bao phục của Vi Tiểu Bảo lên vai. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta đi thôi”, Song Nhi nói “Dạ”, rồi cúi đầu xuống, vẻ mặt buồn bã, không ngừng nhìn nhìn vào nhà trong, rõ ràng quyến luyến không nỡ xa lìa Trang phu nhân. Nàng hai mắt đỏ hoe, nhất định mới rồi vừa khóc xong.

Vi Tiểu Bảo ra cổng, Song Nhi đi phía sau. Lúc ấy mưa đã tạnh, nhưng nước khe trong núi chảy ào ào, khắp nơi đều nghe tiếng nước đổ. Vi Tiểu Bảo đi được vài mươi bước, quay đầu nhìn lại gian nhà lớn, chỉ thấy hơi nước mờ mờ phủ lên trước tường trên vách, lại đi thêm vài mươi bước, quay đầu lại chỉ thấy mờ mịt trắng xóa, không nhìn được gì nữa.

Y thở ra một hơi, nói “Chuyện đêm qua thật là như nằm mơ. Song Nhi, câu cuối cùng phu nhân nói với người là có ý gì vậy?”. Song Nhi nói “Tam thiếu nãi nói từ nay tôi hầu hạ tướng công, bất kể nói gì làm gì đều không có

liên quan gì tới Trang gia nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì rốt lại mấy người đồng bạn của ta đi đâu, người có thể nói với ta rồi”.

Song Nhi thoáng sùng sốt, nói “Vâng. Mấy người bạn của tướng công vốn đều được chúng tôi cứu thoát, Chương lão tam và bọn thủ hạ của y cũng bị chúng tôi bắt hết, nhưng sau đó trong Thần Long giáo có nhân vật lợi hại tới, lại cướp được lại tất cả. Tam thiếu nãi nói chúng tôi đều là nữ lưu, không tiện tranh giành động võ với bọn đàn ông hung dữ, mà nói lại cũng chưa chắc đã thắng được, tạm thời cứ theo ý họ, rồi sẽ nhờ người khác cứu các bạn của người. Người Thần Long giáo thấy chúng tôi nhượng bộ cũng rút lui, lúc sắp đi còn nói mấy câu rất khách khí”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, rất lo lắng cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Song Nhi nói “Tam thiếu nãi có nói với người đứng đầu Thần Long giáo là quyết không được làm thương tổn tính mạng mấy người bạn của người, y đã chính miệng ưng thuận”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Chỉ e bọn đây tở Thần Long giáo nói chuyện cũng như đánh rắm, ờ, nhưng cũng không còn cách nào”. Lại hỏi “Tam thiếu nãi biết võ công không?”. Song Nhi nói “Biết, không những biết mà còn rất cao cường nữa”.

Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, nói “Con người gió thổi cũng ngã như bà ta làm sao mà biết võ công cao cường được? Nếu quả thật bà ta võ công cao cường, thì tại sao tam thiếu gia lại bị Ngao Bái hại chết?”. Song Nhi nói “Lúc lão thái gia, tam thiếu gia bị hại, mấy mươi người trong nhà không ai biết võ công. Lúc ấy tất cả đàn ông trong nhà đều bị Ngao Bái bắt lên Bắc Kinh xử chém, đàn bà

thì bị sung quân tới Ninh Cổ Tháp, nói là bị giải đi làm nô tỳ gì đó cho người ta, may là trên đường gặp được cứu tinh, giết hết quan quân áp giải, cứu hết đàn bà con gái trong mấy mươi gia đình chúng tôi, sắp xếp cho ở chỗ này, lại truyền thụ võ công cho tam thiếu nữ". Vi Tiểu Bảo dần dần hiểu ra.

Lúc ấy trời đã sáng hẳn, mặt trời phía đông vừa mọc, mưa lớn một đêm gột rửa cây cỏ trong núi xanh rờn, Vi Tiểu Bảo đến lúc này mới không còn chút nghi ngờ nào là đêm qua đã gặp nữ quý, bèn hỏi "Trong nhà các người đặt rất nhiều linh đường, đó đều là thờ các vị lão gia, thiếu gia bị Ngao Bái hại chết phải không?".

Song Nhi nói "Đúng thế. Chúng tôi ở ẩn trong núi sâu, trước nay không đi lại với người ngoài. Người nhà quê chung quanh có kẻ hiếu kỳ tới nhìn nhìn ngó ngó, chúng tôi cứ đóng thần giả ma dọa cho họ hoảng sợ bỏ chạy. Cho nên mọi người đều nói đây là gian nhà ma, gần một năm nay không ai dám tới. Không ngờ đêm qua tướng công lại tới. Tam thiếu nữ nói mối thù lớn của chúng tôi còn chưa trả, tất cả đều phải giấu kín mới hay. Trên linh đường linh vị viết rõ tên họ của các lão gia, thiếu gia gặp nạn, nếu để người ngoài thấy được thì rất bất tiện. Đêm qua tướng công hỏi tới, tôi không dám nói. Có điều tam thiếu nữ đã nói từ nay trở đi tôi chỉ hầu hạ tướng công, không liên quan gì tới Trang gia, thì tự nhiên không được giấu giếm người chuyện gì nữa".

Vi Tiểu Bảo vui vẻ nói "Phải đấy. Ta nói với người nhé, tên họ thật của ta là Vi Tiểu Bảo, Quế tướng công gì đó chỉ là tên giả. Người là người nhà họ Vi, không phải là người nhà họ Quế". Song Nhi rất mừng rỡ, nói

“Tuống công ngay cả tên thật cũng nói với tôi, tôi quyết không tiết lộ đâu”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cái tên thật này của ta cũng không phải là bí mật gì to tát, các huynh đệ trong Thiên địa hội cũng có rất nhiều người biết rồi”.

Song Nhi nói “Lúc người trong Thần Long giáo động thủ với bọn tuống công, bọn tam thiếu nãi đứng ngoài xem nhiệt náo, thấy họ biết thần chú, miệng cứ lầm rầm niệm chú kỳ lý cô lô...”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Hong giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời, câu thần chú ấy thì ta cũng niệm được”. Song Nhi nói “Tam thiếu nãi nói họ niệm thần chú như thế, trong đó nhất định còn có sử dụng pháp thuật gì khác, nếu không thì sẽ không phải vừa niệm thần chú là công phu trên tay lại tăng lên gấp mấy lần, về sau lúc Chương lão tam nói chuyện với người, tam thiếu nãi rình nghe ngoài cửa sổ, lại có người khác thấp nển tắt đèn trong đại sảnh, dùng lưới đánh cá bắt hết mọi người”.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi một cái, kêu lên “Hay quá ! Dùng lưới đánh cá bắt người à ? Thật hay quá”. Song Nhi nói “Tam thiếu nãi nói võ công của Chương lão tam cũng không có gì cao cường, nhưng yêu pháp lợi hại, nên không trực tiếp động thủ với y, vừa dụ được y ra là tắt hết đèn đuốc, tung lưới đánh cá ra chụp xuống...”. Vi Tiểu Bảo nói “Bắt được một con ba ba già”.

Song Nhi cười hì hì, nói “Sau núi có một cái hồ, ban đêm chúng tôi thường ra đó đánh cá. Lúc chúng tôi ở Hồ Châu, nhà của Trang gia ở cạnh Thái Hồ, cái hồ ấy lớn lắm. Lúc ấy Trang gia chúng tôi có rất nhiều thuyền đánh cá, cho ngư dân thuê để đánh cá. Bọn tam thiếu nãi đã từng nhìn thấy cách thức ngư dân quăng lưới đánh cá”.

Vi Tiểu Bảo nói “Các người quả nhiên là người Hồ Châu, chẳng trách gì làm bánh ít Hồ Châu ngon như thế. Rốt lại vì sao tam thiếu gia bị Ngao Bái hại chết thế?”.

Song Nhi nói “Tam thiếu nãi nói đây là một vụ Văn tự ngục”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Văn tử nhục à ? Muỗi mà cũng có thịt à ?”. Song Nhi nói “Không phải văn tử mà là văn tự, tự là chữ viết ấy. Đại thiếu gia của chúng tôi là người đọc sách, học vấn rất cao, sau khi y bị mù hai mắt, làm một bộ sách, trong sách có những câu chữ người Mãn Châu...”. Vi Tiểu Bảo nói “Chắc chắc chắc, thật giỏi quá, mù mắt mà vẫn làm sách viết văn được. Ta thì không bị mù, nhưng thấy người khác viết chữ lại không biết gì, có thể gọi ta là thằng mù sáng mắt”. Song Nhi nói “Lão thái thái thường nói lúc thế đạo không hay thì không biết chữ là tốt. Các vị lão gia, thiếu gia bị hại trong mấy gia đình của chúng tôi ở đây người nào cũng là danh sĩ tài tử, không ai không văn chương nổi tiếng thiên hạ, nên mới chuốc lấy tai họa. Có điều tam thiếu nãi nói người Thát Đát Mãn Châu không muốn người Hán chúng ta làm việc đọc sách viết văn, nhưng chúng ta vẫn làm, mới không để cho họ được xứng ý thỏa lòng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy người biết làm văn không?”. Song Nhi hì một tiếng cười nói “Tướng công thật hay nói đùa, tiểu a hoàn thì làm sao làm văn được ? Tam thiếu nãi dạy tôi đọc sách, chẳng qua cũng chỉ đọc bảy tám quyển thôi”. Vi Tiểu Bảo ồ một tiếng, nói “Người đã đọc bảy tám quyển sách à ? Vậy thì giỏi hơn ta rất nhiều, ta chẳng qua chỉ biết được bảy tám chữ”. Song Nhi cười nói “Tướng công không thích đọc sách, nhất định lão

thái thái sẽ rất thích người. Bà nói đến triều nhà Thanh, chỉ có con cái nhà suy bại mới đọc sách”.

Vi Tiểu Bảo nói “Phải ! Ta thấy thằng khốn Ngao Bái kia cũng không biết chữ gì nhiều, nhất định là bọn đầy tớ vô mông ngựa nói lại cho y nghe thôi”. Song Nhi nói “Đúng đấy. Đại thiếu gia chúng tôi làm bộ sách kia, gọi là *Minh sử* gì đó, trong sách có những câu chửi người Mãn Châu. Có một người xấu tên Ngô Chi Vinh cầm quyển sách ấy đi tố cáo với Ngao Bái, sự tình vỡ lở ra, hại chết tới mấy trăm người, cả các lão bản chủ hiệu bán sách và người mua sách đọc đều bị y chém đầu. Tướng công, người ở trong thành Bắc Kinh có gặp Ngô Chi Vinh chưa ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chưa, nhưng từ từ tìm sẽ gặp thôi. Song Nhi, ta muốn đổi người với một người khác”.

Song Nhi giật nảy mình, run lên nói “Người... người muốn đem tôi đổi lấy người khác à ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không phải đem cho người khác, mà là đổi với người khác”. Song Nhi mi mắt đã đỏ lên, hoảng hốt sắp bật khóc, nói “Cái gì... cái gì mà đổi với người khác ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tam thiếu nãi người tặng người cho ta, món hậu lễ này không dễ mà báo đáp. Ta sẽ nghĩ cách bắt thằng khốn Ngô Chi Vinh kia đưa tới cho tam thiếu nãi, món lễ vật ấy cũng không kém bao nhiêu”.

Song Nhi gạt lệ tươi cười, khẽ đập tay phải lên ngực, nói “Người làm tôi sợ quá, tôi cứ nghĩ là tướng công không cần tôi”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Người sợ ta không cần người nên cuống lên như thế. Người yên tâm đi, cho dù người ta

mang núi bạc, núi vàng, núi trăn châu, núi bảo thạch chất đống trước mặt ta, cũng không đổi được người đâu”.

Trong lúc trò chuyện, hai người đã xuống tới chân núi, chỉ thấy trời quang mây tạnh, muôn dặm trong veo, Vi Tiểu Bảo nhớ lại tình hình đêm qua trong cơn mưa lớn hấp tấp tìm tới căn nhà ma trú mưa, quả thật khác hẳn. Chỉ là bọn Từ Thiên Xuyên, Phương Di, Mộc Kiếm Bình bị hãm gặp nạn, không biết thoát thân được không, nhưng bằng vào bản lĩnh của mình thì bất kể thế nào cũng không cứu được họ, có nghĩ nhiều cũng vô dụng, chẳng bằng đừng nghĩ tới.

Đi được vài dặm, tới một thị trấn, hai người tìm một quán miến, vào đó nghỉ chân. Vi Tiểu Bảo ngồi xuống xong, Song Nhi đứng hầu bên cạnh.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đừng khách khí, ngồi xuống cùng ăn thôi”. Song Nhi nói “Không được, tôi làm sao có thể ngồi ăn cùng bàn với tướng công? Mất quy củ lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Kể con mẹ nó cái gì quy củ với không quy củ. Ta nói ngồi thì ngồi đi. Chờ ta ăn xong người mới ăn thì mất thời giờ lắm”. Song Nhi nói “Tướng công ăn xong thì chúng ta đi ngay. Tôi mua vài cái bánh bao, vừa đi vừa ăn là được, không mất thời giờ đâu”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Ta có cái tính rất lạ, là ăn cái gì một mình thì cái bụng nhất định có chuyện, nếu không có ai ăn cùng, đến khi đau bụng thì không sao chịu được”.

Song Nhi nhướn miệng cười một tiếng, đành kéo một cái ghế dài ngồi xuống một góc bàn.

Vi Tiểu Bảo mới gặp được vài đũa, chợt thấy ba tên Lạt ma Tây Tạng bước vào quán, ngồi dựa vào lan can, luôn miệng gọi “Mang miến ra đây, mang miến ra đây!”. Một tên Lạt ma liếc thấy chuỗi minh châu trên cổ Song Nhi, liền huých huých khuỷu tay trái vào đồng bạn, chum miệng ra hiệu. Hai người kia vừa nhìn thấy, lập tức lộ vẻ vui mừng, nhìn chăm chăm vào chuỗi minh châu.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Không xong, ba thằng đây tớ này định chặn đường cướp của”. Liền lấy ra một dùm bạc vụn, gọi một tên người làm trong quán ra thuê một chiếc xe lớn, vội vàng ăn cho xong, ra cửa lên xe, bảo phu xe chạy nhanh về phía tây.

Đi được vài dặm, chợt nghe có tiếng vó ngựa vang lên phía sau, Vi Tiểu Bảo nhìn ra, quả thấy ba tên Lạt ma phóng ngựa đuổi theo, liền nói với Song Nhi “Ba tên ác nhân này muốn cướp chuỗi minh châu của ngươi, cứ đưa chúng cho rồi, lúc trở về ta sẽ mua cho ngươi một chuỗi khác”. Song Nhi nói “Vâng! Cũng không cần mua nữa đâu”. Chỉ nghe ba tên Lạt ma quát tháo “Dừng xe lại, dừng xe lại!”. Phu xe bèn kéo cương cho lừa đứng lại.

Ba tên Lạt ma phóng ngựa lên trước xe. Một người nói “Hai đứa nhóc con, xuống xe mau!”.

Song Nhi tháo chuỗi minh châu trên cổ ra, đưa ra ngoài xe, nói “Các ngươi thích chuỗi minh châu này, tương công bảo đưa cho các ngươi, cứ cầm đi”. Một tên Lạt ma to béo đưa bàn tay to tướng ra, nhưng không cầm chuỗi minh châu mà là quờ tới nắm cổ tay Song Nhi kéo ra ngoài. Vi Tiểu Bảo vội nói “Muốn tiền thì có

tiền, không cần động võ!”. Chợt thấy ánh vàng chớp lên, tên Lạt ma thân hình bay lên, nhảy lên trên không rồi bật ra phía sau.

Vi Tiểu Bảo kêu thâm “Hảo công phu!”. Thấy thân hình y rơi mau xuống, nhưng là đầu dưới chân trên, soạt một tiếng, đầu đã cắm vào bãi bùn, ngập xuống tận ngực, hai chân giãy loạn lên. Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không biết tên Lạt ma kia đang biểu diễn công phu gì.

Hai tên Lạt ma còn lại kêu lên be be, sấn tới túm người y, kéo y dưới vũng bùn lên. Tên Lạt ma ấy mặt mũi đầy bùn, vô cùng thảm hại. May mà tối hôm qua mưa lớn, thấm ướt đất cạnh đường, nên tên Lạt ma ấy mới không bị thương.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói với phu xe “Còn không chạy mau đi!”.

Song Nhi cầm chuôi mình châu trong tay, hỏi “Tuống công, chuôi mình châu này có đưa cho chúng không?”.

Vi Tiểu Bảo còn chưa trả lời, chợt thấy ba tên Lạt ma đều rút cương đao trong lưng ra, hung dữ sấn vào. Song Nhi đón lấy roi trong tay phu xe vung ra ngoài, cuốn chặt thanh cương đao trong tay một tên Lạt ma, ngọn roi kéo lại, tay trái nắm chặt lấy đao, tay phải lại vung roi ra, vừa cuốn lấy lại đoạt luôn thanh cương đao trong tay tên Lạt ma thứ hai. Tên Lạt ma thứ ba kêu lên “Trời ơi!”, hoảng sợ dừng lại. Song Nhi ngọn roi trong tay lại đã cuốn ra, lần này thì cuốn vào cổ y, thuận thế kéo y tới trước xe, kế đó vung tay cướp ngọn cương đao trong tay y. Tên Lạt ma ấy bị roi xiết vào cổ, hai mắt

trợn trắng, thè cả lưỡi ra, trên mặt lập tức không còn chút máu. Hai tên Lạt ma còn lại chia ra hai bên xông vào tấn công Song Nhi, định cứu đồng bạn. Song Nhi nhảy lên, chân trái đứng lên càng xe, chân phải liên tiếp đá ra, hai tên Lạt ma kia bị điểm trúng huyệt trên đầu, ngã lảo đảo xuống đất ngất đi. Nàng vung tay thả lỏng ngọn roi ra, tên Lạt ma kia bị nghẹt thở đã lâu, cũng lập tức ngất đi.

Vi Tiểu Bảo vô cùng mừng rỡ, nhảy bật lên kêu lớn “Song Nhi, hảo Song Nhi, té ra công phu của ngươi rất cao cường”.

Song Nhi cười khê một tiếng, nói “Cũng không có gì, chỉ là ba gã ác nhân này quá vô dụng”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu biết thế này ta đã không phải lo lắng suốt nửa ngày”, rồi nhảy xuống xe, đá vào một tên Lạt ma, hỏi “Các ngươi làm gì?”. Tên Lạt ma ấy vẫn hôn mê không tỉnh lại.

Song Nhi bèn đá vào lưng y một cước, tên Lạt ma ấy rên lên một tiếng tỉnh lại. Song Nhi nói “Tuớng công hỏi các ngươi làm gì?”. Tên Lạt ma ấy nói “Cô nương... cô nương là biết... biết phép tiên à?”. Song Nhi mỉm cười nói “Nói mau! Các ngươi làm gì?”. Tên Lạt ma ấy nói “Bọn ta... bọn ta là Lạt ma trong chùa Đại Văn Thù... trên đỉnh Bồ Tát núi Ngũ Đài”. Song Nhi cau mày nói “Cái gì mà Lạt ma với không Lạt ma, ăn nói bậy bạ thô tục như thế”. Vi Tiểu Bảo nói “Lạt ma là hòa thượng Tây Tạng”. Song Nhi nói “Té ra các ngươi là hòa thượng”, rồi khê đá y một cước, nói “Làm hòa thượng sao không cạo đầu?”.

Tên Lạt ma ấy nói “Bọn ta là Lạt ma, không phải hòa thượng”. Song Nhi nói “Cái gì? Người còn già mồm à? Tướng công nói người là hòa thượng, thì là hòa thượng!”. Rồi đá vào huyệt Thiên hác của y một cước, tên Lạt ma đau thấu xương tủy, nhịn không được, la âm lên, càng lúc càng thấy đau hơn, càng lúc càng la lớn hơn. Hai tên Lạt ma kia từ từ tỉnh lại, nghe y la như heo bị chọc tiết, tên nào cũng hoảng sợ, cùng dùng tiếng Tạng hỏi han, tên Lạt ma kia đáp, sau đó la lên bằng tiếng Hán “Ta là hòa thượng, ta là hòa thượng, cô nương nói... nói ta là cái gì, thì... thì là cái ấy, xin xin người... mau mau giải... giải huyệt cho ta”. Song Nhi cười nói “Cô nương nói không kể, tướng công nói mới kể. Tướng công, người nói y là gì?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta nói y là ni cô”.

Tên Lạt ma kia đã nhịn không nổi, vội nói “Ta là ni cô, ta là ni cô!”. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi cùng bật tiếng cười lớn. Song Nhi chân trái đá nhẹ vào huyệt Khí hộ của y một cước, tên Lạt ma kia lập tức hết đau, nhưng vẫn luôn mồm kêu lên “Ta là ni cô, ta là ni cô!”.

Vi Tiểu Bảo nhịn cười, hỏi “Các người là người xuất gia, tại sao lại chặn đường cướp tài vật của bọn ta?”. Tên Lạt ma kia nói “Tiểu nhân đáng chết, lần sau không dám thế nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Người còn muốn có lần sau à?”. Tên Lạt ma nói “Ta nói không dám thì là không dám, qua một trăm năm nữa cũng không dám”. Vi Tiểu Bảo nói “Các người không ở trong chùa niệm kinh, xuống núi làm gì?”. Tên Lạt ma ấy nói “Là... là sư phụ sai bọn ta xuống núi”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Sư phụ sai các người xuống núi cướp bóc tiền bạc châu báu à?”. Tên Lạt ma ấy nói

“Không... không phải. Bọn ta phải tới Bắc Kinh...”. Vừa nói tới đó, tên Lạt ma to béo kia hắng giọng một tiếng.

Vì Tiểu Bảo liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy tên Lạt ma kia liên tiếp đưa mắt ra hiệu tỏ ý bảo đồng bạn không nên nói thật. Vì Tiểu Bảo vốn nghĩ mấy tên Lạt ma này thấy tiền tới mắt, cậy mạnh đánh cướp, cũng không quan hệ gì lớn. Người Mãn Châu sùng tín Lạt ma, trong hoàng cung làm Phật sự thì nhất định sẽ mời Lạt ma lập đàn tụng kinh. Hoàng gia đã như thế, thì các vương công quý thích càng không cần phải nói, cho nên có rất nhiều Lạt ma không giữ thanh quy hoành hành bất pháp ở Bắc Kinh. Y vốn định hành hạ chúng một lúc cho vui, rồi thả chúng đi, nhưng thấy dáng vẻ của tên Lạt ma to béo kia, tựa hồ còn có chuyện khác, liền nói “Ba thằng đây tớ này giở trò ma. Song Nhi, ngươi đá vào người chúng mỗi tên một đá, cho ba người bọn chúng kêu cha kêu mẹ, rồi chúng ta đi thôi!”.

Song Nhi ứng tiếng “Dạ!”. Nàng cũng nhìn thấy tên Lạt ma to béo kia giở trò ma, trước tiên đá vào huyệt Thiên hắc của y một cước. Tên Lạt ma lập tức lớn tiếng kêu gào. Song Nhi lại bước tới bên cạnh tên Lạt ma đầu tiên, giơ chân lên làm ra vẻ như sắp đá.

Tên Lạt ma kia đã nếm mùi đau khổ, vội nói “Đừng đá, ta nói là được. Sư phụ sai bọn ta tới Bắc Kinh đưa một lá thư”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Thư đâu?”. Tên Lạt ma ấy nói “Lá... lá thư ấy không thể đưa các ngươi xem được, nếu để người khác xem được, sư... sư phụ nhất định sẽ giết chết bọn ta”. Vì Tiểu Bảo nói “Lấy ra đi! Người không lấy ra, ta sẽ đá người một cước”, nói xong sẵn lên một bước.

Tên Lạt ma kia không biết y võ công có hạn, một cước này mà đá trúng người cũng không bằng gãi ngựa, nhưng vừa thấy y giơ chân lên, vội nói “Không... không phải trong người ta”. Vì Tiểu Bảo nói “Người đi lấy ra đây!”. Tên Lạt ma kia không biết làm sao, bước tới bên cạnh tên Lạt ma to béo, ký lý cổ lô nói mấy câu tiếng Tạng. Tên Lạt ma to béo kia dùng tiếng Tạng trả lời, y đang kêu gào như heo bị chọc tiết, lần này nói bằng tiếng Tạng đứt đoạn, lại càng khó nghe. Vì Tiểu Bảo nhìn thấy trong dáng vẻ giọng điệu của y, đoán y nhất định không chịu cho tên Lạt ma kia lấy lá thư, lập tức bước tới đá mạnh vào đỉnh đầu y một cước, tên Lạt ma to béo lập tức ngất đi. Một tên Lạt ma khác moi trong bọc y lấy ra một cái bao nhỏ bằng vải dầu, run rẩy hai tay đưa lên.

Vì Tiểu Bảo cầm lấy. Song Nhi cũng lấy trong bọc ra một cái bao nhỏ, mở bao lấy ra một con dao rọc giấy nhỏ, rọc cái bao ra, bên trong quả là một lá thư, trên phong thư viết vài hàng chữ Tạng.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Lá thư này đưa tới cho ai?”. Tên Lạt ma kia nói “Đưa cho sư bá của bọn ta”. Vì Tiểu Bảo đưa tay kéo một cái, soạt một tiếng, xé phong bì ra. Hai tên Lạt ma luôn miệng kêu khổ, chỉ thấy một tờ giấy vàng viết mấy hàng chữ Tạng cong cong queo queo, bên dưới lại dùng mực son vẽ một đạo bùa, ly kỳ cổ quái không biết là nói gì. Nếu lá thư này viết bằng chữ Hán, Vì Tiểu Bảo cũng không đọc được, lập tức đưa cho Song Nhi, hỏi “Trong ấy viết gì thế?”.

Song Nhi cũng không biết, hỏi tên Lạt ma kia “Tuồng công hỏi người trong thư viết gì, nói mau! Nếu có nửa

câu bịa đặt, ta sẽ đá vào huyết đạo nguoi, vĩnh viễn không giải khai cho nguoi. Hừ, ít nhất cũng phải qua ba ngày ba đêm mới giải khai cho nguoi”.

Tên Lạt ma kia đón lấy lá thư, đọc qua một lượt, run rẩy nói “Chuyện này... chuyện này...”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà chuyện này với chuyện kia? Nói mau!”. Tên Lạt ma kia nói “Dạ, dạ! Trong lá thư này nói người mà sư huynh hỏi...”. Vừa nói tới đó, một tên Lạt ma khác đột nhiên ky lý cô lô lên tiếng. Song Nhi phi thân qua, đá vào huyết Thiên Hác của y một cước, tiếng nói của tên Lạt ma kia lập tức biến thành tiếng rên la gào thét.

Tên Lạt ma đầu tiên biến sắc, run giọng nói “Trong thư này nói... nói muốn tìm được người kia, chúng ta tìm tới tìm lui không được, nhất định... nhất định không phải trên núi Ngũ Đài”.

Vi Tiểu Bảo thấy y ánh mắt lảo liên, nói chuyện úp úp mở mở, nghĩ thầm “Ta tuy không biết tiếng gà kêu chó sủa của các nguoi, nhưng nhìn dáng vẻ các nguoi thì nhất định là bịa đặt, chỉ có điều bọn đầy tớ các nguoi quá ngu, bịa đặt lại không giống lắm”. Bèn nói với Song Nhi “Tên Lạt ma này đang bịa đặt lừa ta đấy”. Song Nhi nói “Y xấu xa như thế, thì không tha được”. Rồi giơ chân đá vào huyết Thiên hác của y một cước.

Tên Lạt ma kia kêu lên “Nguoi... nguoi giết ta đi. Sư huynh ta nói... nói, nếu nói lời trong lá thư ra, bọn ta... bọn ta ba người cũng không sống được... nguoi... nguoi giết ta đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đừng đếm xỉa gì tới y, chúng ta đi thôi!”, rồi cùng Song Nhi nhảy lên xe. Người phu xe thấy

hai người bọn họ còn nhỏ tuổi mà bản lĩnh đã khiến ba tên Lạt ma chết đi sống lại, phục sát đất, luôn miệng ca ngợi.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Tới thị trấn phía trước, người nên cải trang, chuỗi minh châu kia cũng nên cất đi”. Song Nhi nói “Vâng, tôi cải trang thế nào?”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Người giả làm đàn ông thôi”.

Xe đi được hơn ba mươi dặm, tới một thị trấn lớn. Vi Tiểu Bảo sai phu xe tới khách điểm nghỉ lại, đưa tiền bảo Song Nhi đi mua quần áo cải trang. Song Nhi mua quần áo trở về khách điểm, mặc vào đóng giả làm một tiểu thư đồng tuấn tú.

Cải trang như thế, trên đường không làm người ta chú ý. Song Nhi võ công cao cường, nhưng không biết gì về nhân tình thế cố, trên đường toàn do Vi Tiểu Bảo đưa ra chủ ý, nhưng chủ ý của y lại không cao minh gì lắm, thường ba phần đúng đắn thì có bảy phần bậy bạ.

Không quá một ngày đã tới ranh giới hai tỉnh Trục Tấn. Từ huyện Phụ Bình tỉnh Trục Lệ đi về phía tây, qua dãy Trường Thành là tới cửa quan Long Gia. Cửa quan Long Gia là cửa phía đông núi Ngũ Đài, đường núi quanh co, núi non chập chùng, ngôi chùa đầu tiên trong núi Ngũ Đài là chùa Dũng Tuyền.

Vi Tiểu Bảo hỏi địa điểm chùa Thanh Lương, nguyên là núi Ngũ Đài rất lớn, chùa Thanh Lương ở giữa đỉnh Nam Đài và đỉnh Trung Đài, từ chùa Dũng Tuyền tới đó, đường đi không phải gần.

Đêm ấy Vi Tiểu Bảo và Song Nhi ngụ lại ở Lu gia trang cạnh chùa Dũng Tuyền, ăn một bát vằn thắn thịt dê, rồi ăn bánh trái, nghỉ thắm lúc ban ngày hỏi đường ở chùa Dũng Tuyền, hòa thượng trong chùa thấy mình nhỏ tuổi, thái độ lãnh đạm, không thèm đếm xỉa gì tới, không nói đường đi tới chùa Thanh Lương, lại hỏi “Đường vừa xa vừa khó đi, người tới chùa Thanh Lương làm gì?”. Dáng vẻ rất khinh miệt, có bảy phần giống như bọn giặc trọc đầu chạy theo thế lợi trong chùa Thiên Trí ở Dương Châu, tới chùa Thanh Lương gặp hoàng đế Thuận Trị e rất không dễ, phải nghĩ cách mới được.

Y miệng ăn bánh, trong lòng ngẫm nghĩ “Có tiền thì có thể sai ma quỷ xay thóc, bảo hòa thượng xay thóc thì quá nửa chắc cũng được. Từng nghe các tiên sinh kể chuyện nói trong truyện Thủy Hử, Lỗ Trí Thâm lên núi Ngũ Đài xuất gia, có một viên ngoại gì đó bố thí cho chùa không ít tiền bạc, Lỗ Trí Thâm gây náo loạn trong chùa, vừa uống rượu vừa ăn thịt chó mà lão hòa thượng cũng không nổi giận. Phải rồi, mình giả muốn làm pháp sư, vào chùa cúng nhiều tiền bạc, mượn có nấn ná không đi, rồi từ từ tìm lão hoàng gia, lão hòa thượng cũng không đuổi mình đi được”.

Nhưng sau khi vào núi, ngoài chùa chiến thì không có thị trấn nào lớn, một tờ ngân phiếu năm trăm lượng cũng không tìm được chỗ đổi, đành trở ra cửa Long Tuyền, quay về Phụ Bình, đổi tiền xong cùng Song Nhi mua quần áo mới để thay. Y nghĩ thầm “Mình muốn làm pháp sư nhưng chuyện gì cũng không biết, chỉ e lòi đuôi, trước tiên phải diễn thử một lượt đã”. Lúc ấy bèn tới chùa Cát Tường trong huyện thành Phụ Bình, dập đầu trước tượng Phật mấy cái. Sư tiếp khách đưa nghiên bút ra, Vi Tiểu

Bảo phẩy tay nói “Bố thí thì bố thí, còn viết chữ cái gì?”. Rồi lấy ra một đỉnh nguyên bảo năm mươi lượng đưa qua. Hòa thượng kia cả kinh, nghĩ thầm vị tiểu thí chủ này lạc thiện hiếu thí, thế gian hiếm có, lập tức luôn miệng cảm tạ, đón vào trai phòng, bụng thúc ăn chay lên mời.

Lúc Vi Tiểu Bảo ăn miến chay, hòa thượng Phương trượng ngồi cạnh bồi tiếp, xưng tụng tiểu đàn việt nhân hậu thành tín, nhất định sẽ được Bồ tát phù hộ, sau này sẽ bằng vàng đề tên, thi đậu Trạng nguyên, con cháu đầy nhà, phúc lộc vô cùng. Vi Tiểu Bảo cười thầm, nghĩ người vô mông ngựa ta cái gì cũng hay, nhưng ta lại không biết chữ, nói ta thi đậu Trạng nguyên, không phải là chửi giũa mặt người ta à? Bèn nói “Lão hòa thượng, ta muốn vào núi Ngũ Đài làm một trường đại pháp sư, chỉ là chuyện gì ta cũng không biết, muốn nhờ người chỉ giáo”.

Phương trượng nghe ba chữ Đại pháp sư, đứng phắt lên nói “Thí chủ, chùa chiền trong thiên hạ đều thờ cúng Phật tổ, Bồ tát như nhau, người muốn làm pháp sư cứ làm ở tiểu tự là được, đảm bảo tất cả đều đầu vào đấy, cần gì phải vất vả lên núi Ngũ Đài”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không được, trường pháp sư này là tâm nguyện của ta, nhất định phải làm trên núi Ngũ Đài”. Nói xong lại rút ra một đỉnh năm mươi lượng bạc, nói “Thế này vậy, người thuê cho ta một người, theo ta lên núi Ngũ Đài giúp việc. Năm mươi lượng bạc này là cho y”. Lão hòa thượng cả mừng nói “Chuyện đó dễ, chuyện đó dễ”. Y có một người em con cậu, buôn bán những sản vật trong chùa, những việc thu tô mua sắm đều do y quản lý, nhưng không phải là hòa thượng, lúc ấy bèn gọi y tới ra mắt Vi Tiểu Bảo.

Người ấy họ Vu, tên Bát, khuôn mặt rất dễ coi, lại có một cái ngoai hiệu là Thiếu một nét, vốn chữ Vu thêm một nét sẽ thành chữ Vương, Vu Bát sẽ thành Vương Bát. Trò chuyện đôi ba câu, Vi Tiểu Bảo và y đã mười phần hợp nhau. Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã quen biết rất nhiều với hạng người tiểu nhân ở chợ búa này, lúc ấy đột nhiên gặp một người ở huyện Phụ Bình, có cảm giác tha hương ngộ cố tri.

Vi Tiểu Bảo lại thỉnh giáo Phương trượng về các quy củ làm Phật sự, vị Phương trượng kia cũng nói hết những gì mình biết. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Các hòa thượng cũng nhiều quy củ thật!”, lại cúng thêm hai mươi lượng bạc.

Vi Tiểu Bảo dắt Vu Bát về khách điểm, đưa tiền sai y đi mua những vật cần dùng. Vu Bát có tiền trong tay, làm việc mười phần mau lẹ, không bao lâu đã mua đủ các vật phẩm, chính mình cũng mua một bộ quần áo mới, nói “Vi tướng công, người là đại tài chủ, ta là tùy tùng của người, cũng phải ăn mặc cho dễ coi một chút, phải không? Bộ quần áo giày tất mới này, chẳng qua chỉ hết có ba lượng năm tiền”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thấy không sai, lại bảo y tới cửa hiệu quần áo mua cho mình và Song Nhi thêm mấy bộ quần áo hoa lệ đắt tiền.

Ba người vui vẻ qua cửa quan Long Tuyền, phía sau là tám tên phu khuân vác gánh tám gánh đồ vật bố thí cho sư và lễ vật cúng Phật, theo đường cái đi thẳng về phía nam.

Vừa vào núi Ngũ Đài, đi vài dặm là có một ngôi chùa, qua khỏi chùa Dũng Tuyền, thì tới các chùa Đài Lệ, Thạch Phật, Phổ Tế, Cổ Phật, Kim Cương, Bạch Vân, Kim Đăng

rồi tới chùa Linh Cảnh. Tối hôm ấy tá túc một đêm ở chùa Linh Cảnh, sáng hôm sau rẽ lên hướng bắc, qua khỏi chùa Kim Các vài dặm về phía tây bắc là tới chùa Thanh Lương.

Chùa Thanh Lương trên đỉnh núi Thanh Lương, so với các chùa chiền dọc đường cũng không nguy nga tráng lệ gì, cổng chùa hư cũ, lâu ngày chưa sửa sang. Vì Tiểu Bảo cảm thấy hơi thất vọng “Hoàng đế xuất gia, nhất định phải chọn một cái chùa thật lớn, chỉ e con rùa đen Hải Đại Phú ăn nói bậy bạ, lão hoàng đế hoàn toàn không phải làm hòa thượng trong chùa này”.

Vu Bát bước vào cửa chùa, nói với nhà sư coi việc tiếp khách rằng ở thành Bắc Kinh có một vị Vi đại quan nhân muốn làm Phật sự lớn, bố thí cho sư cúng dường đức Phật. Tri khách tăng thấy một đoàn người quần áo hoa lệ, lại mang theo tám gánh đồ vật, lập tức mời vào sương phòng mời trà, rồi vào trong bẩm báo với Phương trượng.

Phương trượng là Trùng Quang lão hòa thượng tới sương phòng, làm lễ ra mắt với Vi Tiểu Bảo, hỏi “Không biết thí chủ muốn làm Phật sự gì?”.

Vi Tiểu Bảo thấy Phương trượng Trùng Quang thân hình rất cao, nhưng gầy gò như que củi, hai mắt hơi nhắm lại, dáng vẻ không có gì là tinh anh, lại càng thất vọng, nói “Đệ tử muốn mời đại hòa thượng làm pháp sự bảy ngày bảy đêm để siêu độ cho vong phụ của đệ tử, còn có mấy vị bằng hữu đã qua đời”.

Trùng Quang nói “Ở Bắc Kinh rất nhiều chùa chiền, trong núi Ngũ Đài cũng rất nhiều chùa chiền, không

biết tại sao thí chủ lại đường xá xa xôi lên núi Ngũ Đài, tới tiểu tự làm pháp sự?”.

Vì Tiểu Bảo đã sớm biết sẽ có câu hỏi này nên trước đó đã bàn với Vu Bát, bèn nói “Ngày rằm tháng trước mẹ ta nằm mơ, thấy cha ta về nói với bà là lúc người sinh tiền tội nghiệp rất lớn, phải tới chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài, xin Phương trượng đại sư đọc kinh bảy ngày bảy đêm mới tiêu trừ được tai họa huyết quang cho người, để cha ta khỏi chịu khổ não vô cùng dưới địa ngục”. Y không biết cha mình là ai, càng không biết còn sống hay chết, lúc nói như thế, nhin không được cười thầm trong bụng, lại nghĩ “Con mẹ nó, người sinh ra lão tử là buông tay bất kể, xuống địa ngục cũng đáng kiếp. Lão tử vừa khéo làm pháp sự bảy ngày bảy đêm cho người, kể ra là may cho người lắm rồi”.

Trùng Quang nói “Té ra là thế. Vì thí chủ, lời tục có câu rất hay là nghĩ làm sao chiêm bao làm vậy. Chuyện ảo mộng này quả không phải là chuyện thật đâu”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đại hòa thượng, lời tục có câu rất hay là thà tin là có, đừng ngờ là không. Cho dù lời cha ta nói trong mộng chưa chắc đã là chuyện thật, nhưng bọn ta làm một trường pháp sự cho ông, siêu độ vong hồn, cũng là một chuyện công đức. Nếu quả cha ta có nói lời ấy, mà bọn ta không làm theo lời ông, ở dưới âm ty ông sẽ bị bọn đầu trâu mặt ngựa, bọn quỷ Vô thường khinh rẻ hà hiếp, vậy thì... vậy thì... làm sao ta yên tâm được? Mà nói lại, đây là ta vâng lệnh mẹ ta. Mẹ ta nói lão Phương trượng ở chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài có duyên phận với bà, trường pháp sự này, nhất định phải do chùa này làm”. Nghĩ thầm “Người có duyên phận

với mẹ ta thì cũng lạ đấy, người tới làm khách chơi trong Lệ Xuân viện ở Dương Châu lần nào chưa?”.

Trùng Quang cười hắc lên một tiếng, nói “Thí chủ có chuyện chưa biết, tề tự là Thiên tông, những chuyện kinh sám pháp sự này là của Tịnh thổ tông, bọn ta không biết làm đâu. Trên núi Ngũ Đài, các chùa Kim Các, Phổ Tế, Đại Phật, Diên Khánh đều thuộc Tịnh thổ tông, thí chủ cứ dời bước tới các chùa ấy làm pháp sự là được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm lúc ở huyện Phụ Bình thì vị Phương trượng kia muốn làm pháp sự, mà tới đây thì lão hòa thượng này lại tìm đủ cách từ chối, hai tay đẩy trả số tiền người ta đưa mình, bên trong ắt có chuyện lạ. Y nài nỉ mấy lần, nhưng Trùng Quang nhất định không chịu, kể đó đứng lên nói với Tri khách tăng “Người chỉ đường cho thí chủ tới chùa Kim Các, lão nạp không bồi tiếp được nữa”.

Vi Tiểu Bảo cuống lên, vội nói “Phương trượng đã nhất định không ưng thuận thì những áo sư, mũ sư, và tiền bạc ta mang tới cúng dường cho chùa, xin mời các vị đại hòa thượng trong chùa tới nhận cho”.

Trùng Quang chấp tay nói “Đa tạ”. Y thấy Vi Tiểu Bảo mang theo tám gánh lễ vật, nhưng vẫn hoàn toàn thản nhiên.

Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ ta đã nói mỗi phần lễ vật phải giao tận tay từng vị đại hòa thượng trong chùa, cho dù là đạo nhân nấu bếp hay người trồng rau cũng đều có phần. Mang theo tất cả ba trăm phần lễ vật, nếu không đủ, ta sẽ đi mua thêm”. Trùng Quang nói “Đủ rồi, quá nhiều rồi. Bản tự chỉ có hơn năm mươi người. Xin thí chủ để lại năm mươi sáu phần phẩm vật là được”. Vi

Tiểu Bảo nói “Có thể xin Phương trượng triệu tập chúng tăng trong toàn chùa, để ta chính tay phân phát hay không? Đây là điều tâm nguyện của mẹ ta, bất kể thế nào cũng phải làm bằng được”.

Trùng Quang ngẩng đầu lên, đột nhiên mục quang như điện quét qua mặt Vi Tiểu Bảo một lượt, nói “Được! Ngã Phật từ bi, sẽ làm như mong ước của thí chủ”, rồi xoay người bước vào trong.

Nhìn thấy bóng dáng cao như cây sào của y đi khỏi, Vi Tiểu Bảo trong lòng chợt có một cảm giác không sao nói ra được, bèn lên nâng chén trà lên uống.

Vu Bát đứng sau lưng y, hạ giọng nói “Loại hòa thượng già không hợp thời này, họ Vu ta cả đời quả rất ít gặp, chẳng trách gì một ngôi chùa Thanh Lương thế này mà ngay cả tượng Bồ tát mình vàng cũng hư hư nát nát”.

Chỉ nghe trong chùa có tiếng chuông vang lên, tri khách tăng nói “Mời đàn việt tới Tây điện bố thí”. Vi Tiểu Bảo tới Tây điện, thấy tăng chúng nối nhau bước vào, y lấy từng phần từng phần lễ vật ra phát, ngưng thần chăm chú nhìn vào từng hòa thượng, nghĩ thầm “Mình chưa gặp qua hoàng đế Thuận Trị, nhưng y là cha tiểu hoàng đế, tướng mạo phải có nét giống nhau. Chỉ cần nhìn thấy hòa thượng nào rất giống tiểu hoàng đế là đúng”. Nhưng phát hết hơn năm mươi phần lễ vật, dùng nói không thấy hòa thượng nào “rất giống tiểu hoàng đế”, mà ngay cả một hòa thượng có tướng mạo giống tiểu hoàng đế một hai phần cũng không thấy.

Vi Tiểu Bảo rất thất vọng, chợt nghĩ “Y đã làm hoàng đế thì thân phận thế nào, làm sao ra đây nhận một phần

áo mũ bố thí của mình được ! Kế sách này của mình thật ngu ngốc quá". Bèn hỏi Tri khách tăng "Tất cả tăng nhân của quý tự đều đã tới rồi chứ?". Tri khách tăng nói "Người nào cũng đã lãnh rồi, đa tạ đàn việt bố thí". Vì Tiểu Bảo nói "Người nào cũng lãnh rồi à? E là chưa chắc, chỉ sợ còn có người không chịu tới lấy". Tri khách tăng nói "Đàn việt nói đùa rồi, làm gì có chuyện ấy?". Vì Tiểu Bảo nói "Người xuất gia không bịa đặt, nếu người lừa ta thì chết đi sẽ bị rơi xuống Ngục Rút lưới". Tri khách tăng vừa nghe thấy, lập tức biến sắc.

Vì Tiểu Bảo nói "Nếu đã có tăng nhân chưa tới nhận, thì đại hòa thượng mời y ra nhận đi!".

Tri khách tăng lắc đầu nói "Chỉ có Phương trượng đại sư chưa nhận, ta thấy không cần phải mời lão nhân gia người ra đâu".

Đúng lúc ấy, một tăng nhân hấp tấp bước vào, nói "Sư huynh, ở ngoài có hơn mười vị Lạt ma muốn gặp Phương trượng", kế hạ giọng nói "Họ đều mang binh khí, xoa tay nắn quyền, tới đây không có ý tốt đâu". Tri khách tăng cau mày nói "Chùa xanh và chùa vàng trên núi Ngũ Đài trước nay nước sông không phạm nước giếng, họ tới đây làm gì? Người vào bẩm báo với Phương trượng, để ta ra xem". Nói xong nhìn qua Vì Tiểu Bảo nói "Xin lỗi, không thể bồi tiếp" rồi rảo chân bước ra.

Vì Tiểu Bảo cười nói "Bọn Lạt ma thôi tha này, chỉ e là tới đây vì bọn ta". Y nghĩ Song Nhi võ công cao cường, mười tên Lạt ma cũng không coi vào đâu. Chợt nghe ngoài cổng chùa có một tràng tiếng huyền não vang lên, một bọn người sấn vào Đại hùng bảo điện. Vì Tiểu Bảo

nói “Ra xem náo nhiệt đi”, rồi kéo tay Song Nhi, cùng bước ra ngoài.

Đi tới đại điện, chỉ thấy hơi mười Lạt ma vây quanh Tri khách tăng, tranh nhau quát tháo “Không lục soát không được, có người chính mắt nhìn thấy y vào chùa Thanh Lương”. “Đây là các người không phải, tại sao lại bắt người giấu đi?”. “Ngoan ngoan giao người ra đây là xong, nếu không thì, hừ hừ!”.

Vì Tiểu Bảo bước tới đứng một bên điện, hai tay xoa lưng, nghĩ thầm “Lão tử đang ở đây, các người phóng ngựa qua đây”. Nào ngờ bọn Lạt ma kia không đếm xỉa gì tới y, cũng không thèm nhìn y một cái.

Trong tiếng huyên náo, Trùng Quang từ trong đi ra, chậm rãi hỏi “Chuyện gì thế?”. Tri khách tăng nói “Có Phương trượng biết đấy, bọn họ...”. Y vừa nói hai chữ Phương trượng, bọn Lạt ma kia đã sẵn tới vây quanh Trùng Quang, quát “Người là Phương trượng à? Vậy thì tốt lắm!”. “Mau giao người ra đây! Nếu không giao ra, thì cả cái chùa của người cũng sẽ một nắm lửa đốt trụi”. “Lẽ nào lại thế, đúng là lẽ nào lại thế!”. “Chẳng lẽ làm hòa thượng thì không cần nói lý lẽ à?”.

Trùng Quang nói “Xin hỏi các vị sư huynh là ở chùa nào? Quang lâm tậ tự là có việc gì?”.

Một tên Lạt ma khoác áo cà sa màu đỏ ngoài tám áo vàng nói “Bọn ta từ Tây Tạng tới đây, là vâng lệnh Phật sống tới Trung Nguyên công cán, nào ngờ một tên Lạt ma tùy tùng bị một tên tặc hòa thượng bắt đi giấu trong chùa Thanh Lương. Hòa thượng Phương trượng, người

mau mau giao tên tiểu Lạt ma ấy ra, nếu không thì người không yên được đâu”.

Trùng Quang nói “Chuyện này mới lạ đấy. Bọn ta ở đây là chùa Phật Thiên tông, không có dính dấp gì với Mật tông Tây Tạng. Quý xứ có một tiểu Lạt ma đi lạc, sao không tới các chùa vàng hỏi xem?”. Tên Lạt ma kia tức giận nói “Có người chính mắt nhìn thấy tên tiểu Lạt ma ấy trong chùa Thanh Lương nên bọn ta mới tới đây hỏi, nếu không thì là bọn ta ăn com no xong không có việc gì làm, tới đây gây chuyện à? Người biết điều thì mau giao tên tiểu Lạt ma ấy ra, bọn ta không nể mặt sư cũng nể mặt Phật, không truy cứu nữa”.

Trùng Quang lắc đầu nói “Nếu quả thật có tiểu Lạt ma tới chùa Thanh Lương thì cho dù các vị không hỏi, lão nạp cũng không cho y trú thân ở đây”.

Mấy tên Lạt ma đồng thanh quát “Vậy thì để bọn ta lục soát một phen!”. Trùng Quang vẫn lắc đầu, nói “Đây là nơi Phật môn thanh tịnh, đâu thể cho người khác muốn lục soát là lục soát”. Tên Lạt ma đứng đầu nói “Nếu không phải có tật giết mình, thì tại sao không cho bọn ta lục soát? Đủ thấy chắc chắn ngàn vạn lần là tên tiểu Lạt ma kia đang ở trong chùa Thanh Lương”.

Trùng Quang vẫn lắc lắc đầu, liền có hai tên Lạt ma đồng thời vươn tay ra nắm cổ áo y, lớn tiếng quát “Người có chịu cho lục soát hay không?”. Một tên Lạt ma khác nói “Hay là trong chùa của đại hòa thượng giấu giếm con gái nhà lành, sợ người ta biết được? Nếu không thì lục soát một lần có hề gì chứ?”. Lúc ấy trong chùa Thanh

Lương đã có hơn mười hòa thượng bước ra, nhưng bị bọn Lạt ma cản lại không cho tới gần Phương trượng.

Song Nhi hạ giọng nói “Tuớng công, có cần đánh đuổi họ đi không?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Khoan đã”, nghĩ thầm “Bọn Lạt ma này rõ ràng là gây sự vô lý, trong chùa này tại sao lại giấu giếm tiểu Lạt ma? Hay là họ cũng như mình, cũng muốn gặp hoàng đế Thuận Trị?”.

Chợt thấy bạch quang chớp lên, hai tên Lạt ma đã rút dao ra, chia nhau chĩa vào trước ngực sau lưng Trùng Quang, lớn tiếng quát “Không cho lục soát thì giết người trước”. Trùng Quang trên mặt không có vẻ gì sợ hãi, nói “A di đà Phật, mọi người đều là đệ tử Phật môn, tại sao lại hung năng động võ?”. Hai tên Lạt ma kia mũi dao hơi đẩy tới, quát “Đại hòa thượng, bọn ta phải đắc tội rồi”. Trùng Quang thân hình hơi nghiêng đi, thuận thế hất một cái, mũi dao của hai tên Lạt ma đều phóng vào ngực đối phương, hai người vội vung tay trái đánh ra, chát một tiếng, cùng lùi lại vài bước. Đám còn lại la lên “Phương trượng chùa Thanh Lương hành hung đánh người! Đánh chết người rồi!”.

Trong tiếng la hét, ngoài cổng lại có ba bốn mươi người bước vào, có hòa thượng, có Lạt ma, còn có mấy người tục gia mặc áo trường bào. Một Lạt ma già râu bạc mặc áo vàng cao giọng quát “Phương trượng chùa Thanh Lương hành hung giết người à?”.

Trùng Quang chấp tay nói “Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, há dám khai sát giới bừa bãi? Các vị sư huynh thí chủ từ đâu tới đây?”. Rồi hướng về một hòa thượng

khoảng năm mươi tuổi nói “Té ra Phương trượng Tâm Khê chùa Phật Quang đại giá quang lâm, không kịp đón tiếp, đắc tội, đắc tội!”.

Chùa Phật Quang là chùa lâu đời nhất trên núi Ngũ Đài, xây dựng từ thời Hiếu Văn đế nhà Nguyên, đã có từ lâu. Người ở địa phương nói “Chùa Phật Quang có trước, núi Ngũ Đài có sau”. Nguyên núi Ngũ Đài vốn tên là núi Thanh Lương, về sau vì phát hiện ra năm đỉnh cao mới gọi là núi Ngũ Đài, lúc ấy đã có chùa Phật Quang. Tên huyện Ngũ Đài cũng đến đầu niên hiệu Đại Nghiệp nhà Tùy mới có. Trong Phật giáo, địa vị của chùa Phật Quang cao hơn chùa Thanh Lương nhiều, Phương trượng Tâm Khê mặc nhiên là người đứng đầu các chùa xanh trên núi Ngũ Đài.

Hòa thượng này tai to mặt lớn, khuôn mặt bóng loáng, cười hì hì nói “Trùng Quang sư huynh, ta giới thiệu cho người hai vị bằng hữu”, rồi chỉ Lạt ma già kia nói “Vị này là Đại Lạt ma pháp sư Ba Nhan vừa từ Lạp Tát Tây Tạng tới, là người thân tín nhất dưới trướng Phật sống, là một Lạt ma rất có thế lực”. Trùng Quang chấp tay nói “Có duyên được bái kiến Đại Lạt ma”. Ba Nhan gật gật đầu, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Tâm Khê chỉ một văn sĩ áo xanh khoảng ba mươi tuổi, nói “Vị này là đại danh sĩ ở Xuyên Tây, Hoàng Phủ Các Hoàng tiên sinh”. Hoàng Phủ Các chấp tay nói “Từ lâu đã ngưỡng mộ Trùng Quang hòa thượng vô học thông thần, hôm nay được gặp, quả thật tam sinh hữu hạnh”.

Trùng Quang chấp tay nói “Lão tăng tuổi tác đã lớn, một ít công phu thô thiển học qua lúc trẻ đã quên hết rồi. Hoàng Phủ cư sĩ văn võ kiêm toàn, đáng vui đáng mừng”.

Vi Tiểu Bảo thấy những người này nói năng văn vẻ khách khí, nghĩ thầm trận đánh nhau này có quá nửa là không xảy ra, đã không được xem náo nhiệt, lại không có cơ hội để thừa nước đục thả câu tìm lão hoàng đế, thâm thấy thất vọng.

Ba Nhan nói “Đại hòa thượng, ta dặt tên tiểu Lạt ma ấy từ Tây Tạng tới đây, lại bị chùa các người bắt mất. Người nể mặt Phật sống tha y ra, thì mọi người đều cảm ơn người”. Trùng Quang cười khê một tiếng, nói “Mấy vị sư huynh này là ở trong tệ tự, lão nạp cũng không buồn tranh cãi với họ. Đại sư là người thông tình đạt lý, tại sao cũng nghe lời người ta ? Chùa Thanh Lương từ khi xây dựng đến nay, chỉ e hôm nay mới có các vị Lạt ma quang lâm. Người nào nói là bọn ta bắt đệ tử của quý tòa vậy ?”. Ba Nhan hai mắt đảo một cái, cao giọng nói “Chẳng lẽ là oan uổng cho người à ? Người ... rượu phạt không muốn uống lại muốn uống... uống rượu mời”. Y nói tiếng Hán không thạo, lại nói đảo câu “Rượu mời không uống lại uống rượu phạt”.

Tâm Khê cười nói “Hai vị đừng làm tổn thương hòa khí. Theo ý lão nạp, tiểu Lạt ma kia có phải ở trong chùa Thanh Lương không thì nói miệng không có bằng cứ, mắt thấy mới là thật. Cứ để Hoàng Phủ cư sĩ và bản tăng làm chứng, mọi người tùy hỷ các nơi trong chùa Thanh Lương một phen, thấy Phật lay Phật, gặp sư chào sư, chỗ nào cũng thấy, người nào cũng gặp, nếu vẫn không tìm ra tiểu Lạt ma kia, thì không phải là không có chuyện gì sao ?”. Y nói đi nói lại, vẫn là muốn lục soát chùa Thanh Lương.

Trùng Quang trên mặt thoáng vẻ không vui, nói “Mấy vị Lạt ma này từ Tây Tạng tới, không hiểu quy củ

người Hán chúng ta, chuyện đó không trách được. Tâm Khê đại sư đức cao vọng trọng, tại sao cũng nói thế? Nếu tiểu Lạt ma kia quả thật bị mất tích trong núi Ngũ Đài, cần phải lục soát từng chùa từng chùa, chỉ e là phải bắt đầu từ chùa Phật Quang”.

Tâm Khê cười hì hì một tiếng, nói “Sau khi lục soát trong chùa Thanh Lương, nếu vẫn tìm không ra, thì mấy vị Lạt ma này sẽ tới chùa Phật Quang, đó là điều rất hoan nghênh, rất hoan nghênh”.

Ba Nhan nói “Có người chính mắt nhìn thấy, thẳng đây tớ ấy quả đúng là trong chùa Thanh Lương, bọn ta mới tới đây tra hỏi, nếu không cũng không dám... cũng không dám muội... muội mạo thế này”, y nói ngược hai chữ “mạo muội”. Trùng Quang nói “Không biết là ai nhìn thấy?”. Ba Nhan chỉ Hoàng Phủ Các một cái, nói “Là vị Hoàng Phủ tiên sinh này nhìn thấy, y là người rất có danh vọng, quyết không bịa đặt”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Các người rõ ràng là cùng bọn với nhau, làm sao có thể làm chúng”, nhìn không được bèn hỏi chen vào “Tiểu Lạt ma kia khoảng bao nhiêu tuổi?”.

Ba Nhan, Tâm Khê, Hoàng Phủ Các cả bọn này giờ không đếm xỉa gì tới hai đứa nhỏ đứng bên cạnh, chợt nghe y hỏi, ánh mắt đều dồn cả vào y, thấy y quần áo sang trọng, trên mũ gắn ngọc quý, vạt áo đính minh châu, là công tử con nhà giàu, thư đồng nhỏ bên cạnh cũng mặc áo đoạn. Tâm Khê cười nói “Tiểu Lạt ma này tuổi cũng xấp xỉ công tử”.

Vì Tiểu Bảo quay đầu nói “Vậy thì đúng rồi, mới rồi bọn ta không phải rõ ràng đã nhìn thấy tiểu Lạt ma ấy sao?”

Y chạy vào một ngôi chùa lớn. Ngôi chùa ấy ngoài cổng có viết chữ, không sai, rõ ràng là viết ba chữ đại tự Phật Quang tự. Tiểu Lạt ma ấy là vào chùa Phật Quang rồi”.

Y nói câu ấy, bọn Ba Nhan lập tức biến sắc mặt, Trùng Quang thì trong bụng mừng thầm. Ba Nhan lớn tiếng nói “Nói ba lăng nhăng, nói bốn lăng nhăng!”. Y nói thêm một lăng nhăng, đó là có ý càng lăng nhăng. Vì Tiểu Bảo cười nói “Nói năm lăng nhăng, nói sáu lăng nhăng, nói bảy lăng nhăng, tám lăng nhăng!”.

Ba Nhan tức giận không kìm được, vươn tay chụp vào ngực Vi Tiểu Bảo. Trùng Quang tay trái khê nhấc lên, kinh phong trên tay áo quét tới khuỷu tay Ba Nhan. Ba Nhan tay trái vươn ra, năm ngón tay như móng gà chụp vào tay áo y. Trùng Quang khê rút tay lại, tay áo cuốn lên, một trảo ấy không trúng. Ba Nhan kêu lên “Người giấu giếm tiểu Lạt ma dưới trướng Phật sống của bọn ta, lại còn định động thủ giết người à? Làm phản rồi, làm phản rồi!”.

Hoàng Phủ Các cao giọng nói “Mọi người có lời cứ nói, không được động võ”. Y vừa nói chữ “võ” xong, ngoài chùa đột nhiên có rất nhiều người đồng thanh quát lớn “Hoàng Phủ tiên sinh có lệnh : Mọi người có lời cứ nói, không được động võ”. Nghe thanh âm phải có tới vài trăm người, lại là bao vây quanh chùa Thanh Lương. Bọn người này nghe Hoàng Phủ Các cao giọng nói thế, lập tức đồng thanh ứng tiếng, tỏ ý uy hiếp. Cho dù phương trượng Trùng Quang có công phu hàm dưỡng cao thâm hơn, mà lại đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng hò hét như thế, phút chốc cũng bất giác trong lòng rung động.

Hoàng Phủ Các cười khùng khục nói “Trùng Quang phương trượng, người là tiền bối cao nhân trong võ lâm, ở đây che ánh sáng nuôi cái tối, mọi người đều rất kính ngưỡng. Vị Đại Lạt ma Ba Nhan này muốn tùy hỷ đi các nơi trong quý tự, người cứ để y đi thôi. Đại hòa thượng làm việc chính đáng, cử chỉ chính đáng như gió mát trăng trong, chùa Thanh Lương làm gì có chuyện gì không để người ta thấy được, mọi người cần gì phải để mất hòa khí trong võ lâm?”.

Trùng Quang ngấm ngấm lo sợ, y võ công tuy cao cường, nhưng ở chùa Thanh Lương chỉ tọa thiền thuyết pháp, chưa từng truyền thụ võ công, hơn năm mươi nhà sư trong chùa Thanh Lương, rất ít người biết võ công, mới rồi giao thủ một chiêu với Ba Nhan, phát giác ra Kê trảo công trên tay trái y vô cùng lợi hại, lại nghe Hoàng Phủ Các cất cao giọng nói câu mới rồi, nội lực thâm hậu, cũng không phải tầm thường, không cần mấy trăm người ở ngoài chùa, chỉ nhìn vào hai cao thủ trước mắt, đã không dễ đối địch rồi.

Hoàng Phủ Các thấy y trầm ngâm không đáp, bèn cười nói “Cho dù trong chùa Thanh Lương có mấy cô nương xinh đẹp, để mọi người kính ngưỡng, thì cũng là nhân phúc không nhỏ mà”. Hai câu ấy cực kỳ khinh bạc, không hề có chút nể mặt Trùng Quang.

Tâm Khê cười nói “Phương trượng sư huynh, nếu đã như thế, thì cứ để mấy vị đại Lạt ma đây đi các nơi xem thử thôi” nói xong chum môi một cái.

Ba Nhan sải chân bước vào hậu diện trước. Trùng Quang nghĩ đối phương đã có chuẩn bị mà tới, cho dù

cản được Ba Nhan và Hoàng Phủ Các, cũng quyết không cản được đám người mà họ mang theo, một khi xảy ra trận hỗn chiến, thì chùa Thanh Lương phải gặp đại kiếp, nhất thời trong lòng rối lên, thở dài một tiếng, trùng trùng nhìn theo mười mấy người bọn Ba Nhan đi vào hậu điện, chỉ đành đi theo.

Ba Nhan và Tâm Khê, Hoàng Phủ Các ba người hạ giọng bàn bạc, mấy mươi thủ hạ của họ đã sấn vào từng gian điện đường, từng gian tầng phòng lục soát. Chúng tăng chùa Thanh Lương thấy Phương trượng chưa có lệnh, người nào cũng đành trợn mắt tức giận, chứ không cản trở. Vì Tiểu Bảo và Song Nhi đi theo sau Trùng Quang, thấy tay áo tăng bào của y run lên bần bật, rõ ràng vô cùng tức giận.

Đột nhiên trong tầng phòng phía tây có người cao giọng quát “Phải y đây không?”.

Hoàng Phủ Các vọt tới, hai hán tử đã kéo một tăng nhân trung niên ra. Hòa thượng này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, tướng mạo thanh cù, nói “Các người bắt ta làm gì?”. Hoàng Phủ Các lắc lắc đầu, hai hán tử kia cười nói “Đắc tội” rồi buông hòa thượng ấy ra. Vì Tiểu Bảo trong lòng hiểu rõ, bọn người này là tới tìm hoàng đế Thuận Trị, đó là điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Trùng Quang cười nhạt nói “Hòa thượng của bản tự là tiểu Lạt ma dưới trướng Phật sống à?”. Hoàng Phủ Các không đáp, thấy bọn thủ hạ kéo một hòa thượng trung niên ra, y nhìn kỹ tướng mạo rồi lắc lắc đầu. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra y biết mặt hoàng đế Thuận

Tri". Lại nghĩ "Lục soát thế này, nhất định sẽ tìm ra hoàng đế Thuận Tri, y là cha tiểu hoàng đế, mình phải tìm cách bảo vệ", nhưng đối phương người đông thế mạnh, làm sao bảo vệ thì không nghĩ ra được cách nào.

Mấy mươi người lục soát tới trước một tầng viện nhỏ phía đông bắc, thấy cửa viện đóng chặt, bèn la lên "Mở cửa, mở cửa!".

Trùng Quang nói "Đây là nơi tọa quan của một vị cao tăng trong bản tự, đã bảy năm nay rồi, các vị không nên quấy rầy cuộc thanh tu của y".

Tâm Khê cười nói "Đây là người ngoài sấn vào, chứ không phải là hòa thượng tọa quan tự mở cửa, có hề gì đâu?".

Một Lạt ma cao lớn kêu lên "Còn không chịu mở cửa à? Quá nửa là trong này rồi!". Rồi phi chân đá vào cửa.

Trùng Quang thân hình hơi lạng đi một cái, đã chặn trước mặt y. Lạt ma kia thu thế không kịp, phát cước đá ra trúng vào bụng dưới Trùng Quang, lách cách một tiếng, Lạt ma ấy xương chân đã bị gãy, ngã vật về phía sau. Ba Nhan be be kêu ẩm lên, tay trái vươn ra, tay phải co lại đều thành hình Kê trảo chụp vào Trùng Quang. Trùng Quang đứng chặn giữa cửa, vù vù hai chuồng bức Ba Nhan lùi lại.

Hoàng Phủ Các kêu lên "Bát Nhã chuông hay quá", ngón trỏ tay trái điểm ra, một dây kinh phong bắn vào giữa mặt Trùng Quang. Trùng Quang tránh qua bên trái, chát một tiếng, luồng kinh phong đánh vào cửa gỗ. Trùng Quang sử dụng Bát Nhã chuông, ngưng thần tiếp chiến.

Ba Nhan và Hoàng Phủ Các chia ra hai bên xông vào giáp kích. Trùng Quang chiêu thức đánh ra rất chậm, từng chuồng từng chuồng vỗ ra tựa hồ không có bao nhiêu sức mạnh, nhưng có tiếng gió khê rít lên, rõ ràng là kinh lực rất lợi hại. Mấy mươi tên thủ hạ của Ba Nhan và Hoàng Phủ Các quát tháo âm ỉ trợ oai cho hai người. Ba Nhan xông vào tấn công mấy lần, đều bị chuồng lực của Trùng Quang bức phải lùi ra.

Ba Nhan sốt ruột, sấn vào đánh gấp, đột nhiên hự khê một tiếng, tay trái giơ lên, mấy mươi sợi râu bạc rơi xuống, đã chụp trúng cầm Trùng Quang, nhưng vai trái của y cũng bị trúng một chuồng, lúc đầu chưa cảm thấy gì, dần dần cánh tay càng lúc càng nặng nề, tay phải không thể nhấc lên cao được nữa. Y giận dữ quát tháo, tránh qua một bên, bốn tên Lạt ma tay cầm cương đao xông vào Trùng Quang.

Trùng Quang phi chân đá hai tên tung ra, chuồng trái vỗ tới, đánh trúng ngực tên thứ ba. Tên Lạt ma ấy “A” một tiếng, nhảy về phía trước. Đúng lúc ấy, cương đao của tên Lạt ma thứ tư đã chém tới, Trùng Quang tay áo phất lên cuốn vào cổ tay y. Chỉ thấy Ba Nhan hai tay một trên một dưới nhảy xổ vào. Trùng Quang tránh về bên phải, đột nhiên thấy kinh phong đổ tới, thầm kêu “Không xong!” thuận tay vỗ ra một chuồng, nhưng cảm thấy má phải rất đau, đã bị trúng một chỉ của Hoàng Phủ Các. Một chuồng này tuy đánh trúng cánh tay của Hoàng Phủ Các, nhưng chưa đánh gãy được tay y.

Song Nhi thấy Trùng Quang mặt đầy máu tươi, hạ giọng hỏi “Có cần giúp y không?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Chờ một lúc”, y chỉ muốn nhìn thấy hoàng đế Thuận Trị, nếu Song Nhi ra tay đánh lui mọi người thì không gặp được lão hoàng đế, huống chi đối phương người đông thế mạnh, lại có binh khí, Song Nhi là một cô gái nhỏ, làm sao đánh được bấy nhiêu đại hán?

Chúng tăng chùa Thanh Lương thấy phương trượng bị nguy cấp, nhao nhao vác gậy gộc que thông lò xúm vào trợ chiến. Nhưng đám hòa thượng này không biết võ công, vừa bước vào đã bị đánh vỡ đầu chảy máu. Trùng Quang kêu lên “Mọi người không được động thủ!”.

Ba Nhan tức giận quát “Mọi người ra tay giết sạch chúng đi”. Bọn Lạt ma ra tay càng không dung tình, trong khoảnh khắc đã có bốn hòa thượng chùa Thanh Lương bị chém đầu một nơi thân một nẻo. Số còn lại thấy địch nhân hành hung giết người, đều đứng ở xa xa la hét, không dám tới gần.

Trùng Quang hơi phân tâm, lại trúng thêm một chỉ của Hoàng Phủ Các, chỉ này đánh trúng ngực phải y. Hoàng Phủ Các cười nói “Bát Nhã chuông của chùa Thiếu Lâm chẳng qua cũng chỉ có thế. Đại hòa thượng còn chưa đầu hàng à?”. Trùng Quang nói “A di đà Phật, thí chủ tội nghiệp không nhỏ đâu”.

Đột nhiên hai tên Lạt ma vung dao lặn tròn dưới đất xông vào chém hai chân y. Trùng Quang nhấc chân đá ra, trước ngực đau nhói lên, trước mắt tối sầm lại, một cước ấy đá ra tới nửa chừng thì khựng lại. Lúc choáng váng chuông trái đập xuống vừa đúng vào đỉnh đầu hai tên Lạt ma ấy, hai người lập tức ngất đi. Ba Nhan chửi “Con lừa trọc chết giẫm!”, hai tay vung mau ra, mười

ngón chụp vào chân trái Trùng Quang. Trùng Quang không chi trì nổi nữa, ngã lăn xuống đất. Hoàng Phủ Các phóng liên mấy chỉ, điểm vào yếu huyệt của Trùng Quang.

Ba Nhan hô hô cười rộ, chân trái đá cánh cửa gỗ, lách cách một tiếng, cánh cửa bay tung ra. Ba Nhan cười nói “Ra mau đi, để mọi người xem thử dáng vẻ ra sao”.

Trong tầng phòng tối om, không hề có tiếng động nào.

Ba Nhan nói “Bắt người ra đây cho ta”. Hai tên Lạt ma úng tiếng vâng dạ, cùng sấn vào trong.

Chú :

Câu đối tên của hồi này là dùng lời của nhà Phật. “Phương tiện” là ý “Phương pháp quyền nghi”. Thích Ca Mâu Ni thuyết pháp, nếu người nghe không hiểu, thì dùng “Thí như” (ví dụ như) để giải thích.

Hồi 18

*Chày quý kim cương hộ đế thích
Chữ triện bìa đá lửa đầu đà*

Đột nhiên chỗ môn khẩu ánh vàng chớp lên, trong tầng phòng có một ngọn hoàng kim chữ vươn ra, bộp bộp hai tiếng đập xuống đầu hai tên Lạt ma. Ngọn chữ lập tức rút vào, hai tên Lạt ma không kêu lên được một tiếng, xương sọ vỡ nát chết ngay giữa cửa.

Biến cố này xảy ra ngoài dự liệu của mọi người. Ba Nhan lớn tiếng chửi mắng, lại có ba tên Lạt ma xông vào cửa. Lần này ba người đều có phòng bị, vũ động cương đao bảo vệ trên đầu. Tên Lạt ma thứ nhất vừa tới cạnh cửa, ngọn hoàng kim chữ kia lại đập cả thanh đao xuống, hoàng kim chữ và cương đao đồng thời trúng đầu tên Lạt ma ấy. Tên Lạt ma thứ hai dùng toàn lực vung đao lên đỡ, nhưng lúc ngọn hoàng kim chữ đập xuống dường như có sức nặng ngàn cân, thanh cương đao không sao cản được, bộp một tiếng lại đánh vỡ sọ

y. Tên Lạt ma thứ ba hoảng sợ mặt xám như tro, đánh rơi thanh cương đao xuống đất, chạy ngược trở lại. Ba Nhan ngoác miệng cười lớn, nhưng cũng không dám đích thân xông vào.

Hoàng Phủ Các la lớn “Lên trên nóc, giở ngói ném xuống” lúc ấy có bốn hán tử nhảy lên nóc nhà rút ngói ra theo chỗ hở ném xuống. Hoàng Phủ Các lại quát “Lấy cát đá ném vào phòng”. Bốn hán tử thủ hạ của y theo lời nhặt cát đá ném qua cửa vào trong tầng phòng.

Đất đá ném vào cửa phần lớn bị người kia dùng hoàng kim chữ hất ra, nhưng ngói trên nóc phòng ném xuống thì đều rơi xuống. Đến nước này thì người trong phòng cho dù võ công cao cường hơn cũng không sao ở trong đó được nữa.

Chợt nghe một tiếng quát giận dữ như trâu rống, một hòa thượng vạm vỡ tay trái kéo một tảng nhân, tay phải múa hoàng kim chữ sãi chân bước ra cửa. Hòa thượng này cao hơn người thường ít nhất nửa cái đầu, oai phong lâm liệt, giống như thiên thần. Ngọn hoàng kim chữ múa lên, ánh vàng chớp chớp, cao giọng quát “Các ngươi chán sống rồi phải không?”, chỉ thấy y gương mặt đỏ sẫm, bộ râu quai nón xồm xoàm, áo cà sa rách nát, chỗ bị rách lộ ra bắp thịt cuộn cuộn, lưng rộng hông to, tay thô chân lớn.

Bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan thấy oai thế của y như thế, đều không tự chủ được lùi lại vài bước. Ba Nhan quát “Thằng trọc điên này chỉ có một mình, sợ gì y chứ? Mọi người xông cả vào đi”. Hoàng Phủ Các quát “Mọi người cẩn thận, đừng làm tổn thương hòa thượng bên cạnh y”.

Mọi người đều nhìn vào tăng nhân kia, chỉ thấy y khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, khuôn mặt tuấn tú, hai mắt nhìn xuống, không hề nhìn quang cảnh xung quanh nữa cái.

Vì Tiểu Bảo đột nhiên tim đập mạnh, nghĩ thầm “Người này nhất định là cha tiểu hoàng đế, chỉ là tướng mạo không giống lắm, xem ra y còn đẹp trai hơn tiểu hoàng đế rất nhiều. Té ra y vẫn còn trẻ tuổi thế này”.

Đúng lúc ấy mười mấy tên Lạt ma đã xông vào tấn công mãnh hòa thượng. Mãnh hòa thượng vùng ngọn hoàng kim chủ, tiếng chát chát chát vang lên bất tuyệt, sau mỗi tiếng là có một tên Lạt ma trúng chủ ngã xuống chết tươi. Hoàng Phủ Các tay trái mò vào hông một cái, giật một ngọn nhuyễn tiên ra, Ba Nhan nhận lấy binh khí từ tay bọn Lạt ma thủ hạ, là một đôi thiết trùy cán ngắn. Hai người chia ra hai bên sẵn vào giáp kích.

Hoàng Phủ Các ngọn nhuyễn tiên rung động, đầu roi cuốn ngang ra, roạt một tiếng đánh trúng cổ mãnh hòa thượng. Hòa thượng kia be be kêu âm lên, vùng chủ đập xuống Ba Nhan. Ba Nhan đưa chùy lên đỡ, choang một tiếng, cánh tay tê chồn, ngọn chùy bay ra khỏi tay, hòa thượng kia lại bị ngọn nhuyễn tiên đánh trúng vai. Mọi người đều thấy rất rõ, nguyên là hòa thượng này chỉ có tỷ lực rất mạnh, nhưng võ công cũng chỉ bình thường.

Một tên Lạt ma nép người sẵn vào, vùng tay chụp vai hòa thượng trung niên kia. Nhà sư ấy hừ một tiếng, cũng không kháng cự.

Vì Tiểu Bảo hạ giọng nói “Bảo vệ hòa thượng ấy”. Song Nhi “Dạ!” rồi lạng người sẵn lên, phóng chỉ điểm

vào hông tên Lạt ma kia, tên Lạt ma ấy theo tay ngã xuống. Nàng xoay người phóng chỉ điểm hờ vào mặt Hoàng Phủ Các, Hoàng Phủ Các tránh qua bên phải, nàng lại lật tay một cái phóng chỉ điểm trúng ngực Ba Nhan. Ba Nhan chửi “Mẹ...” rồi ngã ngựa. Song Nhi đồng một bước tây một bước, hai tay liên tiếp phóng chỉ điểm ra, mười mấy người mà Ba Nhan và Hoàng Phủ Các mang theo đều nhao nhao ngã xuống. Tâm Khê kêu lên “Ồ, ồ, tiểu... tiểu thí chủ...”. Song Nhi cười nói “Ồ, ồ, lão hòa thượng!”, rồi phóng chỉ điểm trúng hông y.

Hoàng Phủ Các múa ngọn nhuyễn tiên bảo vệ trước sau trái phải, ngọn roi vù vù rít gió, trong vòng một trượng, quả thật hất nước cũng không vào được. Song Nhi di động xoay quanh vòng roi. Hoàng Phủ Các ngọn nhuyễn tiên càng lúc càng mau, mấy lần suýt đánh trúng Song Nhi, nhưng đều bị nàng mau lẹ tránh được. Hoàng Phủ Các quát “Tiểu tử giỏi!”, vận kinh lên ngọn nhuyễn tiên, ngọn nhuyễn tiên đột nhiên thẳng ra như trường thương đâm thẳng vào ngực Song Nhi. Song Nhi hai chân trượt đi một cái chúi về phía trước, vươn ngón tay điểm vào bụng dưới Hoàng Phủ Các. Hoàng Phủ Các chuồng trái dựng lên đỡ phát chỉ của nàng, kế đó đầu ngọn nhuyễn tiên đột nhiên quay lại phóng vào bối tâm Song Nhi. Song Nhi lăn một vòng dưới đất, tình trạng vô cùng thảm hại.

Vi Tiểu Bảo thấy Song Nhi sắp thua, trong lòng cuống lên, thò tay xuống định quờ đất cát ném vào mắt Hoàng Phủ Các nhưng dưới đất sạch sẽ, không có đất đá gì quờ được. Song Nhi còn chưa đứng lên, ngọn nhuyễn tiên của Hoàng Phủ Các đã đánh xuống người nàng, Vi Tiểu Bảo la lớn “Không đánh được!”.

Mãng hòa thượng kia vung ngọn hoàng kim chử sấn vào cứu.

Đột nhiên Song Nhi vươn tay phải nắm chặt đầu ngọn nhuyễn tiên, Hoàng Phủ Các sử kinh giật lại, nhấc toàn thân nàng bay lên không. Vì Tiểu Bảo thò tay vào bọc, cũng bất kể mò được cái gì, thẳng tay ném vào mặt Hoàng Phủ Các. Chỉ thấy giấy trắng bay tung, mấy chục tờ giấy bay vào mặt Hoàng Phủ Các.

Hoàng Phủ Các vội vung tay gạt mớ giấy ra, kinh lực trên tay phải lập tức giảm xuống. Lúc ấy ngọn hoàng kim chử của mãng hòa thượng đã đánh tới đỉnh đầu y. Hoàng Phủ Các cả sợ, vội ngã người tránh. Song Nhi đang trên không, không chờ rơi tới đất, chân trái đã đá ra, trúng vào huyệt Thái dương của Hoàng Phủ Các. Y “Ôi chao” một tiếng, ngã ngửa ra phía sau. Bình một tiếng, tia lửa tung tóe, ngọn hoàng kim chử đánh xuống đất, chỉ cách đầu y nửa thước.

Song Nhi chân phải hạ xuống đất, giật luôn ngọn nhuyễn tiên. Vì Tiểu Bảo lớn tiếng khen “Hảo công phu!”, rồi rút chủy thủ ra sấn lên kề vào mắt trái Hoàng Phủ Các, quát “Ngươi bảo thủ hạ lui cả ra, không ai được bước vào!”.

Hoàng Phủ Các không thể động dậy, trên mặt cảm thấy ngọn chủy thủ lạnh buốt, trong lòng cả sợ, kêu lên “Các ngươi lui cả ra, bảo mọi người không được xông vào!”. Mấy mươi tên thủ hạ của y ngẩn ngừ một lúc, thấy Vì Tiểu Bảo nâng chủy thủ làm ra vẻ như muốn đâm, lập tức chạy ra ngoài.

Mãng hòa thượng kia trợn mắt tròn xoe, nhìn Song Nhi chằm chằm một lúc, cười hắc lên một tiếng, khen

“Con nhỏ giỏi!”. Tay trái cầm ngược ngọn hoàng kim chủ, tay phải đỡ tăng nhân trung niên kia bước lại vào tầng phòng. Vì Tiểu Bảo bước lên hai bước, định nói mấy câu với tăng nhân trung niên kia, nhưng đã không kịp.

Song Nhi bước tới cạnh Trùng Quang, giải khai huyết đạo cho y, nói “Bọn người xấu xa này sính cường bá đạo, mao phạm đại hòa thượng”, Trùng Quang đứng lên, chấp tay nói “Tiểu thí chủ thân mang tuyết kỹ, giải cứu đại nạn của bản tự. Lão nạp lớn tuổi hoa mắt, không nhận ra bậc cao nhân, trước đây thất kính rất nhiều”. Song Nhi nói “Không có đâu, trước nay người rất khách khí với công tử của ta mà”.

Vì Tiểu Bảo định thần lại, lúc ấy mới phát giác vật mà lúc nãy mình ném vào mặt Hoàng Phủ Các, che khuất hai mắt y là một tập ngân phiếu lớn, hô hô cười rộ, nói “Nhìn thấy ngân phiếu mà không đầu hàng thì thiên hạ không có được mấy người. Ta dùng mấy vạn lượng ngân phiếu đánh tới, người không la lớn đầu hàng không xong”. Song Nhi cười hì hì đi nhặt ngân phiếu vương vãi khắp nơi đưa lại cho Vì Tiểu Bảo.

Trùng Quang hỏi Vì Tiểu Bảo “Vi công tử, chuyện ở đây làm sao là tốt?”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Ba vị bằng hữu này sai thuộc hạ của các người giải tán đi là được!”.

Hoàng Phủ Các lập tức đề khí quát lớn “Các người xuống cả dưới chân núi chờ ta”.

Chỉ nghe mấy trăm người bên ngoài dạ ran, tiếng bước chân rộn rịp, trong khoảnh khắc đã đi hết.

Trùng Quang hơi yên tâm, đưa tay giải huyệt cho Tâm Khê, Vi Tiểu Bảo nói “Phượng trượng, khoan đã, ta có chuyện muốn bàn với người”. Trùng Quang nói “Vâng, mấy vị sư huynh này bị phong tỏa huyệt đạo đã lâu, tay chân tê chôn, ta cứ giải huyệt đạo cho họ trước”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không gấp gì ba khắc một giờ, chúng ta qua sảnh bên kia ngồi thôi”. Trùng Quang gật đầu nói “Vâng” rồi nói với Tâm Khê “Sư huynh đừng sốt ruột, trở lại ta sẽ giải khai huyệt đạo cho”, rồi dắt Vi Tiểu Bảo qua Phật điện phía tây.

Vi Tiểu Bảo nói “Phượng trượng, bọn người này quả thật là tới tìm tiểu Lạt ma à?”. Trùng Quang há miệng đớ lưỡi, không sao trả lời. Vi Tiểu Bảo ghé vào tai y nói nhỏ “Ta đã biết, họ tới là vì vị hòa thượng hoàng đế kia”.

Trùng Quang thân hình rung lên, từ từ gật đầu, nói “Té ra tiểu thí chủ đã biết rồi”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Ta tới chùa này, làm pháp sự là giả, thật ra là phụng... phụng mệnh bảo vệ hòa thượng hoàng đế”. Trùng Quang gật đầu nói “Té ra là thế. Lão nạp vốn đã ngờ vực, tiểu thí chủ cứ nói tới chùa Thanh Lương làm pháp sự, nhưng đáng vẻ không giống lắm”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bọn Hoàng Phủ Các, Ba Nhan tuy bị bắt, nhưng bắt cộp thì dễ, thả cộp mới khó. Nếu thả họ ra, qua vài hôm lại tới lăng nhăng, thì rất phiền phức!”. Trùng Quang nói “Giết người thì giết không được. Trong chùa này đã có mấy mạng người chết rồi. Ờ, A di đà

Phật, A di đà Phật”. Vi Tiểu Bảo nói “Có giết họ cũng vô dụng. Thế này thôi, người gọi người trói hết họ lại, chúng ta sẽ tra hỏi kỹ, xem họ tới tìm hòa thượng hoàng đế, rốt lại là có ý gì”.

Trùng Quang có vẻ khó xử, nói “Chỗ đất Phật thanh tịnh này, chúng ta là người xuất gia lại trói người thẩm vấn, về lý dường như không hợp”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà về lý không hợp? Họ muốn tới giết hết hòa thượng trong chùa người, chẳng lẽ về lý là rất hợp sao? Nếu chúng ta không thẩm vấn cho rõ ràng, nghĩ cách đối phó, họ lại tới giết người, phóng hỏa đốt chùa Thanh Lương của người, thì làm thế nào?”.

Trùng Quang ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói “Nói thế cũng phải, thôi tùy thí chủ dạy bảo”, rồi vỗ vỗ tay, gọi một hòa thượng vào, dặn “Mời Hoàng Phủ tiên sinh qua đây, bọn ta có câu muốn thỉnh giáo”. Vi Tiểu Bảo nói “Gã Hoàng Phủ Các này rất giảo hoạt, chỉ sợ không hỏi được gì, chúng ta cứ hỏi tên đại Lạt ma kia trước”. Trùng Quang nói “Đúng, đúng, tại sao ta không nghĩ ra nhỉ?”.

Hai hòa thượng xốc Ba Nhan vào điện, giận y giết hại tăng nhân trong chùa, nên ném mạnh y xuống đất. Trùng Quang nói “Hừ, tại sao lại không có chút lễ mạo nào với Đại Lạt ma thế?”. Hai hòa thượng kia ứng tiếng “Dạ!”, rồi lùi ra.

Vi Tiểu Bảo tay trái nhắc một cái ghế lên, tay phải cầm chủy thủ không ngừng cắt cắt chân ghế. Thanh chủy thủ này sắc bén vô cùng, cái chân ghế cứ từng mảnh từng mảnh rơi xuống, đều dày khoảng một hai phân,

giống như cắt trái cây. Trùng Quang mở tròn mắt, không hiểu y có dụng ý gì. Vì Tiểu Bảo đặt chiếc ghế xuống, bước lại trước mặt Ba Nhan, tay trái túm đầu y, tay phải dí dí chủy thủ vào, làm ra vẻ như mới rồi cắt đứt chân ghế. Ba Nhan la lớn "Không được!". Trùng Quang cũng kêu lên "Không nên làm thế".

Vi Tiểu Bảo tức giận nói "Cái gì mà được với không được? Ta biết Đại Lạt ma ở Tây Tạng đều luyện qua môn Thiết đầu công, đao thương không xâm phạm được. Lúc ta ở Bắc Kinh, từng đích thân dùng thanh đoản kiếm này đâm vào đầu một Lạt ma, đâm suốt nửa ngày vẫn không làm gì được. Đại Lạt ma, người là hàng thật giá đúng hay là hàng giả? Nếu không thử một lần, thì làm sao mà biết được?".

Ba Nhan vội nói "Môn Thiết đầu công ấy ta chưa luyện qua, người mà gọt là ta sẽ chết". Vi Tiểu Bảo nói "Chưa chắc đã chết đâu, gọt đi hai ba tác cũng chưa chắc đã chết. Ta chỉ cắt cái chóp sọ của người, nhìn thấy óc thì thôi. Một người nói thật thì óc trong đầu không động đậy, nếu bịa đặt lừa người, thì óc cũng gọn gọn như nước nấu sôi vậy. Ta có câu hỏi người, nếu không cắt chóp sọ người ra thì làm sao biết người nói thật hay nói bịa?". Ba Nhan nói "Đừng gọt, đừng gọt, ta nói thật là được". Vi Tiểu Bảo mò mò da đầu y, nói "Là thật hay bịa, làm sao ta biết được?". Ba Nhan nói "Nếu ta bịa đặt, thì người cứ cắt da đầu ta cũng chưa muộn".

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ hồi lâu, nói "Được, vậy thì ta hỏi người, là ai sai người tới chùa Thanh Lương?". Ba Nhan nói "Là Đại Lạt ma Thắng La Đà ở viện Chân Dung đỉnh Bồ Tát sai ta tới". Trùng Quang nói "A di đà Phật, chùa

xanh chùa vàng trên núi Ngũ Đài trước nay không có thù oán gì với nhau, tại sao Đại Lạt ma trên đỉnh Bồ Tát lại bảo người tới đây quấy nhiễu?”. Ba Nhan nói “Ta cũng không phải là quấy nhiễu. Sư huynh Thắng La Đà sai ta tìm một hòa thượng khoảng ba mươi tuổi, nói y lấy trộm một bộ kinh thư của Phật sống Lạp Tát của bọn ta, tới chùa Thanh Lương trốn tránh, vì thế không tìm ra y không được”. Trùng Quang nói “A di đà Phật, làm gì có chuyện ấy?”.

Vì Tiểu Bảo nhắc thanh chủ thủ lên, quát “Người bịa đặt, để ta cắt da đầu người xem sao”. Ba Nhan kêu lên “Không có, không có bịa đặt đâu. Người không tin thì cứ đi hỏi sư huynh Thắng La Đà là được. Y nói bọn ta phải giả như đi tìm một tiểu Lạt ma bị mất tích, thật ra là để tìm hòa thượng trung niên kia, lại nói vị Hoàng Phủ tiên sinh kia nhận ra được hòa thượng ấy, nên nhờ y cùng tới tìm người. Sư huynh Thắng La Đà nói hòa thượng ấy lấy trộm bộ kinh tạng bí mật của Mật tông bọn ta, gọi là *Đại tỷ lưu già na Phật thần biến gia trì kinh*, không phải tầm thường. Nếu ta bắt được hòa thượng ấy, là có công lớn, lúc trở về Lạp Tát, nhất định Phật sống sẽ trọng thưởng”.

Vì Tiểu Bảo thấy y vẻ mặt thành khẩn, dường như không phải bịa đặt, đoán là y cũng bị người ta đánh lừa, người ta không muốn y biết chân tướng về việc Thuận Trị, lúc ấy bèn rút trong túi ra lá thư viết bằng chữ Tạng kia, là lá thư lấy được lúc Song Nhi đánh ngã ba tên Lạt ma trên đường, mở ra nói “Người đọc cho ta nghe, lá thư này viết cái gì?”. Nói xong, đặt ngang thanh chủ thủ lên đầu y.

Ba Nhan nói “Dạ, dạ!”, rồi ky lý cô lô đọc lên. Vì Tiểu Bảo gật đầu nói “Không sai, người đọc giỏi lắm,

một chữ cũng không sai. Nhưng vị phương trượng đại sư này không hiểu tiếng Tạng, người nói lại bằng tiếng Hán đi”.

Ba Nhan nói “Lá thư này nói vị... vị đại nhân vật kia đúng là trên chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài, theo tin tức gần đây nhất, thì Thần... Thần Long giáo đã muốn mời y đi, chúng ta phải tiên... tiên hạ thủ vi cường”.

Vì Tiểu Bảo nghe y nói ra cả ba chữ Thần Long giáo, đoán không phải giả, liền hỏi “Trong thư còn nói gì nữa?”.

Ba Nhan nói “Trong thư nói tới chùa Thanh Lương mời đại nhân vật kia cũng không phải khó, chỉ sợ Thần Long giáo biết tin, cũng tới tranh đoạt, vì thế sư huynh Thắng La Đà mời sư huynh Đạt Hòa Nhĩ từ Bắc Kinh mau phái nhiều cao thủ tới giúp đỡ. Nếu đúng... nếu đúng là đại Lạt ma Tang Kết đã tới Bắc Kinh, lão nhân gia người là vô địch trên đời hiện nay, đích thân tới chủ trì, nhất định sẽ... vạn thất nhất vô...”. Vì Tiểu Bảo cười chửi “Con mẹ nó ! Vạn vô nhất thất, chứ vạn thất nhất vô cái gì?”. Tự mình lại rõ ràng có thể sửa cho người khác nói sai thành ngữ, đó thật là chuyện ngàn năm mới gặp, vạn lần mới có, vô cùng đặc ý. Ba Nhan nói “Vâng, vâng, là vạn... vạn nhất vô thất...”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Con bà già Lạt ma người, lại nói sai rồi. Con gì nữa không?”. Ba Nhan nói “Không có, bên dưới không còn gì nữa”. Vì Tiểu Bảo chửi “Con mẹ nó, cái gì mà bên dưới không có gì? Là ta bên dưới không có gì hay là người bên dưới không có gì?”. Ba Nhan nói “Mọi người bên dưới không có gì”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Cái gì mà mọi người bên dưới không có gì?”. Ba Nhan nói “Bên dưới không có chữ gì nữa”. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, hỏi “Hoàng Phủ Các

là ai?”. Ba Nhan nói “Y là người sư huynh Thắng La Đà mời tới giúp đỡ, vừa tới tới qua”.

Vi Tiểu Bảo gât gât đầu, nói với Trùng Quang “Phượng trượng, ta muốn thăm vấn hòa thượng to béo trong chùa Phật Quang kia, nếu người thấy bất tiện thì không ngại gì ra ngoài cửa sổ đứng nghe”. Trùng Quang vội nói “Hay lắm, hay lắm!”. Rồi sai người đưa Ba Nhan ra, mang Tâm Khê vào, mình thì vào thiền phòng, cũng không đứng ngoài cửa sổ nghe thăm vấn.

Tâm Khê vừa vào là miệng cười toe toét, nói “Hai vị thí chủ còn nhỏ tuổi mà võ công đã cao cường như thế, lão nạp cố nhiên là được thấy điều chưa thấy, mà lại còn nghe được điều chưa nghe, thiếu niên anh hùng, thật là tài giỏi, thật là tài giỏi!”. Vi Tiểu Bảo chửi “Con bà người, ai cần người võ mông ngựa chứ”, rồi đá một cước vào mông y. Tâm Khê tuy đau, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, nói “Vâng, vâng, phàm là bậc anh hùng hảo hán chân chính thì nhất định không thích nghe lời võ mông ngựa. Chẳng qua lão hòa thượng là nói thật lòng, không thể coi là võ mông ngựa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta hỏi người, người tới chùa Thanh Lương gây sự, là ai sai người?”. Tâm Khê nói “Thí chủ đã hỏi, lão tăng không dám giấu giếm. Đại Lạt ma Thắng La Đà ở viện Chân Dung đỉnh Bồ Tát, sai người đưa tới cho ta hai trăm lượng bạc, mời ta đi cùng sư đệ y là Ba Nhan tới chùa Thanh Lương tìm một... tìm một người. Lão tăng không có công thì không dám hưởng lộc, chỉ đành đi bầu bạn với y một phen”. Vi Tiểu Bảo lại đá một cước, chửi “Nói bậy, người còn định lừa ta à? Mau nói thật đi”. Tâm Khê nói “Vâng, vâng, không giấu gì thí

chủ, Đại Lạt ma đưa tặng ta ba trăm lượng bạc”. Vi Tiểu Bảo nói “Rõ ràng là một ngàn lượng”. Tâm Khê nói “Quả thật chỉ có năm trăm, nếu có thêm một lượng thì lão hòa thượng này không phải là người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Gã Hoàng Phủ Các kia là gì thế?”. Tâm Khê nói “Bọn hạ lưu ấy thì chẳng là cái gì tốt cả, là gã Lạt ma xấu xa Ba Nhan dất tói. Thí chủ tha ta rồi, lão tăng sẽ lập tức giải y tới huyện Ngũ Đài, xin Tri huyện đại nhân trị tội thật nặng. Chùa Thanh Lương là nơi đất Phật thanh tịnh, lẽ nào lại cho y tới làm bậy? Tiểu thí chủ, mấy cái mạng người kia, kể cả mấy tên Lạt ma bị chết, chúng ta cứ trút cả lên đầu y”. Vi Tiểu Bảo chợt sa sầm mặt nói “Rõ ràng đều do người giết, tại sao lại trút lên đầu người khác?”. Tâm Khê nài nỉ “Hảo thiếu gia, người tha cho ta đi mà”.

Vi Tiểu Bảo bảo người mang y ra, đưa Hoàng Phủ Các vào thẩm vấn. Người này lại mười phần cứng đầu, một câu cũng không chịu nói. Y không đếm xỉa gì tới việc Vi Tiểu Bảo dùng thanh chủ thủ để hăm dọa, Song Nhi điểm vào huyệt Thiên hác, y đau đớn không sao chịu nổi, nhưng vẫn cắn răng không rên la, thủy chung không trả lời những câu hỏi của Vi Tiểu Bảo, chỉ nói “Người có giỏi thì cứ một đao giết chết gia gia đi, hành hạ người ta không phải là hảo hán”. Vi Tiểu Bảo lại khâm phục y là một hán tử, nói “Được, bọn ta không hành hạ ngươi nữa”, rồi bảo Song Nhi giải huyệt cho y.

Y sai người đưa Hoàng Phủ Các ra rồi, lại vào mời Phương trượng Trùng Quang ra, nói “Chuyện này kết thúc thế nào, chúng ta nên thương lượng với vị đại nhân vật kia”. Trùng Quang lắc đầu nói “Y đã quyết không gặp mặt người ngoài nữa”.

Vi Tiểu Bảo tức tối nói “Tại sao không gặp người ngoài? Mới rồi không phải đã gặp rồi sao? Nếu bọn ta phải tay bắt chấp, y lại không bị người ta bắt đi rồi à? Không đây vài hôm, Đại Lạt ma ở Bắc Kinh sẽ phái người tới, có một đại cao thủ vô địch thiên hạ gì đó, lại thêm Thần Long giáo, Ô quy giáo, cho dù bọn ta chịu giúp cũng không chống nổi bấy nhiêu người”. Trùng Quang nói “Nói thế cũng đúng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người đi nói với y, sự tình rất khẩn cấp, không bàn bạc tìm cách thì không xong đâu”. Trùng Quang lắc đầu nói “Lão nạp đã ưng thuận là trong chùa kể cả lão nạp không có ai được trò chuyện với y”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, vậy ta không phải là hòa thượng trong chùa người, ta sẽ đi nói chuyện với y”. Trùng Quang nói “Không được, không được. Tiểu thí chủ mà bước vào tăng phòng, mắng hòa thượng Hành Diên sư đệ của y sẽ một chữ đập chết người ngay”. Vi Tiểu Bảo nói “Y không đánh chết ta được đâu”.

Trùng Quang nhìn Song Nhi một cái, nói “Cho dù người sai quý thuộc hạ điểm ngã Hành Diên, Hành Si cũng không nói chuyện với người đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Hành Si à? Pháp danh của y là Hành Si à?”. Trùng Quang nói “Đúng, té ra thí chủ không biết”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Nếu đã thế thì ta cũng không còn cách nào. Người đã không có cách nào vạn thất vô nhất, đáng tiếc là một ngôi chùa cổ như chùa Thanh Lương lại bị phá hủy dưới tay phương trượng nhà người”.

Trùng Quang mặt mày nhăn nhó, xoa tay lia lịa, chợt nói “Để ta đi hỏi sư huynh Ngọc Lâm, có khi y có cách”.

Vì Tiểu Bảo nói “Vị đại sư Ngọc Lâm ấy là ai thế?”.
Trùng Quang nói “Là sư phụ truyền pháp cho Hành Sĩ”.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Tốt quá, người dắt ta đi gặp vị lão hòa thượng ấy”.

Lúc ấy Trùng Quang dẫn Vì Tiểu Bảo và Song Nhi ra cửa sau chùa Thanh Lương, đi được vài dặm, tới một ngôi chùa cũ nhỏ nhỏ, trên cổng cũng không có biển ngạch. Trùng Quang đi thẳng vào trong, tới thiền phòng ở hậu viện, chỉ thấy một vị lão tăng tóc bạc lông mày bạc ngồi trên bồ đoàn, đang nhắm mắt nhập định, tựa hồ hoàn toàn không biết việc ba người bước vào.

Trùng Quang lấy tay ra hiệu rồi rón rén ngồi xuống một tấm bồ đoàn, cúi đầu nhắm mắt, hai tay chấp lại, Vì Tiểu Bảo trong bụng cười thầm, cũng ngồi xuống theo. Song Nhi đứng sau lưng y, chung quanh yên ắng, trong ngôi chùa nhỏ dường như chỉ có một mình lão tăng.

Qua hồi lâu, lão tăng kia thủy chung vẫn không hề động dậy, giống như đã chết. Trùng Quang cũng không động dậy, Vì Tiểu Bảo tay chân tê chồn, không sao chịu nổi, đứng lên rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống rồi lại đứng lên, trong bụng đã chửi thầm mười tám đời tổ tông của lão tăng kia mấy mươi lần.

Lại qua hồi lâu, lão tăng kia thở phào một hơi, từ từ mở mắt ra nhìn thấy có người trước mặt cũng không hề kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu. Trùng Quang nói “Sư huynh, Hành Sĩ trần duyên chưa dứt, có người tìm tới chùa, muốn xin sư huynh dùng Phật pháp hóa giải”. Lão tăng

Ngọc Lâm kia nói “Cảnh do trong lòng sinh ra, hóa giải là tự mình thôi”. Trùng Quang nói “Ngoại ma rất nặng, chùa Thanh Lương có nạn”. Rồi kể lại chuyện bọn Tâm Khê, Ba Nhan, Hoàng Phủ Các muốn bắt Hành Si, may mà có chủ tớ Vi Tiểu Bảo cứu giúp, lại nói đôi bên đều có vài người chết, xem ra đôi phương không chịu thôi. Ngọc Lâm im lặng lắng nghe, không nói câu nào, rồi nhắm hai mắt lại, tiếp tục nhập định.

Vi Tiểu Bảo cả giận đứng phất lên, ngoác miệng chửi lớn “Làm...”, mới chửi được một tiếng, Trùng Quang đã xua tay ra hiệu lia lịa, xin y dừng nổi giận, lại xin y ngồi xuống chờ.

Lần này Ngọc Lâm nhập định lại gần nửa giờ, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bọn giặc cướp cứng đầu, bọn đàn bà mất nết trong thiên hạ cũng không đáng ghét bằng lão hòa thượng này”. Lát sau Ngọc Lâm lại mở mắt ra, hỏi “Vi thí chủ từ Bắc Kinh tới phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”. Ngọc Lâm lại hỏi “Vi thí chủ làm việc cạnh hoàng thượng phải không?”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình nhảy bật dậy hỏi “Người... người... người làm sao mà biết được?”. Ngọc Lâm nói “Chỉ là lão nạp đoán thế thôi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão hòa thượng này tà môn, chỉ e có pháp lực thật sự”. Trong lòng không dám chửi y nữa, quy quy củ củ ngồi xuống.

Ngọc Lâm nói “Hoàng thượng sai Vi thí chủ tới gặp Hành Si, có lời gì muốn nói?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão hòa thượng này chuyện gì cũng biết, giấu giếm y cũng vô ích”, liền nói “Hoàng thượng biết Lão hoàng gia còn sống, vừa mừng rỡ vừa đau xót, sai ta tới dập đầu thỉnh an Lão

hoàng gia”. Nếu mà... nếu mà Lão hoàng gia chịu hồi giá về cung, thì không gì tốt hơn”. Khang Hy vốn nói sau khi tra xét được sự thật sẽ lên núi Ngũ Đài triều kiến phụ hoàng, nhưng Vi Tiểu Bảo giấu không nói ra. Ngọc Lâm nói “Hoàng thượng sai thí chủ mang vật gì tới làm tin?”. Vi Tiểu Bảo lấy trong túi ra tờ ngự trát do Khang Hy đích thân viết, hai tay đưa qua nói “Mời đại sư xem”.

Trên tờ ngự trát viết “Sắc lệnh cho Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ khâm thưởng Hoàng mã quải Vi Tiểu Bảo tới công cán ở một dải núi Ngũ Đài, quan viên văn võ các tỉnh đều phải theo lệnh điều động, khâm thủ”.

Ngọc Lâm cầm lấy xem xong, đưa lại cho Vi Tiểu Bảo, nói “Té ra là Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Vi đại nhân, thật thất kính quá”.

Vi Tiểu Bảo thâm đắc ý “Người không dám coi thường ta nữa rồi chứ?”, nhưng thấy Ngọc Lâm trên mặt cũng không có vẻ gì là cung kính, sự đắc ý trong lòng lại tiêu tan.

Ngọc Lâm nói “Vi thí chủ, theo ý người thì nên xử trí thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta muốn khấu kiến Lão hoàng gia, nghe Lão hoàng gia sai bảo”. Ngọc Lâm nói “Y trước đây giàu có bốn bể, nhưng sau khi xuất gia đã dứt hết trần duyên, ba chữ Lão hoàng gia xin đừng nhắc tới nữa để người ta khỏi ngờ sợ, khuấy nhiễu việc thanh tu của y”. Vi Tiểu Bảo im lặng không đáp.

Ngọc Lâm lại nói “Xin về tâu với hoàng thượng, Hành Si không muốn gặp người, cũng không muốn gặp người ngoài”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng là con y, không phải người ngoài”. Ngọc Lâm nói “Thế nào gọi là xuất

gia? Là nhà đã không phải là nhà nữa, vợ con đều là người ngoài”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Xem ra đều là lão hòa thượng người giở trò ma, cản trở bên trong. Cho dù Lão hoàng gia không chịu về cung, cũng không đến nỗi không gặp cả con trai”. Bèn nói “Nếu thế thì ta sẽ đi điều động nhân mã, lên núi Ngũ Đài bảo vệ, không cho những người rảnh rỗi tạp nham tới đây lao xao quấy nhiễu”.

Ngọc Lâm cười khẽ một tiếng nói “Như vậy thì chùa Thanh Lương sẽ trở thành nội viện hoàng cung, nha môn quan phủ, mà vị Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Vi đại nhân đây sẽ trở thành đương sai ở chùa Thanh Lương. Thế thì chẳng bằng Hành Si cứ trở về hoàng cung ở Bắc Kinh cho xong”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra đại sư đã có diệu pháp bảo hộ Lão... lão nhân gia người, tại hạ xin rửa... rửa tai cung kính lắng nghe”.

Ngọc Lâm mỉm cười nói “Vi thí chủ còn nhỏ tuổi mà quả nhiên là nhân vật lợi hại, chẳng trách mới là một thiếu niên mười mấy tuổi đã làm tới quan to như vậy”. Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Diệu pháp thì không có, người xuất gia không tranh với đời, thuận theo mọi việc. Đa tạ Vi thí chủ một phen có ý tốt, cho dù chùa Thanh Lương gặp tai họa thật, thì đó cũng là kiếp nạn khó tránh”. Nói xong chấp tay làm lễ, nhắm mắt lại nhập định.

Trùng Quang đứng lên lấy tay ra hiệu rồi lui ra, ra tới cạnh cửa hướng về Ngọc Lâm khom người làm lễ, Vi Tiểu Bảo hướng về Ngọc Lâm làm vẻ mặt nhát ma, thề

thè lưỡi ra, ngón cái tay phải đặt lên mũi, bốn ngón kia vẫy vẫy về phía Ngọc Lâm, ý tứ là nói “Thúi lắm, thúi lắm!”. Ngọc Lâm nhắm mắt, cũng không nhìn thấy.

Ba người ra tới ngoài cổng chùa, Trùng Quang nói “Ngọc Lâm đại sư là cao tăng đắc đạo, đã có dạy bảo rõ ràng. Lão nạp về sẽ thả hết bọn Tâm Khê phương trượng ra, Vi thí chủ, hôm nay gặp gỡ cũng là có duyên, xin chia tay ở đây”. Nói xong chấp hai tay lại, khom người làm lễ, rõ ràng là không muốn y tới chùa Thanh Lương nữa.

Vi Tiểu Bảo giận bốc lên nói “Tốt lắm, các người tự có diệu kế vạn thất vô nhất, rốt lại là ta lắm chuyện”. Rồi sai Song Nhi đi gọi bọn Vu Bát, đi thẳng xuống núi, lại tới chùa Linh Cảnh tá túc. Đêm trước y đã bố thí cho chùa Linh Cảnh bảy mươi lượng bạc. Trụ trì thấy đại thí chủ lại quang lâm, ân cần khoản đãi.

Trong phòng khách Vi Tiểu Bảo ngồi chống cằm ngẫm nghĩ “Lão hoàng gia đã gặp rồi, té ra y không hề già chút nào, lại đang rất nguy hiểm, Lạt ma Tây Tạng muốn bắt y, Thần Long giáo lại muốn bắt y. Lão tặc trọc đầu Ngọc Lâm kia làm ra vẻ, chứ chẳng có bản lĩnh cái rắm gì, Phương trượng Trùng Quang một mình thì làm được gì? Chỉ e vài hôm nữa, Lão hoàng gia sẽ bị người ta bắt đi mất. Mình biết làm sao phục mệnh với Tiểu Huyền tử?”.

Y vừa quay đầu, thấy Song Nhi hai hàng lông mày nhăn tít, thần sắc rất không vui, bèn hỏi “Song Nhi, có chuyện gì mà không vui thế?”. Song Nhi nói “Không có gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định là người có tâm sự, mau

nói cho ta nghe”. Song Nhi nói “Thật là không có gì mà”. Vì Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ, nói “A. ta biết rồi. Người trách ta làm quan trong triều đình, mà trước nay không nói cho người biết”. Song Nhi mi mắt đỏ lên, nói “Hoàng đế Thát Đát là người xấu, sao tướng công người... lại làm quan với họ? Mà lại còn làm quan lớn nữa”, nói xong ứa nước mắt.

Vi Tiểu Bảo ngán ra, nói “Con nhỏ ngốc, thế mà cũng khóc”. Song Nhi sụt sịt nói “Tam thiếu nữ tặng tôi cho tướng công, dẫn tôi hầu hạ người, nghe lời người. Nhưng mà... nhưng mà người lại làm quan trong triều đình... làm quan lớn, cha mẹ tôi, thêm hai người anh, đều bị quan lại tàn ác giết chết, người... người...”, nói xong bật tiếng khóc lớn.

Vi Tiểu Bảo nhất thời tay chân luống cuống, vội nói “Được rồi, được rồi! Bây giờ không giấu gì người, nói thật với người, ta làm quan là giả. Ta là Hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên địa hội. Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh, người có hiểu không? Sư phụ ta là Tổng đà chủ Thiên địa hội, ta đã nói với Tam thiếu nữ rồi. Thiên địa hội ta chuyên đối đầu với triều đình. Sư phụ ta phái ta trà trộn vào hoàng cung làm quan, để nghe ngóng tin tức của người Thát Đát. Chuyện này mười phần bí mật, nếu để người ta biết thì tính mạng của ta khó mà giữ được đấy”.

Song Nhi đưa tay bịt miệng Vi Tiểu Bảo lại, hạ giọng nói “Vậy thì người đừng nói nữa. Đều là tôi không tốt, bức bách người phải nói ra”. Nói xong gạt lệ tươi cười, lại nói “Tướng công là người tốt, đương nhiên không làm chuyện xấu. Tôi... tôi đúng là a đầu ngốc”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Người là a đầu ngoan”, rồi kéo tay nàng ngồi xuống giường cạnh mình, hạ giọng kể lại chuyện giữa Thuận Trị và Khang Hy, rồi nói “Tiểu hoàng đế chỉ mười mấy tuổi, cha y xuất gia làm hòa thượng, không cần y nữa, người nghĩ có đáng thương không? Bọn đây tớ hôm nay tới bắt y, đều là kẻ rất xấu, may mà người cứu được y”. Song Nhi thở phào ra một hơi, nói “Tính ra thì tôi cũng làm một chuyện tốt”. Vi Tiểu Bảo nói “Có điều đưa Phật phải đưa tới Tây thiên. Bọn người này đã được phương trượng thả ra. Họ nhất định không chịu cam tâm, thế nào cũng sẽ quay lại bắt lão hoàng đế, cắt từng miếng thịt trên người y, nướng lên ăn, há không hồng hét sao?”. Y biết Song Nhi tốt bụng, muốn khích nàng ra sức cứu người, nên cố ý nói về hoàn cảnh của Thuận Trị tới mức mười phần bi thảm.

Song Nhi thân hình run lên, nói “Họ muốn ăn thịt y, để làm gì vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hòa thượng Đường tăng tới Tây Thiên lấy kinh, chuyện ấy người có nghe chưa?”. Song Nhi nói “Nghe rồi, còn có Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới”. Vi Tiểu Bảo nói “Trên đường có rất nhiều yêu quái, đều muốn ăn thịt Đường tăng, nói y là thánh tăng, ăn thịt y sẽ thành Phật thành Tiên”. Song Nhi nói “A, ta hiểu rồi, những người xấu kia coi hòa thượng lão hoàng đế cũng là thánh tăng”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng đấy, người thông minh lắm. Hòa thượng lão hoàng đế cũng như Đường tăng, bọn người xấu kia là yêu quái, ta là con khỉ Tôn Hành Giả, người chính là... là...”. Nói tới đó đưa hai bàn tay lên tai vẩy vẩy, làm ra vẻ như đang quạt gió. Song Nhi cười nói “Người nói tôi là Trư Bát Giới phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tuổi mạo của người

giống Quan Âm Bồ tát, chỉ là làm công việc của Trư Bát Giới thôi”.

Song Nhi xua tay lia lịa nói “Đừng mạo phạm tới Bồ tát. Tướng công, người là Thiện Tài đồng tử Hồng Hải nhi hầu cận Bồ tát, tôi chính là...”, nói tới đó chột đở mắt, đoạn sau nghẹn lời không nói ra được. Vì Tiểu Bảo nói “Không sai, ta là Thiện Tài đồng tử, người chính là Long nữ. Hai người chúng ta luôn ở một chỗ, nói thế nào cũng không chia lìa”. Song Nhi mặt càng đỏ hơn, hạ giọng nói “Tôi tự nhiên là vĩnh viễn hầu hạ người, trừ phi... trừ phi người không cần tôi nữa, đuổi tôi đi thôi”.

Vì Tiểu Bảo đưa bàn tay ra chém chém vào cổ mình, nói “Cho dù chém đầu ta, cũng không đuổi người đi. Trừ phi người không cần ta nữa, tự mình lén bỏ đi thôi”. Song Nhi cũng xòe tay chém chém vào cổ mình, nói “Có chém đầu tôi cũng không đi”, hai người đồng thời hô hô cười rộ. Song Nhi từ sau khi đi theo Vì Tiểu Bảo, giữ phận chủ tớ rất nghiêm, rất ít khi nói đùa, lúc ấy nghe Vì Tiểu Bảo nói rõ chân tướng, trong lòng vô cùng vui sướng. Hai người nói đùa một lúc, tình cảm lại thân thiết thêm vài phần.

Vì Tiểu Bảo nói “Được rồi, chuyện giữa chúng ta đã nói xong rồi. Phải nghĩ ra cách nào để cứu Đường tăng”.

Song Nhi cười nói “Cứu hòa thượng Đường tăng, rốt lại là Tề thiên Đại thánh đưa ra chủ ý, Trư Bát Giới chỉ làm theo thôi”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Trư Bát Giới mà dễ coi như người, thì Đường tăng cũng không xuất gia làm hòa thượng nữa”. Song Nhi hỏi “Tại sao thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đường tăng tự nhiên sẽ cưới Trư Bát Giới làm vợ”. Song Nhi bật cười khanh khách, nói “Trư Bát Giới là Trư La tinh, ai cần y làm vợ chứ?”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói cưới Trư La tinh làm vợ, chợt nhớ tới “Con heo Phục linh Hoa điều” Mộc Kiếm Bình, không biết lúc này nàng và Phương Di đang ở đâu, có yên ổn không?

Song Nhi thấy Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn xuất thần, không dám cắt đứt luồng suy nghĩ của y. Qua một lúc, Vi Tiểu Bảo nói “Phải nghĩ một cách không để kẻ xấu bắt lão hoàng gia đi. Song Nhi, ví dụ có một bảo bối, rất nhiều bọn giặc cướp đều muốn trộm cắp, chúng ta làm thế nào cho bọn chúng không trộm cắp được?”. Song Nhi nói “Thấy bọn giặc cướp tới trộm cắp vật quý, thì đánh đuổi chúng đi thôi”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Bọn giặc cướp thì đông, bắt không hết được. Chúng ta phải tự mình làm giặc cướp”. Song Nhi nói “Chúng ta làm trộm cướp à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cướp bảo bối vào tay, dùng để bọn giặc cướp lấy được”. Song Nhi vỗ tay cười nói “Ta hiểu rồi, chúng ta đi bắt hòa thượng lão hoàng đế thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Chuyện không thể chậm trễ nữa, phải đi ngay thôi”.

Hai người tới ngoài chùa Thanh Lương, Vi Tiểu Bảo nói “Trời còn chưa tối, muốn trộm cắp hòa thượng, phải chờ đến lúc trời tối”. Hai người núp trong rừng, chờ đến lúc núi non đều đã tối đen, không còn tiếng động nào. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Trong chùa chỉ có một mình phương trượng biết võ công, nhưng mới rồi y đánh nhau đã bị thương, nhất định đang nghỉ ngơi. Người vào điểm huyết gã hòa thượng to béo Hành Diên kia, chúng ta sẽ ăn trộm hòa thượng lão hoàng đế ra. Chỉ là Hành Diên rất khỏe, ngọn hoàng kim chử kia đánh

người rất lợi hại, phải cẩn thận đấy”. Song Nhi gật đầu khen phải.

Lắng nghe bốn phía không có người, hai người rón rén nhảy qua tường, đi tới ngoài tầng phòng mà Thuận Trị tọa thiền, chỉ thấy cánh cửa đã đóng lại, nhưng miếng ván cửa bị đá vỡ lúc ban ngày nhất thời vẫn chưa sửa lại, chỉ che bằng một tấm màn gió.

Song Nhi men theo vách tường tới gần, kéo cánh cửa ra, chỉ thấy ánh vàng chớp lên, vù một tiếng, ngọn hoàng kim chủ từ chỗ hở đập ra. Song Nhi chờ ngọn chủ nhắc lên, xông mau vào trong, vươn tay điểm vào yếu huyệt trước ngực Hành Diên hai phát, hạ giọng nói “Thật xin lỗi!”, rồi nhắc hai tay lên ôm cứng ngọn chủ trong tay y. Hành Diên huyệt đạo bị khống chế, thân hình từ từ nhũn ra đổ xuống. Ngọn hoàng kim chủ nặng cả trăm cân, nếu Song Nhi không ôm chặt, để rơi xuống thì nhất định sẽ đánh nát ngón chân y.

Vi Tiểu Bảo sấn vào theo, kéo cửa lại. Tầng phòng rất nhỏ, trong bóng tối thấp thoáng thấy có người đang ngồi trên tấm bồ đoàn, Vi Tiểu Bảo đoán đó chính là hoàng đế Thuận Trị pháp danh Hành Si, lập tức quỳ xuống dập đầu, nói “Nô tài Vi Tiểu Bảo, là ban ngày đã cứu giá, xin lão hoàng gia không cần lo sợ”.

Hành Si im lặng không đáp. Vi Tiểu Bảo lại nói “Lão hoàng gia thanh tu ở đây, vốn là rất tốt, có điều ở ngoài có rất nhiều người xấu, muốn bắt Lão hoàng gia đi, làm chuyện bất lợi cho người. Nô tài để bảo hộ Lão hoàng gia, xin mời người tới một nơi yên tĩnh, để tránh bị người xấu bắt được”. Hành Si vẫn không đáp.

Vi Tiểu Bảo nói “VẬY xin mời lão hoàng gia cùng đi với nô tài”.

Qua hồi lâu, thấy y thủy chung vẫn ngồi xếp bằng, không hề động đậy, lúc ấy Vi Tiểu Bảo đã nhìn quen trong bóng tối, nhìn thấy rõ hơn, thấy tư thế Hành Sĩ ngồi thiền giống hệt với tư thế của Ngọc Lâm ngồi lúc sáng, cũng không biết y có nhập định thật không, nhưng vẫn không đếm xỉa gì tới mình, bèn nói “Thân phận của Lão hoàng gia đã bị tiết lộ, trong chùa Thanh Lương không có ai bảo vệ được. Địch nhân hết toán này tới toán khác kéo tới, rốt lại Lão hoàng gia sẽ bị họ bắt đi. Hay là tới một nơi yên tĩnh khác mà tu hành thôi”. Hành Sĩ vẫn không trả lời.

Đột nhiên Hành Điền nói “Hai đứa nhỏ các ngươi là người tốt, ban ngày may có các ngươi cứu ta. Sư huynh ta tọa thiền, không nói chuyện với người khác. Các ngươi muốn y đi đâu?”, giọng nói của y rất vang dội, cố sức hạ giọng nên biến thành khàn khàn.

Vi Tiểu Bảo đứng lên, nói “Tùy tiện tới chỗ nào cũng được. Sư huynh của ngươi muốn đi đâu, bọn ta sẽ hộ tống y tới đó. Chỉ cần bọn đây tớ xấu xa kia không tìm ra y, thì hai người các vị có thể yên ổn mà tu hành niệm Phật”. Hành Điền nói “Bọn ta không niệm Phật”. Vi Tiểu Bảo nói “Được thôi, không niệm Phật thì không niệm Phật. Song Nhi, ngươi mau mau giải huyết cho đại hòa thượng này đi”.

Song Nhi vươn tay ra điểm mấy cái vào lưng và nách Hành Điền, giải khai huyết đạo, nói “Rất xin lỗi”.

Hành Diên quay về phía Hành Si cung cung kính nói “Su huynh, hai đứa nhỏ này mời chúng ta tạm thời trốn tránh”.

Hành Si nói “Su phụ không bảo chúng ta rời khỏi chùa Thanh Lương” giọng nói rất trong trẻo. Vi Tiểu Bảo đến lúc ấy mới nghe thấy y nói.

Hành Diên nói “Nếu địch nhân đem nhiều người tới lần nữa, hai đứa nhỏ này không chống được đâu”.

Hành Si nói “Cảnh từ trong lòng sinh ra. Muốn nói là hung hiểm thì trong thiên hạ nơi nào cũng hung hiểm. Nếu trong lòng bình an, thì chuyện gì trên đời cũng bình an. Lúc ban ngày người giết hại nhiều người, gây nhiều ác nghiệp, về sau bất kể thế nào cũng không được làm bừa không suy nghĩ”.

Hành Diên ngắt ra một lúc, nói “Su huynh chỉ điểm rất đúng” rồi quay lại Vi Tiểu Bảo nói “Su huynh không chịu đi, các người đều nghe thấy rồi đấy”. Vi Tiểu Bảo cau mày nói “Nếu địch nhân tới bắt su huynh người đi, từng đao từng đao cắt thịt y ra, thì làm sao là tốt?”. Hành Diên nói “Người đời không ai không chết, sống thêm vài năm hay sống ít đi vài năm, cũng không khác nhau”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì cũng không khác nhau, người sống người chết không khác nhau, đàn ông đàn bà không khác nhau, hòa thượng và rùa đen heo chó cũng không khác nhau à?”. Hành Diên nói “Chúng sinh bình đẳng, vốn là như thế”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chẳng trách gì một người gọi là Hành Si, một người tên Hành Diên, quả nhiên là bọn ngây bọn điên. Muốn khuyên họ đi thì không thành

công được. Nếu điểm ngã Lão hoàng gia, bắt y dời giá thì quá bất kính, cũng khó không bị người khác nhìn thấy” nhất thời bó tay không có cách nào, trong lòng buồn rầu tức giận, không sao nén nổi, lại nói “Cái gì cũng không khác nhau, vậy hoàng hậu và Đoan Kính hoàng hậu cũng không khác nhau, tại sao còn xuất gia làm gì?”.

Hành Si đột nhiên đứng phắt lên, run giọng nói “Người... người nói gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói ra một câu, đã rất hối hận, lập tức quỳ xuống nói “Nô tài ăn nói bừa bãi, xin Lão hoàng gia đừng tức giận”. Hành Si nói “Chuyện ngày trước ta đã quên cả rồi, tại sao ngươi còn dùng cách xưng hô ấy, xin đứng dậy mau đi, ta có câu muốn hỏi”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ”, rồi đứng lên, nghĩ thầm “Người đã mở miệng nói chuyện với ta thì cũng có đầu mối rồi”.

Hành Si hỏi “Chuyện hai vị hoàng hậu, ngươi làm sao biết được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Là nghe Hải Đại Phú nói với hoàng thái hậu”. Hành Si nói “Người biết Hải Đại Phú à? Y ra sao rồi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y bị hoàng thái hậu giết chết rồi”. Hành Si la hoảng một tiếng, nói “Y chết rồi à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thái hậu dùng công phu Hóa cốt miên trường đánh chết y”. Hành Si run lên nói “Hoàng thái hậu tại sao lại biết... biết võ công? Tại sao ngươi biết được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lúc Hải Đại Phú đánh nhau với hoàng thái hậu trong hoa viên ở cung Từ Ninh, ta chính mắt nhìn thấy”. Hành Si nói “Người là ai?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài là Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Vi Tiểu Bảo” rồi lập tức nói thêm một câu “Là

đương kim hoàng đế đích thân phong cho, hiện có ngự trát ở đây” nói xong lấy tờ ngự trát của Khang Hy ra dâng lên. Hành Si ngẩn ra hồi lâu, cũng không đưa tay cầm lấy, Hành Diên nói “Ở đây không có đèn lửa gì”. Hành Si thở dài một tiếng, hỏi “Tiểu hoàng đế có khỏe không? Y... y làm hoàng đế có vui vẻ không?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu hoàng đế biết tin Lão hoàng gia còn khỏe mạnh, chỉ hận không thể chấp cánh tay tới núi Ngũ Đài. Y ở trong cung kêu gào khóc lóc, vừa bị thương vừa vui mừng, nói phải lên núi gì đó. Về sau... về sau sợ làm lỡ việc lớn của triều đình, mới sai nô tài tới trước thỉnh an Lão hoàng gia. Nô tài về bẩm báo lại, tiểu hoàng đế nhất định sẽ đích thân tới đây”.

Hành Si run giọng nói “Y... y không cần tới đây. Y là hoàng đế tốt, trước tiên nghĩ tới đại sự triều đình, chứ không phải như ta...”, nói tới đó âm thanh đã trở nên nghẹn ngào. Trong bóng đêm, chỉ nghe tiếng nước mắt y rơi xuống vạt áo.

Song Nhi nghe y để lộ tình cảm cha con, trong lòng chua xót, nước mắt cũng thánh thót rơi xuống.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm cơ hội tốt không nên để mất, Lão hoàng gia lúc này tâm tình khích động, rất dễ nói chuyện, liền nói “Hải Đại Phú đã tra xét được tất cả mọi chuyện, hoàng thái hậu trước tiên hại chết Vinh thân vương, lại hại chết Đoan Kính hoàng hậu, rồi hại chết Trinh phi em gái Đoan Kính hoàng hậu, về sau lại hại chết mẹ ruột tiểu hoàng đế. Hải Đại Phú chuyện gì cũng đã tra xét được rõ ràng. Hoàng thái hậu biết bí mật đã bị tiết lộ, bèn đích thân ra tay đánh chết Hải Đại Phú,

lại sai một đám đông nhân thủ muốn lên núi Ngũ Đài mưu hại Lão hoàng gia.

Vinh thân vương, Đoan Kính hoàng hậu, Trinh phi ba người đều bị cao thủ võ công hại chết, Hải Đại Phú đã tra xét ra được minh bạch, bẩm báo với Hành Si, từ đó về cung điều tra hung thủ, nhưng Hành Si nói thế nào cũng không tin là chính hoàng thái hậu ra tay, thờ dài nói “Hoàng hậu không biết võ công đâu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Những lời hoàng thái hậu nói chuyện với Hải Đại Phú đêm ấy, Lão hoàng gia nghe xong sẽ biết thôi” rồi kể lại tất cả lời lẽ đối đáp của hai người đêm ấy. Y mồm miệng lanh lợi, nói chuyện tuy nhanh, nhưng vẫn rất rõ ràng.

Hành Si vốn là người chí tính chí tình, chỉ vì một mối tình thâm với Đồng Ngạc phi, nên lúc ấy sau khi bà chết, ngay cả ngôi hoàng đế cũng không đếm xỉa gì tới, cam tâm bỏ ngôi vua vạn thặng, giam mình trong phòng nhỏ tu hành. Tuy tham thiền mấy năm, nhưng hình bóng Đồng Ngạc phi vẫn khắc rất sâu trong lòng, vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói tới thì thiền lý Phật pháp gì gì đều lập tức vứt bỏ hết. Lời đối đáp giữa Hải Đại Phú và hoàng thái hậu từng câu từng câu lướt qua trong lòng, đau thương phần hận xen lẫn, trong ngực cảm thấy bị tắc nghẽn, lại muốn ọe ra.

Vi Tiểu Bảo nói xong, lại nói “Hoàng thái hậu con... một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, hại chết Lão hoàng gia người rồi sẽ hại chết tiểu hoàng đế. Thi còn muốn quật mồ Đoan Kính hoàng hậu, lại muốn ban chiếu ra khắp thiên hạ sai đốt hết quyển *Đoan Kính*

hoàng hậu ngũ lục, nói lời lẽ trong bộ ngũ lục ấy như đánh rắm, ai giữ một quyển trong nhà sẽ bị xử chém cả nhà, tịch biên gia sản!”.

Mấy câu ấy là y bịa đặt ra, nhưng đánh trúng vào nỗi đau thương trong lòng Hành Si. Y đột nhiên đại nộ, đập mạnh vào đùi một cái, quát “Con tiện nhân, ta... lẽ ra ta đã phải sớm phế thị đi rồi, nhất thời chần chừ, đến nỗi thành đại họa!”. Năm xưa Thuận Trị quyết ý phế hoàng hậu, lập Đồng Ngạc phi làm hoàng hậu, chỉ vì hoàng thái hậu hết sức cản trở, nên mới gác lại. Nếu Đồng Ngạc phi không chết thì ngôi hoàng hậu sớm muộn gì cũng vào tay bà.

Vì Tiểu Bảo nói “Lão hoàng gia, người hiểu được tình đời, chết hay không chết cũng không khác gì nhau, nhưng tiểu hoàng đế không thể chết được, mộ Đoan Kính hoàng hậu không thể quật được, *Đoan Kính hoàng hậu ngũ lục* không thể đốt được”. Hành Si nói “Không sai, người nói rất đúng”. Vì Tiểu Bảo nói “Cho nên chúng ta phải trốn tránh, để khỏi mắc độc thủ của thái hậu. Thủ đoạn của hoàng thái hậu là bước đầu tiên giết chết người, bước thứ hai là hại chết tiểu hoàng đế, bước thứ ba sẽ quật mồ đốt sách. Chỉ cần bước đầu tiên thị làm không được, thì nước cờ thứ hai, thứ ba cũng không dám đi nữa”.

Thuận Trị bảy tuổi lên ngôi, hai mươi bốn tuổi xuất gia, lúc ấy đã hơn ba mươi tuổi. Y vốn là người nóng nảy hấp tấp, nói tới chuyện đầu óc bình tĩnh thì Khang Hy tuy còn nhỏ tuổi vẫn hơn cha gấp mười lần. Vì thế người của Mặc vương phủ định giá họa cho Ngô Tam Quế, nguy kế lập tức bị Khang Hy phát giác ra, Vì Tiểu Bảo bịa ra

một câu chuyện nửa thật nửa giả, Hành Si đều tưởng là thật. Có điều ba nước cờ mà hoàng thái hậu định đi, tuy là Vi Tiểu Bảo bịa ra, nhưng y là loại người ở chợ búa, về cách suy nghĩ và sự tàn độc cũng không khác người đàn bà kia bao nhiêu.

Hành Si cao giọng nói “May mà được người chỉ cho, nếu không thì quả thật đã hỏng việc rồi. Sư đệ, chúng ta đi mau thôi”. Hành Diên nói “Vâng”, tay phải nhắc ngọn chữ lên, tay trái đẩy cánh cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, chỉ thấy có một người đứng ngay giữa cửa. Trong bóng tối Hành Diên không nhìn rõ mặt mũi y, quát “Ai?”, nhắc cao ngọn chữ lên.

Người kia nói “Các người định đi đâu đấy?”.

Hành Diên giật nảy mình, ném ngọn chữ xuống, hai tay chấp lại, kêu lên “Sư phụ!”. Hành Si cũng kêu lên “Sư phụ”.

Vi Tiểu Bảo kêu thầm trong bụng “Con mẹ nó, hỏng bét rồi!”.

Ngọc Lâm trầm giọng nói “Oan nghiệp trên thế gian, phải nên hóa giải, nếu cứ tránh né thì cuối cùng vẫn không kết thúc được. Đã có nhân ấy, sẽ có quả ấy, nghiệp đã trong đời, suốt đời là nghiệp”. Hành Si lạy phục xuống đất, nói “Sư phụ dạy dỗ rất đúng, đệ tử mình bạch rồi”. Ngọc Lâm nói “Chỉ e chưa chắc đã minh bạch đâu. Vợ con trước đây của người muốn tìm người, thì cứ dễ thì tìm. Ngã Phật từ bi, phổ độ chúng sinh, thì oán người, hận người, muốn giết người mới cam tâm, người xét mình

tự sửa lỗi, cứ để mặc thị oán, mặc thị hận, mặc thị quyết tâm giết người mà tạo nhân. Người trốn tránh thị, nghiệp nhân còn đó, nếu phái người đi giết thị, thì ác nghiệp lại càng nặng thêm”. Hành Si run giọng nói “Dạ”.

Vi Tiểu Bảo trong bụng chửi lớn “Làm con mẹ người, thằng giặc đầu trọc! Ta muốn chửi người, đánh người, giết người, người có cho ta đánh chửi không? Người có cho ta chém cái đầu trọc không?”.

Chỉ nghe Ngọc Lâm nói tiếp “Còn như bọn Lạt ma Tây Tạng muốn bắt người, đó là họ đang tạo ác nghiệp, muốn lấy người làm con tin, khống chế đương kim hoàng đế, hoành hành bất pháp, ngược đãi bách tính. Chúng ta không thể để họ tùy ý lộng hành. Trước mắt chỗ này không ở được nữa, các người theo ta ra chùa nhỏ phía sau thôi”. Y xoay người bước đi. Hành Si, Hành Điện đi theo ra.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế tuy thưởng Hoàng mã quả, nhưng mình chưa mặc ngày nào. Chuyện này mà không làm xong, về kinh không có gì phục mệnh, tiểu hoàng đế một phen giận dữ, biết đâu sẽ hối hận, lại không thưởng Hoàng mã quả nữa. Mình cũng phải theo xem mới được”.

Y và Song Nhi hai người tới ngôi chùa nhỏ mà Ngọc Lâm tọa thiền. Ngọc Lâm đối với hai người bọn y như chưa từng gặp gỡ, không hề đếm xỉa, đi thẳng tới tám bộ đoàn ngồi xuống xếp bằng. Hành Si ngồi xuống tám bộ đoàn cạnh y, Hành Điện nhìn đông ngó tây một lúc cũng ngồi xuống bên cạnh Hành Si. Ngọc Lâm và Hành Si chấp tay nhắm mắt, không hề động đậy, Hành Điện thì hai mắt mở to, nhìn lên trên trời, rốt lại cũng nhắm

mắt, hai tay đặt trên gối, qua một lúc, lại vươn tay sờ sờ ngón hoàng kim chủ cạnh bồ đoàn, chỉ sợ bị mất.

Vì Tiểu Bảo quay qua Song Nhi làm ra vẻ mặt nhát ma, cũng khệnh khạng ngồi xuống tấm bồ đoàn, Song Nhi ngồi xuống cạnh y. Vì Tiểu Bảo tuy không phải là Tôn Ngộ Không, nhưng tính y hoạt bát hiểu động, quả thật cũng như con khỉ, muốn y yên yên tĩnh tĩnh ngồi trên bồ đoàn ba khắc một giờ quả thật cũng như lấy mạng y. Y nhìn thấy Lão hoàng gia ở bên cạnh nếu lại ra khỏi chùa bỏ đi, thì nói thế nào cũng không chịu. Y nghiêng qua đông, cúi qua tây, kéo tay Song Nhi, cào cào lên tay chọc cho nàng nhột. Song Nhi nhin cười, tay trái chỉ chỉ vào Ngọc Lâm và Hành Si.

Như thế qua nửa giờ, Vì Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ thầm “Lão hoàng gia học làm hòa thượng, cũng không thể ngay cả đại tiện tiểu tiện cũng nhìn luôn. Đợi lúc y đi tiểu, mình sẽ hoa ngôn xảo ngữ, lừa cho y bỏ trốn”, nghĩ tới kế sách ấy, bèn ngồi thẳng lên một lúc. Trong khung cảnh yên lặng, chợt nghe xa xa có tiếng bước chân nhiều người vang lên, lúc đầu nghe không rõ lắm, về sau tiếng bước chân càng lúc càng gần, một đám đông người đang chạy tới chùa Thanh Lương. Hành Diên da thịt trên mặt giật giật, vươn tay sờ ngón hoàng kim chủ, mở mắt tròn xoe, thấy Ngọc Lâm và Hành Si vẫn ngồi yên bất động, ngẩn ngơ một lúc, buông ngón chủ xuống, lại nhắm mắt lại.

Chỉ nghe bọn người kia xông vào chùa Thanh Lương, la hét quát tháo, hồi lâu không ngớt. Vì Tiểu Bảo tự nhủ “Họ tìm Lão hoàng gia trong chùa Thanh Lương không thấy, lại không tìm tới đây à? Để xem lão giặc đầu trọc nhà người chống cự thế nào?”.

Quả nhiên qua nửa giờ, đám người kia đổ ra sau núi, đi tới ngoài chùa. Có người quát lớn “Vào trong lục soát!”.

Hành Diên đứng phất lên, chụp lấy ngọn chử, ra đứng trước cửa thiền phòng.

Vì Tiểu Bảo tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, dưới ánh trăng chỉ thấy đầu người màu đen lố nhố, lúc quay lại nhìn Ngọc Lâm và Hành Si, hai người vẫn ngồi yên bất động. Song Nhi nói khẽ “Làm sao bây giờ?”. Vì Tiểu Bảo hạ giọng nói “Đợi bọn người ấy xông vào, chúng ta sẽ cứu Lão hoàng gia chạy ra theo cửa sau”. Ngừng lại một lúc, lại nói “Nếu giữa đường lạc nhau, chúng ta sẽ gặp nhau ở chùa Linh Cảnh”. Song Nhi gật gật đầu, nói “Chỉ sợ ta ôm lão... Lão hoàng gia không nổi”. Vì Tiểu Bảo nói “Cứ kéo y chạy trốn là được”.

Đột nhiên ở ngoài mọi người nhao nhao hò hét “Ai, xông bừa vào đây thế?”, “Bắt lấy!”, “Đừng để y chạy thoát!”, “Con mẹ đồ dê đực, bắt lấy nó!”.

Bóng người chớp lên, ngoài cửa có hai người bước vào, lướt qua người Hành Diên, hướng về Ngọc Lâm chấp tay khom lưng, rồi ngồi xuống xếp bằng dưới đất, lại là hai hòa thượng mặc áo màu xám. Cửa thiền phòng vốn hẹp, Hành Diên thân thể to lớn, đứng ngay giữa cửa, bên cạnh không còn chỗ hở, nhưng hai nhà sư này khéo léo chuồn vào, tựa hồ không hề chạm tới cả áo của Hành Diên, quả thật không biết họ tiến vào phòng ra sao.

Bên ngoài tiếng la hét lại vang lên “Lại có người tới!”, “Cẩn y lại”, “Bắt lấy!” lại nghe tiếng bình bình vang lên, có người bay ra ngã xuống đất, trong thiền phòng

lại có hai hòa thượng nữa tiến vào, không nói câu nào, ngồi xuống phía sau hai nhà sư vào trước.

Như thế từng cặp từng cặp tăng nhân không ngừng nối nhau tiến vào. Vì Tiểu Bảo cảm thấy rất thú vị, nghĩ thầm không biết còn có bao nhiêu hòa thượng nữa tới, nếu thêm vài cặp tới, thì trong thiền phòng không còn chỗ trống nào để ngồi. Nhưng sau khi chín cặp vào rồi thì không có người tới nữa.

Trong chín cặp ấy có một người là Phương trượng Trùng Quang chùa Thanh Lương. Vì Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ “Võ công của mười bảy hòa thượng này nếu đều xấp xỉ với Trùng Quang, thì địch nhân có nhiều hơn cũng không sợ”.

Địch nhân bên ngoài la hét âm ỉ, nhưng không ai dám xông vào. Qua một lúc, một thanh âm già nua sang sảng vang lên “Chùa Thiếu Lâm ra mặt giúp đỡ chùa Thanh Lương, tự rước việc vào mình phải không?”. Mọi người trong thiền phòng không trả lời. Qua một lúc lão già bên ngoài kia lại nói “Được, hôm nay nể mặt Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm, bọn ta đi thôi!”. Tiếng hò hét bên ngoài lúc dứt lúc nổi, mọi người đều rút lui.

Vì Tiểu Bảo nhìn mười tám nhà sư, thấy người già đã sáu bảy mươi tuổi, người trẻ chẳng qua chỉ trên dưới ba mươi, người cao người thấp, người đẹp người xấu, bên trong tăng bào đều có vật gì gồ lên, dường như đều mang binh khí, nghĩ thầm “Họ là Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm, vậy thì Trùng Quang Phương trượng cũng là một trong Thập bát La Hán. Lão trọc Ngọc Lâm có chỗ nhờ cậy nên không sợ, té ra đã sớm hẹn ước bọn trợ thủ hại này tới giúp đỡ rồi. Bọn hòa thượng này ngồi

tọa thiền nhập định ở đây, không biết sẽ ngồi mấy giờ, lão tử không thể mất thời gian với họ được, muốn ngồi thì cứ ngồi đi, Vi Tiểu Bảo đừng ngồi tới mức trở thành Vi Lão Bảo!” bèn đứng lên, bước tới trước mặt Hành Si quỳ xuống, nói “Đại hòa thượng, đã có Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm bảo giá, đại hòa thượng người đã yên ổn như núi Thái Sơn rồi. Ta muốn trở về, lão nhân gia người có gì dặn dò không?”.

Hành Si mở mắt ra, cười khê một tiếng, nói “Làm người vất vả, trở về nói với chủ người là không cần lên núi Ngũ Đài quấy rầy việc thanh tu của ta, cho dù có tới, ta cũng nhất định không gặp đâu. Người nói với y, muốn thiên hạ thái bình, thì phải nhớ thật kỹ bốn chữ *Vĩnh bất gia phú*. Y có thể làm được bốn chữ ấy là đã tốt với ta rồi, trong lòng ta sẽ rất vui”.

Vi Tiểu Bảo ứng tiếng “Dạ!”.

Hành Si thò tay vào bọc, lấy ra một cái bao nhỏ nói “Bộ kinh này mang về đưa lại cho chủ người, nói với y rằng, việc thiên hạ phải thuận theo tự nhiên, không nên cưỡng cầu. Nếu có thể tạo phúc cho bách tính Trung Nguyên thì tốt nhất, nếu bách tính trong thiên hạ đều muốn chúng ta đi, thì chúng ta từ đâu tới hãy trở về đó”. Nói xong khê vỗ lên cái bao một cái.

Vi Tiểu Bảo nhớ tới lời Đào Hồng Anh, nghĩ thầm “Chẳng lẽ đây là một bộ *Tứ thập nhị chương kinh*?”. Thấy Hành Si đưa cái bao ra, bèn đưa hai tay đón lấy.

Qua một lúc lâu, Hành Si nói “Người đi đi!”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng” rồi bò xuống dập đầu. Hành Si nói “Không dám, mời thí chủ đứng lên”.

Vi Tiểu Bảo đứng lên, bước ra cửa phòng, đột nhiên tính nết trở thơ nổi lên, quay đầu nói với Ngọc Lâm “Lão hòa thượng, người ngồi lâu như thế không đi tiểu à?”. Ngọc Lâm như không nghe thấy, Vi Tiểu Bảo cười hì hì, sải chân bước ra khỏi bậc cửa.

Hành Si nói “Nói với chủ người, là mẹ y cho dù không đúng, thì vẫn là mẹ, không được để mất lễ số, cũng không được có lòng oán hận”. Vi Tiểu Bảo quay lại vâng dạ, nghĩ thầm “Câu này thì ta không nấn giúp người đâu”. Hành Si trầm ngâm nói “Người bảo chủ người mọi chuyện phải cẩn thận”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”.

Vi Tiểu Bảo về tới chùa Linh Cảnh, đóng cửa phòng lại, mở cái bao ra, quả nhiên là một bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, chỉ có điều bìa làm bằng lụa màu vàng. Y ngẫm nghĩ lời Hành Si thấy phù hợp với lời của Đào Hồng Anh. Hành Si nói “Nếu bách tính trong thiên hạ đều muốn chúng ta đi, thì chúng ta từ đâu tới đây, hãy trở về đó”. Người Mãn Châu từ Quang ngoại vào Trung Nguyên, nói muốn trở về thì chính là trở ra ngoài Quang ngoại, Hành Si vỗ lên cái bao này một cái, tức là nói người Mãn Châu trở ra Quang ngoại có thể nhờ vào cái bao này mà sống qua ngày. Lại nghĩ “Lão hoàng gia bảo mình đưa bộ kinh này cho Tiểu Huyền tử, mình có đưa hay không? Trong tay mình đã có năm bộ kinh, thêm bộ này nữa là sáu bộ. Trong tám bộ chỉ còn thiếu hai bộ. Nếu giao cho Tiểu Huyền tử, chỉ e có năm bộ kinh cũng chỉ vô dụng. May là y nói cho dù Tiểu Huyền tử có lên núi Ngũ Đài, y cũng không gặp, người chết thì không ai đối chứng. Món quà tống tiễn này nếu không nuốt luôn thì có lỗi với tổ tiên nhà họ Vi”. Nhưng nghĩ tới tiểu

hoàng đế mười phần tín nhiệm mình, nuốt vật của y không khỏi có chỗ xấu hổ với bạn bè, đối xử không ra gì với bạn bè thì không phải là anh hùng hảo hán, mà dù sao thì mình cũng không đọc được bộ kinh này, cứ đưa cho bạn bè là phải.

Sáng hôm sau Vi Tiểu Bảo dẫn Song Nhi, và bọn Vu Bát xuống núi, đã gặp được Lão hoàng gia, không phụ lời gởi gắm của Khang Hy, dọc đường lại được một a hoàn xinh đẹp ngoan ngoãn, võ công cao cường như Song Nhi, trong lòng vô cùng cao hứng.

Đi được hơn mười dặm, đường núi phía trước mặt có một đầu đà đi tới. Đầu đà này thân thể rất cao, khó so hơn kém với măng hòa thượng Hành Diên, chỉ là rất gầy. Phương trượng Trùng Quang đã rất gầy, nhưng đầu đà này e còn gầy hơn, chỉ bằng một nửa y, khuôn mặt da bọc xương, hai mắt thụt sâu vào trong, đúng là giống hết một cái thây ma, đầu đà này chỉ e bốn người chập làm một mới xấp xỉ bằng Hành Diên. Y mớ tóc dài xoa xuống vai, cài một cái lược bằng đồng trên tóc, mặc một chiếc áo vải rộng thùng thình, giống như đeo một cái bao vải lớn.

Vi Tiểu Bảo thấy dáng vẻ của y như thế, trong lòng hơi sợ sệt, không dám nhìn nhiều, quay đầu đi, tránh vào vệ đường nhường cho y qua.

Đầu đà kia đi tới trước mặt y thì dừng bước, hỏi “Người từ chùa Thanh Lương tới phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không phải, bọn ta từ chùa Linh Cảnh tới”.

Đầu đà kia vươn tay trái một cái đã chụp vào vai y, xoay y một vòng, đối diện với mình, hỏi “Ngươi là thái giám Tiểu Quế tử trong hoàng cung phải không?”, kế đó đè bàn tay xuống vai y một cái, Vi Tiểu Bảo lập tức toàn thân nhũn ra, không sao động đậy, vội nói “Nói bậy! Ngươi thấy ta giống thái giám à? Ta là Vi công tử ở Dương Châu”.

Song Nhi quát lên “Buông tay ra mau! Tại sao lại vô lễ với công tử của ta như thế”. Đầu đà kia vươn tay phải ra đè xuống vai Song Nhi, nói “Nghe giọng nói của ngươi, cũng là một tiểu thái giám”. Song Nhi vai phải trầm xuống một cái tránh được, ngón trỏ vươn ra điểm mau vào huyệt Thiên hác của y, kích một tiếng, đã điểm trúng huyệt. Nhưng ngón trỏ như đâm vào ván sắt, chỉ thấy vô cùng đau đớn, suýt nữa gãy cả ngón tay, không kìm được a lên một tiếng, kế đó đầu vai đau rần, đã bị bàn tay to như cái quạt lá bồ quỳ của đầu đà kia chụp trúng.

Đầu đà kia cười hắc hắc ba tiếng, nói “Vô công của tiểu thái giám ngươi giỏi lắm, lợi hại, thật lợi hại”. Song Nhi phi chân trái ra, bình một tiếng đá trúng đùi y, lại như đá trúng một tảng đá lớn, la lớn một tiếng “Ồi chao!”, nước mắt ròng ròng. Đầu đà kia nói “Tiểu thái giám vô công cao cường, thật là lợi hại”. Song Nhi kêu lên “Ta không phải là tiểu thái giám! Ngươi mới là tiểu thái giám! Ồi chao!”. Đầu đà kia cười nói “Ngươi thấy ta có giống tiểu thái giám không?”. Song Nhi kêu lên “Buông tay ra mau! Ngươi mà không buông, ta sẽ chửi ngươi đấy”. Đầu đà kia nói “Ngươi điểm vào huyệt đạo của ta, đá vào đùi ta, ta còn không sợ, lại sợ ngươi chửi à? Ngươi vô công cao cường như thế, nhất định là do hoàng cung

phái đi, ta phải lục soát”. Vì Tiểu Bảo nói “Người võ công còn cao cường hơn, vậy thì người cũng là do hoàng cung phái đi à?”.

Đầu đà kia nói “Thằng tiểu thái giám nhà người ăn nói không rạch ròi”. Tay trái nhắc Vì Tiểu Bảo, tay phải nhắc Song Nhi lên, chạy mau lên núi. Hai thiếu niên la hét inh ỏi, nhưng đầu đà kia không đếm xỉa gì tới, xách hai người mà như không mang vật gì, sải chân chạy rất mau. Bọn Vu Bát chỉ trợn mắt há miệng, làm sao dám lên tiếng?

Đầu đà kia chạy mấy trượng trên sườn núi, đột nhiên chạy vào chỗ không có đường đi, đúng là lên núi như đi trên đất bằng. Vì Tiểu Bảo chỉ cảm thấy bên tai gió rít vù vù, nghĩ thầm “Đầu đà này lợi hại như thế, hay là quý quái sơn thần?”.

Chạy một lúc, đầu đà kia buông hai người xuống đất, chỉ lên núi một cái, nói “Nếu không nói thật, ta xách các người lên đỉnh núi kia ném xuống dưới”, chỗ y chỉ là đỉnh núi rất cao, đỉnh núi khuất sau một đám mây mù.

Vì Tiểu Bảo nói “Được, ta nói thật”. Đầu đà kia hỏi “Vậy thì người biết điều đấy. Người rốt lại là ai? Thằng tiểu tử này là ai?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đại sư phụ cô ta không phải là tiểu tử. Cô ta là... là...”. Đầu đà kia nói “Là người gì của người?”. Vì Tiểu Bảo nói “Là... vợ ta!”.

Hai chữ “Vợ ta” vừa buông ra, đầu đà kia và Song Nhi đều giật nảy mình. Song Nhi mặt đỏ bừng lên. Đầu đà kia ngạc nhiên nói “Cái gì, vợ cái gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Không giấu gì đại sư phụ, ta là công tử con nhà giàu ở thành Bắc Kinh, ung ý vị tiểu thư này bên nhà

hàng xóm, vì thế... bọn ta lên đính ước việc chung thân trong hoa viên, cha nàng không ưng thuận, ta bèn dắt nàng trốn đi. Người xem đấy, cô ta là một cô nương, làm sao là tiểu thái giám được, thật là oan uổng quá. Nếu người không tin, thì cứ cởi mũ cô ta ra mà xem”.

Dầu đà kia gỡ mũ Song Nhi lên, để lộ ra mái tóc trên đầu, lúc ấy trong thiên hạ ngoài những người xuất gia như tăng, đạo, dầu đà, ni cô, đều phải cắt tóc gióc bím. Song Nhi mái tóc dài buông xuống, rũ tới tận vai, rõ ràng là một cô gái không còn nghi ngờ gì nữa.

Vi Tiểu Bảo nói “Đại sư phụ, ta xin người, nếu người đưa bọn ta tới quan phủ, thì ta không thể sống được nữa. Ta cho người một ngàn lượng bạc, người thả bọn ta ra đi”. Dầu đà kia nói “Nói thế thì người quả nhiên không phải là thái giám. Thái giám làm sao có thể dắt khuê nữ nhà người ta trốn đi? Hừ hừ, người còn nhỏ tuổi như thế mà gan thì không nhỏ đâu”. Nói xong buông y ra, lại hỏi “Các người lên núi Ngũ Đài làm gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn ta lên núi Ngũ Đài lễ Phật, xin Bồ tát phù hộ, cho công tử lạc nạn ta thi đậu Trạng nguyên, tương lai cô ta... người vợ ta đây sẽ được phong làm Nhất phẩm phu nhân”. Những chuyện “Cùng nhau thể thốt sau hoa viên, công tử lạc nạn đậu Trạng nguyên” này đều là y nghe các tiên sinh kể chuyện ở Dương Châu kể.

Dầu đà kia ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói “Vậy thì ta nhận làm người rồi, các người đi đi!”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Đa tạ đại sư. Bọn ta trở đi lúc nào lễ bái xin Bồ tát phù hộ, phù hộ đại sư người tương lai cũng... cũng trở thành Bồ tát, ngồi ngang hàng với Văn Thù Bồ tát, Quan Âm Bồ tát”, rồi dắt tay Song Nhi đi xuống núi.

Vừa đi được mấy bước, đầu đà kia nói “Không đúng, quay lại! Tiểu cô nương, võ công của ngươi cao cường lắm, điểm ta một chỉ, đá ta một cước” nói xong mò mò lên huyết Thiên hác ở hông, hỏi “Võ công của ngươi là ai dạy? Thuộc gia số nào?”.

Song Nhi không biết bịa đặt, đổ búng mặt lên, lắc lắc đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là võ công gia truyền của cô ta, là mẹ cô ta dạy lại”. Đầu đà kia nói “Tiểu cô nương họ gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó, hì hì, nói ra có chỗ không tiện”. Đầu đà kia nói “Cái gì mà không tiện, nói mau!”.

Song Nhi nói “Bọn ta họ Trang”. Đầu đà kia lắc đầu nói “Họ Trang à? Không đúng, ngươi lừa gạt người ta, những người họ Trang trong thiên hạ, không có cao thủ võ công nào lại có thể dạy được con gái thế này”. Vi Tiểu Bảo nói “Hảo thủ võ công trong thiên hạ rất nhiều, làm sao ngươi biết hết được?”. Đầu đà kia tức giận nói “Ta đang hỏi tiểu cô nương này, ngươi đừng chen vào”. Nói xong khẽ xô vào vai y một cái.

Cái xô này sử dụng rất nhẹ, sợ thằng nhỏ này không chịu nổi, tay vừa chạm vào vai Vi Tiểu Bảo, chỉ cảm thấy y thuận thế lắc một cái, tuy không có kinh lực, nhưng dùng đúng chiêu Phong hành thảo yển, dời vai chuyển thân, chuồng trái đỡ trước mặt, chuồng phải đánh trả, rõ ràng là có chút công phu. Đầu đà kia cảm thấy kinh ngạc, chụp luôn vào ngực y. Vi Tiểu Bảo chuồng phải chém xuống ra chiêu Linh xà xuất động, cũng không hề sai lệch, bộp một tiếng, chọt trúng vào cổ đầu đà, nhưng ngón tay như chạm vào ván sắt, “Ồi chao” kêu lớn một tiếng.

Song Nhi song chưởng phiên phi tấn công đầu đà kia. Đầu đà chưởng tâm phát kinh, đã phong tỏa huyết đạo trước ngực Vi Tiểu Bảo, quay lại đấu với nàng. Song Nhi nhô lên hụp xuống, thân pháp mau lẹ nhưng đầu đà kia qua bảy tám chiêu, hai tay đã chụp cứng hai tay nàng, khuỷu tay trái cong lại huých qua, phong tỏa huyết đạo của nàng, rồi quay qua hỏi Vi Tiểu Bảo “Người nói là công tử nhà giàu, tại sao lại biết công phu Cầm nã của đảo Thần Long ở Liêu Đông?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta là công tử nhà giàu, tại sao lại không thể sử dụng công phu của đảo Thần Long ở Liêu Đông? Chẳng lẽ chỉ có bọn con nhà nghèo mới sử dụng được à?”. Ngoài miệng chỉ chằng bừa, kéo dài thời gian, trong lòng suy nghĩ rất mau “Công phu của đảo Thần Long ở Liêu Đông là công phu gì? Phải rồi, con rùa đen Hải lão công nói con đi già giả mạo làm người phái Võ Đang, thật ra là công phu của Xà đảo ở Liêu Đông, đảo Thần Long kia có quá nửa chính là Xà đảo. Không sai, con đi già thông đồng với Thần Long giáo, họ chê chữ Xà nghe không hay bèn tự xưng là Thần Long. Công phu của Tiểu Huyền tử là con đi già dạy cho, mình thường chiết chiêu tử võ với Tiểu Huyền tử, lúc bất tri bất giác đã học được vài chiêu Cầm nã thủ”.

Đầu đà kia nói “Nói vậy. Sư phụ ngươi là ai?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu nói công phu này là con đi già dạy cho, thì cũng như mình tự nhận là tiểu thái giám trong cung”, lúc ấy lập tức nói “Là một người tình của thúc thúc ta, là một cô nương mập tên Liễu Yến cô cô dạy cho”. Đầu đà kia rất ngạc nhiên, hỏi “Liễu Yến à? Liễu cô cô là người tình của thúc thúc ngươi à?”

Thúc thúc ngươi là ai?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thúc thúc ta tên Vi Đại Bảo, là công tử nổi tiếng phong lưu trong thành Bắc Kinh, bạc trắng xóa mà đã tiêu thì một lần vung ra cả ngàn lượng, tướng mạo cũng giống như bọn tiểu sinh trên sân khấu, cô nương mập kia vừa gặp đã mê y. Cô nương mập thường nửa đêm canh ba tới nhà ta, nhảy qua tường hoa viên ra vào. Ta cứ lẳng nhăng đòi thị dạy võ công, thị bèn dạy ta vài chiêu”. Đầu đà kia nửa tin nửa ngờ, hỏi “Thúc thúc ngươi biết võ công không?”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Y mà biết võ công cái rắm gì ? Y thường bị Liễu Yến cô nương túm đầu xách lên, mang tới mang lui, không động đậy gì được, thúc thúc ta quýnh quá, chửi là con xách cha. Liễu Yến cô cô cười nói : Thì cứ coi như là con xách cha đi ! Cháu nội xách ông nội cũng không hề gì”.

Y quanh co để chửi người nhưng đầu đà kia không biết gì, lại hỏi về tướng mạo vóc dáng của Liễu Yến, Vi Tiểu Bảo lại nói không hề sai chạy, rồi nói “Cô cô mập này rất thích mang hài đỏ. Đại sư phụ, ta đoán là người yêu cô ta, có phải không? Lúc nào người gặp cô ta, cứ ngủ chung với cô ta, ngủ một giấc mãi mãi không dậy là được”.

Đầu đà kia đâu biết Liễu Yến đã chết, câu ấy tựa hồ là ăn nói vu vơ, nhưng thật ra là câu rửa, tức giận nói “Trẻ con ăn nói bậy bạ!” nhưng đã tin lời y, bèn đưa tay vỗ khế vào bụng dưới của y một cái để giải khai huyết đạo. Không ngờ cái vỗ ấy lại vỗ trúng bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, huyết đạo vẫn không được giải khai.

Bạn đầu đà nói “Cái gì thế này?”. Vi Tiểu Bảo nói “Là một tập ngân phiếu đây ta ăn trộm được ở nhà”. Đầu đà kia

nói “Nói phét! Ngân phiếu đâu mà lắm thế?”. Dưa tay sò vào bọc y một cái, rút cái bao ấy ra, mở ra thì rõ ràng là một bộ kinh. Y ngẩn ra rồi lập tức mặt mày rạng rỡ, kêu lên “*Tứ thập nhị chương kinh, Tứ thập nhị chương kinh!*”, rồi vội gói kỹ lại, cho vào bọc mình, quờ tay nắm ngực Vi Tiểu Bảo nhắc y lên cao, cao giọng quát “Cái này ở đâu ra?”.

Câu này thật không dễ đáp, Vi Tiểu Bảo cười nói “Hi hi, người hỏi cái đó à? Chuyện này nói ra dài lắm, nhất thời làm sao nói hết được”. Y kéo dài thời gian, muốn nghĩ ra một câu chuyện chặt chẽ như áo trời không thấy đường may, để lừa gã đầu đà này. Còn muốn nói kinh thư từ đâu tới, thì bịa đặt ra một lý do cũng rất dễ nhưng kinh thư đã rơi vào tay y, làm sao lừa lấy lại được mới là chuyện khó.

Đầu đà kia cao giọng hỏi “Là ai đưa cho người?”.

Vi Tiểu Bảo người đang trên không, đột nhiên thấy ở sườn núi có bảy tám nhà sư áo xám đang chạy lên, nhìn dáng vẻ chính là nhân vật trong Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm đã gặp ở chùa nhỏ sau chùa Thanh Lương, quay đầu nhìn lại, lại thấy thêm vài người, ngay cả ở sườn núi phía tây cũng có mấy người chạy tới, tất cả có mười bảy mười tám người, trong lòng cả mừng nói thầm “Tặc đầu đà, võ công người có cao cường hơn, cũng không chống nổi Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm”.

Đầu đà kia lại nói “Nói mau, nói mau!”. Nhìn thấy Vi Tiểu Bảo nhìn đông ngó tây, bèn nhìn theo ánh mắt y, thấy ba phía đông, bắc, tây sườn núi có mười mấy hòa thượng thông thả đi tới, nhưng cũng không coi vào đâu, hỏi “Bọn hòa thượng kia tới đây làm gì thế?”. Vi Tiểu

Bảo nói “Họ nghe nói đại sư võ công cao cường, mười phần khâm phục nên tới nhận người làm sư phụ”.

Đầu đà kia lắc lắc đầu, nói “Trước nay ta không nhận đồ đệ”, bèn cao giọng quát “Này, các người mau mau rút hết cho ta, đừng tới đây lãng nhăng”, câu hô hoán này vang lên, núi non bốn phía đều có tiếng vọng lại, uy thế ghê người.

Mười tám nhà sư kia lại như không nghe thấy gì cùng nhát tể lên sườn núi. Một vị sư già lông mày dài chấp tay nói “Đại sư có phải là Bạt tôn giả ở Liêu Đông không?”.

Vi Tiểu Bảo đang ở trên không, nghe thấy câu ấy, nhìn không được hô hô cười rộ. Đầu đà này thân hình gầy gò, thế gian hiếm có, lão hòa thượng kia lại gọi y là Bạt tôn giả, thì có quá nửa là châm chọc y.

Không ngờ đầu đà kia lại cao giọng nói “Ta chính là Bạt đầu đà! Các người định nhận ta làm sư phụ à? Ta không nhận đồ đệ từ đâu! Các người học võ công với ai rồi?”. Nhà sư già kia nói “Lão nạp là Trùng Tâm ở chùa Thiếu Lâm, làm chủ quản Đạt Ma viện, mười bảy vị sư đồ đệ này đều là đồng bạn trong Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm”.

Bạt đầu đà “A” một tiếng, từ từ đặt Vi Tiểu Bảo xuống, nói “Té ra là Thập bát La Hán trong Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm cùng tới. Các người không phải muốn nhận ta làm sư phụ. Một mình ta đánh không nổi các người”. Trùng Tâm chấp tay nói “Mọi người không oán không thù, đều là trong Phật môn, tại sao lại nói chữ đánh? La Hán là thánh nhân trong Phật môn, bọn ta là kẻ phạm phu tục tử, làm sao dám nhận lỗi xưng hô ấy? Bạt bè trong võ lâm

gọi bừa như thế, thật không dám nhận, Bạt Sáu hai tôn giả ở Liêu Đông thần công vô địch, bọn ta vốn rất ngưỡng mộ, hôm nay có duyên bái kiến, thật là đại hạnh”, nói tới câu ấy, mười tám nhà sư còn lại nhất tề chấp tay làm lễ.

Bạt đầu đà khom người đáp lễ, còn chưa đứng thẳng người lên, đã hỏi “Các người tới núi Ngũ Đài, có chuyện gì vậy?”. Trùng Tâm chỉ Vi Tiểu Bảo nói “Vi tiểu thí chủ này có chút uyên nguyên với chùa Thiếu Lâm bọn ta, xin đại sư giơ cao đánh khẽ, tha cho y xuống núi”. Bạt đầu đà hơi ngần ngừ, nhìn thấy đối phương người đông thế mạnh, lại biết Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm người nào cũng võ công ghê người, nếu đơn dả độc đấu thì không sợ gì, nhưng mười tám người bọn họ cùng xông vào thì không đối phó được, liền nói “Được, nể mặt đại sư ta thả y ra”, nói xong khom xuống vỗ vào bụng Vi Tiểu Bảo mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y.

Vi Tiểu Bảo đứng lên, lập tức xòe tay phải ra nói “Bộ kinh thư kia là bạn bè của Thập bát La Hán đưa cho ta, bảo ta cầm tới... cầm tới chùa Thiếu Lâm, giao cho Phương trượng trụ trì, người trả lại cho ta đi”. Bạt đầu đà tức giận nói “Cái gì, bộ kinh này có liên quan gì tới chùa Thiếu Lâm?”. Vi Tiểu Bảo cao giọng nói “Người cướp kinh thư của ta, đây là lão hòa thượng bảo ta đem đưa cho người khác, không phải tâm thường, mau mau trả lại đây”.

Bạt đầu đà nói “Nói bậy!”, rồi quay người đi xuống sườn núi phía bắc. Ba nhà sư Thiếu Lâm phi thân lên, vươn tay chụp vào y. Bạt đầu đà không dám đánh nhau với chúng tăng, nghiêng người tránh qua phát chụp của ba nhà sư, y thân hình cực cao, hành động lại rất

nhẹ nhàng khéo léo. Một trảo ấy của ba nhà sư Thiếu Lâm đều là võ công tuyệt kỹ của chùa Thiếu Lâm, nhưng không đụng được tới vật áo của y. Nhưng Bạt đầu đã chậm lại trong một chớp mắt, đã có bốn nhà sư Thiếu Lâm sau lưng y, tám chuông cùng dang ra, cản đường của y.

Bạt đầu đã vận khí quát lớn, song chuông ra một chiêu Ngũ đỉnh khai sơn, dựa vào lực đạo cực kỳ oai mãnh, quay đầu qua phía nam, vọt lên tới trước. Bốn nhà sư Thiếu Lâm đồng thời phóng chuông, chia nhau giáp kích hai bên. Bạt đầu đã chuông lực trên song chuông chạm chuông lực của các nhà sư Thiếu Lâm, chỉ cảm thấy luồng lực đạo bên tay trái cực kỳ cương mãnh, lực đạo của hai nhà sư bên trái lại hàm chứa sự mềm mại kéo dài, bất giác trong lòng hoảng sợ, song chuông vận lực, hất chuông lực của đối phương ra, đúng lúc này sau lưng lại xuất hiện ba cánh tay chụp tới.

Bạt đầu đã trong một cái liếc mắt thấy bên trái lại có hai nhà sư vung quyền đánh tới, lập tức hai chân điểm một cái, nhảy vọt lên trên, chỉ thấy tư thế thủ chuông của ba nhà sư sau lưng đều khác nhau, chia làm Long trảo, Hổ trảo, Ưng trảo, trong lòng lập tức khiếp sợ, tay áo rộng phất mau cuốn lên một cơn trốt, chân trái vừa chạm đất, tay phải đã chụp Vi Tiểu Bảo nhắc lên, quát "Muốn y chết hay muốn y sống?".

Mười tám nhà sư Thiếu Lâm kẻ tiến người lùi, kết thành hai vòng tròn chia làm hai lớp bao vây quanh y. Trùng Tâm nói "Bộ kinh thư của vị tiểu thí chủ này có quan hệ trọng đại, xin đại sư trả lại, kết thành thiện duyên, bọn ta thật vô cùng cảm kích".

Bạn đầu đà tay phải nhắc Vi Tiểu Bảo cao lên, tay trái đặt lên Thiên linh cái của y, sải chân bước về phía nam.

Tình thế này rất rõ ràng, nếu sư Thiếu Lâm ra tay cản trở, chuồng trái y chỉ hơi vận lực thì đầu Vi Tiểu Bảo sẽ lập tức vỡ nát. Mấy nhà sư Thiếu Lâm chặn ở phía nam hơi ngần ngừ, cùng niệm “A di đà Phật”, chỉ đành tránh ra.

Bạn đầu đà nhắc Vi Tiểu Bảo chạy mau về phía nam, càng chạy càng nhanh. Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm triển khai khinh công, đuổi mau theo sau. Lúc ấy Song Nhi huyết đạo bị phong tỏa đã được sư Thiếu Lâm giải khai, thấy Vi Tiểu Bảo bị bắt, trong lòng hoảng sợ, đề khí đuổi mau theo. Nàng công phu quyền cước được cao nhân truyền thụ, cũng khá cao cường, nhưng rốt lại còn nhỏ tuổi, nội công còn thua xa mười tám nhà sư Thiếu Lâm, lại thêm vóc người nhỏ thó, chỉ chạy được một hai dặm, đã tụt lại phía sau rất xa, nàng trong lòng lo lắng, bèn bật khóc, vừa khóc vừa đuổi mau theo. Nhìn thấy Bạn đầu đà trong tay xách một người, tốc độ không hề giảm, sư Thiếu Lâm đuổi theo y mãi vẫn không kịp.

Lại chạy thêm một lúc, Bạn đầu đà xách Vi Tiểu Bảo chạy mau lên một ngọn núi cao hướng chính nam. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm dàn thành một hàng từ phía sau đuổi lên. Song Nhi đuổi tới chân núi đã thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn thấy đỉnh núi rất cao, nghĩ thầm nếu ác đầu đà này đem tướng công lên đỉnh núi, vạn nhất sẩy chân, rơi xuống phía dưới thì ác đầu đà chưa chắc đã chết, nhưng tướng công thì làm sao còn được tính mạng? Đang lúc hoảng sợ, chợt nghe có tiếng

âm âm vang lên, một tảng đá lớn từ đường núi phía trên lăn xuống. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm nhảy phải lách trái, không ngừng tránh né. Nguyên là Bàn đầu đà lúc chạy lên núi không ngừng đá những tảng đá cạnh đường lăn xuống để cản trở địch nhân. Mười tám nhà sư Thiếu Lâm đời nào để cho đá đập bị thương, nhưng khoảng cách với y lại càng lúc càng xa. Phương trượng Trùng Quang đã bị thương lúc động thủ với Hoàng Phủ Các, nội lực bị thương tổn cũng rơi lại phía sau mười bảy nhà sư kia.

Song Nhi đề khí vọt lên núi kêu lên “Phương trượng đại sư, Phương trượng đại sư!”. Trùng Quang quay nhìn, đứng lại chờ nàng, thấy nàng chạy tới mức hơi sau không tiếp được hơi trước, thân sắc hoảng loạn, bèn an ủi “Đừng sợ, y không hại công tử của người đâu!”. Sợ nàng chạy mau bị thương, bèn kéo tay nàng, từ từ lên núi. Song Nhi trong lòng bớt lo, hỏi “Phương trượng, y... y không hại tướng công chứ?”. Trùng Quang nói “Không đâu”. Y tuy miệng nói như vậy, nhưng nhìn thấy Bàn đầu đà hung ác như thế, làm sao đoán chắc được?

Ngọn núi này là Nam Đài trong núi Ngũ Đài, may là đường núi quanh co, chuyển qua mấy khúc quanh, những tảng đá Bàn đầu đà đá xuống đã không đề được mọi người. Khi Song Nhi theo Trùng Quang lên tới đỉnh Nam Đài, chỉ thấy mười bảy nhà sư Thiếu Lâm đã bao vây một ngôi chùa, Bàn đầu đà và Vi Tiểu Bảo tự nhiên đang ở trong chùa.

Núi Ngũ Đài có tất cả năm đỉnh cao, trên mỗi đỉnh có một ngôi chùa. Núi Ngũ Đài là nơi Văn Thù Bồ tát trong đạo Phật diễn giáo, Văn Thù Bồ tát thờ trong các

chùa trên mỗi đỉnh danh hiệu không giống nhau, vì Văn Thù Bồ tát thần thông quảng đại, theo hiện tượng khác nhau trên thế gian. Ngọn Vọng Hải Đông Đài xây chùa Vọng Hải thờ Thông Minh Văn Thù, ngọn Nghiệp Đẩu Bắc Đài xây chùa Linh Ứng thờ Vô Cấu Văn Thù, ngọn Thúy Nham Trung Đài xây chùa Diên Giáo thờ Nho Đồng Văn Thù, ngọn Quả Nguyệt Tây Đài xây chùa Pháp Lôi thờ Sư Tử Văn Thù, ngọn Cẩm Tú Nam Đài xây chùa Phổ Tế thờ Trí Tuệ Văn Thù. Ngọn núi mọi người chạy lên là ngọn Cẩm Tú, ngôi chùa ấy chính là chùa Phổ Tế.

Song Nhi kêu lên mấy tiếng “Tuớng công, tuớng công!”, nhưng không nghe tiếng trả lời, bèn chạy mau vào trong chùa.

Song Nhi vừa xông vào tới Phật điện, chỉ thấy Bạn đầu đà đang đứng chỗ máng xối trước Đại hùng bảo điện, tay trái vẫn nắm Vi Tiểu Bảo. Song Nhi nhẩy xổ tới, kêu lên “Tuớng công, gã hòa thượng độc ác này có làm người bị thương không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người đừng lo, y không dám làm ta bị thương đâu” Bạn đầu đà tức giận nói “Tại sao ta không dám làm người bị thương?” Vi Tiểu Bảo cười nói “Người mà động tới một sợi tóc của ta, Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm sẽ bắt người, làm người khôi phục lại dáng vẻ trước đây, lại biến thành vừa lùn vừa mập, thế thì người hồng bét”

Bạn đầu đà cả kinh biến sắc, run lên nói “Khôi phục dáng vẻ trước đây cái gì? Người... người... tại sao người biết được?”.

Thật ra Vi Tiểu Bảo không biết gì, chỉ là thấy y thân hình rất cao rất gầy, mà lại tên là “Bạn đầu đà” nên thuận

miệng nói bừa, không ngờ làm ẩu đánh bừa mà dường như lại nói trúng vào tâm bệnh của y. Vi Tiểu Bảo xem đáng vẻ xét sắc mặt, nghe trong lời lẽ của y có vẻ sợ sệt, lập tức ha hả cười nhạt, nói “Tự nhiên ta biết”. BẠN ĐẦU ĐÀ nói “Xem ra họ cũng chẳng có bản lĩnh như thế”.

Đột nhiên BẠN ĐẦU ĐÀ chân phải phóng ra, bình một tiếng rất lớn đã đá trúng một cái trống đá trước bệ bay thẳng vào vách, mảnh đá bay tung tóe, hởi Song Nhi “Người tới đây làm gì ? Chấn sống rồi à?”. Song Nhi nói “Ta cùng sống cùng chết với tướng công, nếu người làm y bị thương một chút ta sẽ liều mạng với người”. BẠN ĐẦU ĐÀ tức giận nói “Con mẹ nó, thằng tiểu quỷ này có chỗ nào hay, mà con nhãi người lại có tình có nghĩa với y như thế?”. Song Nhi đỏ mặt, không trả lời được, nói “Tướng công là người tốt, người là người xấu”.

Chợt nghe mười tám nhà sư Thiếu Lâm bên ngoài đồng thanh niệm Phật hiệu “A di đà Phật, A di đà Phật! BẠN TÔN GIẢ, xin người thả tiểu thí chủ kia ra, trả kính thư lại cho y thôi! Người là anh hùng hảo hán danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm mà làm khó một đứa nhỏ, há không làm trò cười cho thiên hạ sao?”.

BẠN ĐẦU ĐÀ tức giận gầm lên “Các người mà còn la lối không chịu im thì lão tử không khách khí nữa đâu. Mọi người một phen vỗ tay rồi tan đi, lão tử giết chết thằng nhỏ này, phá hủy kính thư, xem các người làm gì”.

Trùng Tâm nói “BẠN TÔN GIẢ, người muốn thế nào mới chịu thả người trả kính?”. BẠN ĐẦU ĐÀ nói “Thả người thì còn có thể, chứ kính thư thì bất kể thế nào cũng

không trả được”. Chúng tăng ngoài chùa im lặng không nói gì.

Bạn đầu đà nhìn tình hình trong điện chung quanh, nghĩ kế thoát thân. Đột nhiên bóng xám chớp lên, mười tám nhà sư Thiếu Lâm đã vọt vào trong điện. Năm người đi vòng men vách trái tới sau lưng y, năm người men vách phải tới sau lưng y, trong khoảnh khắc lại bao vây thành hai vòng.

Bạn đầu đà tức giận nói “Có giỏi thì đơn đả độc đấu, từng người tới đây so sánh thủ đoạn với ta, cho dù các người giỏi xa luân chiến, lão tử cũng không coi vào đâu”.

Trùng Quang chấp tay nói “Xin tha thứ cho bọn lão nạp vô lễ, bọn ta định tất cả cùng xông vào”.

Bạn đầu đà nhấc chân trái lên, nhẹ nhẹ đạp xuống cổ Vi Tiểu Bảo, ha hả cười nhạt.

Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi bùn đất dưới hài của y, vừa sợ vừa giận, bị hài y gác lên cổ, đầu óc dường như cũng hồ đồ, nhất thời không nghĩ ra kế gì, hai mắt lảo liên, muốn tìm xem trong điện có vật gì để gọi chuyện ăn nói bừa bãi một lúc, dẫn dụ ánh mắt của Bạn đầu đà, chỉ cần y hơi sơ ý thì các nhà sư Thiếu Lâm có cơ hội cứu mình. Nhưng đầu y bị đạp xuống dưới chân, chỉ thấy được phía ngoài, chợt thấy trong viện có một con rùa lớn bằng đá, trên lưng đội một tấm bia đá lớn.

Vi Tiểu Bảo nói “Bạn tôn giả, cha ngươi bò trong viện này đã lâu, trên lưng lại bị tảng đá mấy vạn cân đè lên, há không khổ sở sao? Ngươi cũng không tới cứu y,

thật là bất hiểu”. Bạn đầu đà tức giận nói “Cái gì mà cha ta bỏ trong viện này, ăn nói bậy bạ”. Vi Tiểu Bảo nói “*Tứ thập nhị chương kinh* tất cả có tám bộ, người chỉ lấy được một bộ, không lấy được bảy bộ còn lại, chỉ một bộ kinh thư thì làm được gì?”. Bạn đầu đà vội hỏi “Còn bảy bộ nữa ở đâu? Người có biết không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là ta biết”. Bạn đầu đà nói “Ở đâu thế? Nói mau đi, nếu người không nói, ta sẽ đập một cước vỡ nát đầu người”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta vốn là không biết, vừa rồi mới biết”. Bạn đầu đà ngạc nhiên nói “Vừa rồi mới biết, vậy là ý gì?”.

Vi Tiểu Bảo rướn cổ ra, nhìn lên tấm bia đá, trên tấm bia khắc đầy chữ triện cong cong queo queo, Vi Tiểu Bảo tự nhiên không biết, nhưng y làm ra vẻ đang đọc văn bia, thông thả nói “*Tứ thập nhị chương kinh* tất cả có tám bộ, bộ thứ nhất cất ở chùa gì đó núi gì đó tỉnh Hà Nam. Mấy chữ này ta đọc không được”. Bạn đầu đà hỏi “Chữ gì?”, thấy y hai mắt chăm chú nhìn lên tấm bia đá trong viện, ngạc nhiên nói “Trên tấm bia này có khắc rõ ràng à?”.

Vi Tiểu Bảo không đếm xỉa gì tới y, làm như đang ngưng thần đọc bia, nói “Bộ thứ hai cất ở am Ni cô gì đó núi gì đó tỉnh Sơn Tây, Bạn lão huynh, mấy chữ này ta không nhận ra, chữ khắc mờ quá, người văn võ toàn tài, tự tới mà đọc là rõ”.

Bạn đầu đà tưởng thật, khom lưng xuống nhắc Vi Tiểu Bảo lên bước tới chỗ cửa điện, nhìn kỹ tấm bia đá, chữ triện khắc trên bia nói là văn tự thì mình một chữ cũng không biết, nhưng nếu nói không phải là văn tự thì khắc trên bia đá làm gì? Chỉ nghe Vi Tiểu Bảo đọc tiếp “Bộ thứ

ba cất ở núi gì Tứ Xuyên ? Chữ này ta lại không biết”. Bạn đầu đà đã sớm nghe người ta nói *Tứ thập nhị chương kinh* tổng cộng có tám bộ, phải lấy được cả tám bộ mới có tác dụng, còn như cất ở chỗ nào thì y không hề biết, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế không hề hoài nghi, lập tức nhắc chân ra nhắc y lên, hỏi “Bộ thứ tư cất ở đâu?”. Vi Tiểu Bảo hai mắt nhìn chăm chăm vào tấm bìa, đầu tiên nghiêng qua bên trái, lại nghiêng qua lên phải, lắc lắc đầu nói “Ta không thấy rõ”. Bạn đầu đà nhắc y lên, bước tới gần tấm bìa ba bước, khoảng cách đã gần hơn, trên mặt lại càng có vẻ dò hỏi. Vi Tiểu Bảo nói “Trên đầu ta ngựa quá”. Bạn đầu đà nói “Cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Trong chùa này có bọ chết, cắn cắn trên đầu ta, Bạn lão huynh, người mau bắt cho ta. Da đầu ngứa lắm, mắt nhìn không thấy gì rõ cả”. Bạn đầu đà lột mũ y ra, đưa năm ngón như cái dùi trong bàn tay to tuống lùa vào tóc y gỡ gỡ mấy cái, nói “Hết ngứa chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không được, con bọ chết này cắn bên trái đầu ta, người lại gỡ bên phải, càng gỡ càng ngứa”. Bạn đầu đà lại gỡ qua bên trái đầu y, Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, nó lại nhảy tới đỉnh đầu ta rồi, người có thấy không?”.

Bạn đầu đà biết rõ là y đang tác quái, bèn buông cổ tay y ra, chỉ đặt tay trái lên vai, đề phòng y chạy thoát, nói “Người tự gỡ đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Ái cha, con bọ chết này con bà nó lợi hại thật, nhất định là ba năm chưa hút máu người, vốn là mập mập lùn lùn, bây giờ thì đói tới mức dài vêu ra, liều mạng làm khó lão tử” nói xong đưa tay trái vào cổ áo ra sức gỡ. Bạn đầu đà biết y nói quanh co chủi mình là bọ chết, nhưng chỉ đành làm ra vẻ không biết gì, hỏi “Bộ kinh thứ tư cất ở đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, bộ kinh thứ tư cất ở Đạt gì viện chùa

Thiếu Lâm núi Thiếu gì đó?”. Bạn đầu đà giật nảy mình, nói “Cất ở Đát Ma viện chùa Thiếu Lâm phải không?”.

Vi Tiểu Bảo thấy y vô cùng úy kỵ mười tám nhà sư Thiếu Lâm, mà các nhà sư Thiếu Lâm này lại nói là ở Đát Ma viện, bèn cố ý đưa ra đề mục khó để hý lộng y, đoán là y có gan to bằng trời cũng không dám tới Đát Ma viện chùa Thiếu Lâm lấy trộm kinh thư.

Vi Tiểu Bảo nói “Đó là chữ Ma à? Ta không nhận ra. Bạn lão huynh, người ngay cả chữ khó như thế cũng đọc được, thì cần gì bảo ta đọc? A, phải rồi, người muốn khảo xét ta chút gì. Nói ra thật xấu hổ, trong một hàng có tới mấy chữ ta không biết”.

Bạn đầu đà liếc mắt nhìn chúng tăng chùa Thiếu Lâm, sắc mặt bất định, hỏi “Bộ thứ năm ở đâu?”.

Chùa Thiếu Lâm là đại môn phái trong võ lâm, Vi Tiểu Bảo từng nghe Hải Đại Phú nói qua, lại nghe y nói hoàng thái hậu giả là người phái Võ Dương, hoàng thái hậu lại nói Hải Đại Phú là người phái Không Động, Võ Dương và Không Động chắc cũng là hai môn phái lớn, lúc ấy bèn nói bộ kinh thứ năm, thứ sáu chia ra cất ở hai núi Võ Dương, Không Động. Bạn đầu đà sắc mặt càng lúc càng khó coi. Vi Tiểu Bảo nói bộ kinh thứ bảy là trong tay Mộc vương phủ ở Vân Nam, bộ thứ tám thì ở trong “Bình gì đó vương phủ ở Vân Nam”. Bạch Hàn Phong từng cho y ném mùi đau khổ, y nói thế để gây rắc rối cho Mộc vương phủ, trong Bình Tây vương phủ của Ngô Tam Quế thì cao thủ như mây, ngay cả sư phụ cũng úy kỵ, nếu Bạn đầu đà dám tới sinh sự thì phi, nhất định phải ném mùi đau khổ.

Không ngờ Bàn đầu đà đột nhiên biến sắc, nói “Người nói bộ thứ tám là trong Bình Tây vương phủ à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Chữ này ta không biết, không biết có phải là Bình Tây vương không”. Bàn đầu đà cả giận, quát “Nói bậy! Tám bia này không được một ngàn năm thì cũng phải năm trăm năm. Ngô Tam Quế được bao nhiêu tuổi? Văn bia mấy trăm năm trước tại sao đã viết tới Bình Tây vương Ngô Tam Quế?”.

Tám bia này màu sắc đen bóng, con rùa đá và bia đá đã loang lổ rêu xanh, văn tự khắc trên đó đã bị ăn mòn mất nét, vừa nhìn cũng biết là vật hàng mấy trăm năm. Vì Tiểu Bảo không rõ đạo lý ấy, thuận miệng nói bừa, kéo cả Ngô Tam Quế vào. Ý trong lòng kêu thầm “Hong bét, hong bét!”, nhưng ngoài miệng vẫn cứng cỏi “Ta nói là không biết chữ này, là người nói Bình Tây vương, chứ biết đâu thời xưa ở Vân Nam có Cửu Tây vương, Miêu Tây vương, Ô Quy Tây vương. Bàn lão huynh, ta nói với người nhé, chữ này cong cong queo queo, rất khó nhận được, người biết thì biết, không biết thì không biết, chứ làm ra vẻ biết, đọc thành Bình Tây vương Ngô Tam Quế, các vị đại hòa thượng ở đây người nào cũng học vấn cao thâm, người đọc bừa như thế, há lại không khiến họ cười méo cả miệng sao?”.

Câu này nói rất có đạo lý, khiến Bàn đầu đà khuôn mặt dài ngoẵng nhất thời đỏ bừng, y lại không tức giận, gật gật đầu, nói “Loại chữ khoa đầu này, ta không biết một chữ, té ra không phải là Bình Tây vương. Ở dưới còn viết những gì nữa?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nguy hiểm thật, đồn y một trận mới che mắt được y. Nhưng phải nói mấy câu để

nghe cho y vui vẻ, y đem Xà đảo nói thành Thần Long đảo, lại quen con heo mập Liễu Yến thì có quá nửa là nhân vật trong Thần Long giáo rồi”, bèn nghiêng đầu nhìn hồi lâu, nói “Ồ dưới dường như là Thọ sánh ngang... ngang... ngang cái gì nhỉ?”. Bạn đầu đà thần sắc lập tức muời phần khẩn trương, nói “Người nhìn kỹ xem Thọ sánh ngang gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Dường như là một chữ... một chữ... ờ... chữ Trời, đúng rồi, là Thọ sánh ngang trời!”. Bạn đầu đà cả mừng, hai tay xoa vào nhau, nói “Quả nhiên có câu này, còn có chữ gì nữa?”. Vi Tiểu Bảo chỉ lên tấm bia, nói “Những chữ này rất cổ quái, đúng là khó đọc, đúng rồi, đây là một chữ Hồng, là ba chữ Hồng giáo chủ, lại có hai chữ Thần Long giáo! Người xem này, đây là bốn chữ Thần thông quảng đại!

Bạn đầu đà ồ một tiếng, nhảy bật lên nói “Đúng là Hồng giáo chủ có phúc phận như thế, thọ sánh ngang trời à? Trên tấm bia đá cả ngàn năm đã sớm viết như thế à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ở trên viết là, viết là... Đường Thái tông Lý Thế Dân lập bia, phái Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim lập, trên bia viết rất rõ ràng là nhà Đường có quân sư biết chuyện trước ngàn năm, biết chuyện sau ngàn năm, tên là Từ Mậu Công, y tính sau một ngàn năm đến triều Đại Thanh có Hồng giáo chủ của Thần Long giáo, thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời”.

Các tiên sinh kể chuyện trong quán trà ở Dương Châu thường nói tới chuyện thời Tùy Đường, y nghe đã quen, những tên Trình Giảo Kim, Từ Mậu Công gì đó đã thuộc lòng trong bụng. Thật ra Từ Mậu Công là Từ Tích đại tướng khai quốc của nhà Đường, tức Anh quốc công Lý Tích nổi tiếng ngang với Lý Tĩnh, hoàn toàn không phải là một quân

sư mũi trâu co ngón tay tính toán là biết chuyện quá khứ vị lai, nhưng Vi Tiểu Bảo làm sao biết được? Y chỉ cần nói tới mức sống động, lừa Bần đầu đà hoa mắt nhìn ra chỗ khác, mười tám nhà sư Thiếu Lâm có thể thừa cơ cứu y. Còn như “Hong giáo chủ thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời” gì gì đó, là y nghe được bốn giáo chúng Thần Long giáo thuộc hạ Chương lão tam nói trong đại sảnh nhà Trang gia. Quả nhiên Bần đầu đà vừa nghe xong, vò đầu gãi tai, vô cùng vui mừng, há miệng ra không ngậm lại được.

Vi Tiểu Bảo nói “Phía sau tấm bia này không biết còn viết gì nữa”. Bần đầu đà nói “Đúng!” rồi vòng ra sau tấm bia để xem. Vi Tiểu Bảo vọt một cái, nhảy ra phía sau, Bần đầu đà cả kinh vội vươn tay ra chụp. Bốn nhà sư Thiếu Lâm hai bên đồng thời vung chuông đánh ra. Bần đầu đà chỉ đành vung quyền đón đỡ. Vi Tiểu Bảo đã nhảy ra sau lưng các nhà sư Thiếu Lâm. Trong khoảnh khắc lại có bốn nhà sư Thiếu Lâm nữa xông vào.

Tám nhà sư Thiếu Lâm chân không dùng bước, chạy mau chung quanh người Bần đầu đà, trên tay không ngừng phát chiêu, cũng bất kể có đánh trúng đối phương không, đánh xong lại chạy, hết người này tới người khác, mười sáu cánh tay từ tám phía đánh vào, đúng là một trận pháp đã tập luyện thuần thục.

Bần đầu đà thủ thế cực kỳ nghiêm mật, nhưng lấy một chống tám, lập tức cảm thấy không chi trì nổi. Chỉ nghe chát chát hai tiếng, một nhà sư Thiếu Lâm và Bần đầu đà mỗi người bị trúng một chuông. Nhà sư Thiếu Lâm ấy nhảy ra ngoài, một nhà sư khác xông vào thay thế. Đánh thêm một lúc, Bần đầu đà trên đùi bị trúng một cước, y hai tay vươn thẳng ra xoay một vòng, ép tám nhà sư Thiếu Lâm

đều phải lùi lại hai bước, rồi kêu lên “Dừng tay!”. Tám nhà sư lại lùi thêm hai bước. Bạn đầu đã nói “Hôm nay ít không chống nổi nhiều, đành phải nhường kinh thư cho các người thôi!”, rồi đưa tay vào bọc lấy kinh thư ra.

Trùng Tâm vung tay trái một cái, tám nhà sư Thiếu Lâm cùng bước tới hai bước, còn cách Bạn đầu đã không đầy ba thước, người nào cũng giơ chuông vận kinh. Bạn đầu đã không đếm xỉa gì tới, chìa tay đưa kinh thư qua. Trùng Tâm vận khí xoay chuyển ở Đan điền mấy vòng, toàn thân đầy ám kinh, ba ngón tay trái co lại, chuẩn bị cả công lẫn thủ xong mới đưa tay phải ra, từ từ cầm lấy kinh thư.

Không ngờ Bạn đầu đã không có cử động nào lạ, đưa kinh thư xong cười khê một tiếng, nói “Trùng Tâm đại sư, Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm các người danh tiếng lừng lẫy thiên hạ mà mười tám người vây đánh một mình ta, không khỏi có chỗ không vình dự lắm đâu!”.

Trùng Tâm cất kinh thư vào bọc, chấp tay khom người nói “Đắc tội. Sư Thiếu Lâm mà đơn đả độc đấu thì không phải là đối thủ của Bạn tôn giả”. Tay trái vung một cái, chúng tăng đồng thời lùi lại, nhưng sợ lại xông qua bắt Vi Tiểu Bảo, nên năm nhà sư vẫn đứng che trước mặt y.

Bạn đầu đã nói “Vi thí chủ, ta có một việc thành tâm cầu khẩn, xin người ưng thuận”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Chuyện gì?”. Bạn đầu đã nói “Ta muốn mời người tới đảo Thần Long, làm khách vài hôm”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, hỏi “Cái gì? Muốn ta tới đảo Thần Long à? Ở chỗ ấy...”. Bạn đầu đã nói “Kinh thư của tiểu thí chủ đã được Trùng Tâm đại sư thu hồi, dâng lên cho Phương

trượng chùa Thiếu Lâm. Tiểu thí chủ tới đảo Thần Long thì tất cả trên dưới Thần Long giáo bọn ta quyết sẽ lấy lễ thượng khách cung kính đón tiếp, gặp Hồng giáo chủ xong, nhất định sẽ đưa tiểu thí chủ bình yên rời đảo". Y thấy Vi Tiểu Bảo bĩu bĩu môi, tỏ ý nhất định không tin lời mình, bèn nói "Trùng Tâm đại sư, nhờ người làm chứng cho. Bạn đầu đà nói ra, há lại không nhớ sao?".

Trùng Tâm biết Bạn đầu đà hành sự gian tà, nhưng không có việc gì đại ác, hai người Bạn Sáu đầu đà bọn y nói ra là làm, cũng đã biết tiếng, bèn nói "Bạn tôn giả nói ra là giữ lời, chuyện đó thì mọi người đều biết. Chỉ có điều Vi thí chủ đang có việc quan trọng, e chưa chắc đã rảnh rỗi mà tới đảo Thần Long được". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng thế, ta bận gần chết, sắp tới nếu rảnh sẽ tới đảo Thần Long gặp Bạn tôn giả và Hồng giáo chủ là được".

Bạn đầu đà vội nói "Phải nói là Hồng giáo chủ và Bạn đầu đà thuộc hạ của lão nhân gia. Thứ nhất, trên đời không ai có thể được xếp lên trên lão nhân gia người, nói tên người khác trước rồi mới nói tới Hồng giáo chủ là đại đại bất kính". Vi Tiểu Bảo hỏi "Vậy hoàng đế thì sao?". Bạn đầu đà nói "Tự nhiên là Hồng giáo chủ ở trên, hoàng đế ở dưới. Thứ hai, trước mặt giáo chủ lão nhân gia người thì không được gọi những chữ Tôn giả, Chân nhân gì gì cả. Dưới gầm trời này chỉ có một mình Hồng giáo chủ là tôn".

Vi Tiểu Bảo thề lưỡi nói "Hồng giáo chủ ghê gớm như thế, ta lại càng không dám đi gặp y".

Bạn đầu đà nói "Hồng giáo chủ nhân từ yêu người, ân đức ban khắp thiên hạ, lão nhân gia người mà gặp

loại anh hùng thiếu niên thông minh lanh lợi như tiểu thí chủ nhất định sẽ mười phần hoan hỷ. Tiểu thí chủ mà tới đảo Thần Long nhất định sẽ chở đầy mà về. Giáo chủ lão nhân gia ban thưởng trọng hậu, chuyện đó thì không cần nói, nhưng biết đâu lão nhân gia người cao hứng còn truyền cho người một chiêu nửa thức, thì trở đi tiểu thí chủ tung hoành thiên hạ, dùng suốt đời cũng không hết”. Lần này y nói cực kỳ chân thành, đáng vẻ nhiệt tình hiện rõ ra mặt. Vốn là y đối với Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không coi vào đâu, từng đưa chân đạp lên đầu y, lúc ấy lại luôn miệng “tiểu thí chủ”, còn nói nào là “anh hùng thiếu niên thông minh lanh lợi”, lại sợ Vi Tiểu Bảo nghe không rõ, còn khom cái lưng dài như cây sào xuống nói chuyện với y.

Vi Tiểu Bảo nhớ tới lời Đào Hồng Anh, lúc ở Trang gia lại đã nhìn thấy hành động của bọn Chương lão tam, lại nhớ tới hoàng thái hậu, Liễu Yển và người đàn ông cải trang làm cung nữ, đối với Thần Long giáo nói không hết sự chán ghét, so ra trong những nhân vật Thần Long giáo mà y biết chỉ có gã Bạt đầu đà này là còn có mấy phần khí khái anh hùng, nhưng y cậy mạnh cướp kinh, đem mình xách tới xách lui, đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, mời mình tới đảo Thần Long làm khách, nhất định không có ý tốt, dùng thấy y đang nói năng rất khách khí, đó là vì đánh không lại sư Thiếu Lâm mà thôi, chỉ cần sư Thiếu Lâm vừa rời đi nhất định sẽ lại hung hăng bá đạo, ai mà chế phục được y? Lập tức lắc đầu nói “Ta không đi”.

Bạt đầu đà khuôn mặt gầy gò đầy vẻ ảo não, từ từ đứng thẳng người lên, nhìn mười tám nhà sư Thiếu Lâm

chung quanh một lượt, chậm rãi nói “Tiểu thí chủ, võ công của ta so với mười tám vị đại hòa thượng này thì thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bên nào cũng có sở trường”. Bần đầu đà tức giận nói “Cái gì mà bên nào cũng có sở trường? Nếu lấy một chọi một, chẳng lẽ họ lại thắng được ta à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Một chọi một thì biết đâu người thắng, nhưng một chọi mười tám thì nhất định người thua, thế mới gọi là bên nào cũng có sở trường. Chứ nếu một chọi một mà người cũng thua, thì người còn trường cái rắm gì, chẳng qua chỉ còn cái thân hình dài ngoẵng là trường thôi!”.

Bần đầu đà cười khê một tiếng, nói “Người võ công cao cường như ta, người đã gặp qua chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đương nhiên là gặp rồi! Võ công của người chẳng qua cũng chỉ sơ sơ sài sài, người võ công cao cường gặp mười người ta cũng đã gặp không ít”. Bần đầu đà cả giận sấn tới một bước, vươn tay chụp vào y. Bốn nhà sư Thiếu Lâm đồng thời vung chưởng ra ngăn chặn. Bần đầu đà nói “Người nói ai có võ công cao cường hơn ta?”.

Vi Tiểu Bảo nhất thời nghẹn lời, nhớ lại chưa gặp người nào võ công cao cường hơn y, võ công của sư phụ thì cực cao, nhưng cũng chưa chắc đã thắng được y. Bần đầu đà đắc ý trở lại, nói “Người xem đây, người nói không ra là ai, đúng không nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao lại nói không ra, ta chỉ là không muốn nói, làm người sợ thôi. Người võ công cao cường hơn người nhiều thì vị thứ nhất là Tống đà chủ Thiên địa hội Trần Cận Nam. Ta từng thấy y đánh nhau với người ta trong thành Bắc Kinh, hai tay nắm bốn tên đầu đà, mỗi tên cũng nặng tới hai trăm cân, y hai chân điểm một cái, phi thân qua tường

thành, người so với y thì còn kém xa". Bạn đầu đã hừ một tiếng, y cũng đã nghe danh Trần Cận Nam, nhưng không tin y có thể hai tay nắm bốn người phi thân qua tường thành, bèn nói "Nói phét!".

Vì Tiểu Bảo nói "Người võ công cao cường thứ hai là một vị thiếu nữ nãi nãi bàn chân nhỏ xinh đẹp ở Giang Nam", nói tới đó y nhìn qua Song Nhi. Song Nhi xua tay lia lia, ra hiệu bảo y đừng nói. Vì Tiểu Bảo nói tiếp "Vị thiếu nữ nãi ấy đánh nhau với ba mươi sáu đạo sĩ phái Võ Đang, ba mươi sáu đạo sĩ vây quanh bà ta, bày ra một cái gì... cái gì trận pháp...". Bạn đầu đã hỏi "Trận pháp của phái Võ Đang là tay không hay dùng kiếm?". Vì Tiểu Bảo nói "Dùng kiếm". Bạn đầu đã nói "Thế thì là Chân Võ kiếm trận". Vì Tiểu Bảo nói "Đúng rồi. Bạn đầu đã người kiến thức rộng rãi, biết đó là Chân Võ kiếm trận. Lúc ấy ba mươi sáu thanh kiếm vây quanh vị thiếu nữ nãi kia, kiếm quang lấp lánh, một giọt nước cũng không lọt vào được. Vị thiếu nữ nãi ấy tay trái bế con, tay phải là tay không...". Bạn đầu đã rất ngạc nhiên, nói "Bà ta tay trái bế con tử võ với phái Võ Đang à?". Vì Tiểu Bảo nói "Thế thì có gì là lạ? Bà ta bế là hai đứa nhỏ sinh đôi, đều là con trai, rất là mập mập...". Y có ý khoa trương võ công của thiếu nữ nãi Trang gia, lại tăng số con lên gấp đôi, nói tiếp "... Bà ta miệng dỗ dành hai đứa nhỏ: Hai cục cung ngoan nào, đừng có khóc, các người xem má má làm ảo thuật này, một mắt đoạt hết trường kiếm của ba mươi sáu đạo sĩ phái Võ Đang, lại điểm trúng huyết đạo tất cả bọn họ, người nào cũng đứng đờ ra đó, giống như tượng đất, không sao động đậy. Vị thiếu nữ nãi ấy bế con tới cho chúng túm râu đạo sĩ, lão đạo sĩ trợn mắt tức giận, còn hai đứa nhỏ thì cười rất vui vẻ".

Phái Võ Dương nổi tiếng ngang phái Thiếu Lâm, võ công đều đã có từ hàng ngàn năm, Vi Tiểu Bảo biết rõ như vậy. Y thấy Bạt đầu đà đánh không lại mười tám nhà sư Thiếu Lâm, bèn nói vị thiếu nãi nãi kia đánh bại ba mươi sáu đạo sĩ, võ công ai cao ai thấp cũng không cần phải nói nhiều.

Bạt đầu đà nghe như ngậy như cuồng, thở dài một tiếng, nói “Trong thiên hạ lại có võ công thần kỳ tới như thế!”.

Vi Tiểu Bảo thấy y đã mắc lừa, vô cùng đắc ý, nói “Không giấu gì ngươi, vị thiếu nãi nãi ấy chính là mẹ nuôi của ta”.

Song Nhi lúc đầu nghe y nói tới một vị thiếu nãi nãi ở Giang Nam, tưởng y nói tới Tam thiếu nãi của Trang gia, về sau nghe y nói vị thiếu nãi nãi kia có hai đứa con sinh đôi, lại là mẹ nuôi của y, mới biết là một người khác.

Bạt đầu đà lại chợt hoảng sợ, nói “Là mẹ nuôi của ngươi à? Bà ta họ gì? Trong võ lâm có loại nhân vật lợi hại như thế mà sao ta chưa từng nghe qua?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nhân vật lợi hại trong võ lâm có nhiều lắm. Như cô vợ ta đây”, nói xong chỉ vào Song Nhi một cái, nói “Người thấy cô ta vóc người mảnh khảnh, dáng vẻ ẻo lả, nhưng đâu biết cô ta có một thân võ công?”. Song Nhi mặt mũi đỏ bừng, nói “Tuồng công đừng nói bịa”. Bạt đầu đà từng giao thủ với Song Nhi, một cô nương nhỏ tuổi mà thân thủ cao cường như thế quả thật cũng rất khó tin, bèn gật đầu nói “Nói đúng lắm. Tiểu thỉ chủ đã không chịu tới đảo Thần Long thì cũng chẳng còn cách nào, mời các vị cứ đi thôi!”.

Vì Tiểu Bảo nói “Mời đại sư đi trước!”. Y tựa hồ là khách khí, nhưng thật ra là muốn Bạt đầu đà đi trước, nếu y đi về phía đông thì mình sẽ đi qua phía tây, nếu y đi lên phía bắc thì mình sẽ đi xuống phía nam. Bạt đầu đà lắc lắc đầu, nói “Mời thí chủ đi trước. Ta còn muốn đập lại bài văn bia này”. Vì Tiểu Bảo cười thâm, nghĩ thâm mình buột miệng nói bừa mà y mắc lừa lại tưởng là thật.

Chú :

1. Tên hồi này là chép thơ cổ thể của Tra Thận Hành, bằng trắc khác với thơ luật cận thể.

2. Thuận Trị có bốn hoàng hậu. Doan Kính hoàng hậu, Đồng Ngạc phi và Hiếu Khang hoàng hậu mẹ ruột Khang Hy hợp táng với Thuận Trị ở Hiếu lăng. Phế hậu và Hiếu Huệ hoàng hậu (tức hoàng thái hậu trong sách này) thì táng ở Hiếu Đông lăng. Hiếu Khang, Hiếu Huệ đến đời Ung Chính, Càn Long mới được phong thụy hiệu, chứ đời Khang Hy vẫn chưa có cách xưng hô này. Nhưng tiểu thuyết thông tục thì không cần tuân thủ nghiêm ngặt sự thật lịch sử như vậy.

3. Việc Thuận Trị xuất gia trên núi Ngũ Đài đã được truyền tụng trong dân gian từ thời Thanh, được gọi là một trong “Bốn đại nghi án thời Thanh”. Ba đại nghi án kia là Thuận Trị hoàng thái hậu lấy Nhiếp chính vương, Ung Chính đoạt ngôi dòng đích, Càn Long là con nhà họ Trần ở Hải Ninh. Theo ghi chép trong sử sách của chính quyền, Thuận Trị vì mắc bệnh đậu

mùa mà chết, nhưng trong sử sách của chính quyền có rất nhiều điểm đáng ngờ, khiến người sau có rất nhiều suy đoán. Đại thi nhân Ngô Mai Thôn đầu thời Thanh có bài thơ Thanh Lương sơn tán Phật gồm bốn thủ, chắc chắn có liên quan với Đổng Ngạc phi, rất nhiều người cho rằng ám chỉ việc Thuận Trị vì đau lòng về cái chết của ái phi nên lên xuất gia trên núi Ngũ Đài. Thơ như sau :

Tây bắc hữu cao sơn, Vân thị Văn Thù đài. Đài thượng hữu nguyệt tri, Thiên diệp kim liên khai. Hoa hoa tương ánh phát, Diệp diệp đồng căn tài. Vương mẫu huê Song Thành, Lục cái tuyết trung lai. Hán chủ tọa cung trung, Nhất kiến quang bồi hồi. Kết dĩ đồng tâm hợp, Thụ dĩ cử tử thoa... Huê thủ hốt thái tức, Lạc cực sinh bi ai. Thiên thu chung tịch tịch, Thử nhật thủy truy bồi ?...

... Thương hoài kinh lương phong, Thâm cung minh tất suất, Nghiêm sương phi quỳnh thụ, Phù dung điều tổ chất. Khả lân thiên lý thảo, Uy lạc vô nhan sắc... Nam vọng Thương Thụ phần, Yểm diện thiêm thê trắc. Giới ngôn mặt ngã mã, Ngạo du lãng nhập cực.

Nhập cực hà mang mang, Viết trú Thanh Lương sơn. Thử sơn xuất linh dị, Hạo khí cung khuất bản... Danh sơn sơ vọng hạnh, Hàm mệnh Thích đạo an. Dự tùng tối cao đỉnh, Sái tảo thất Phật đàn... Trung tọa nhất thiên nhân, Thổ khí như chiêm đàn. Ký ngữ Hán hoàng đế, Hà khổ lưu nhân gian ?... Duy hữu đại đạo tâm, Dữ thạch vĩnh bất san. Dĩ thử hộ kim luân, Pháp hải vô ba lan.

Thường văn Mục thiên tử, Lục phi sinh vạn lý... Thịnh cơ bệnh bất cứu, Huy tiên khóc Nhược Thủy. Hán hoàng hiếu thần tiên, Thê tử tư thoát tử... Sủng đoạt Trường Môn Trân, Ân thịnh khuynh thành Lý. Nùng hoa khước tu dạ, Bệnh nhập ai thiên lụy. Nhược vô bát tử phương, Đắc lệnh Chiêu Dương khi (khởi)... Đắc thử lễ Giác vương, Hiên vọng tổng nhất chấp. Đạo tham vô sinh diệu, Công tạ hữu vi sĩ. Sắc không lương bất trú, Thu thập tôn phong lý.

Tây bắc có núi cao, Gọi là Văn Thù đài. Trên đài có nguyệt tri, Ngàn lá sen vàng bày. Hoa hoa cùng chiếu ánh, Lá lá cùng

vườn dài. Vương mẫu đất Song Thành, Lộng xanh trong tuyết
vẻ (1). Vua Hán ngồi trong cung, Vừa gặp dạ bồi hồi. Đồng tâm
cùng kết dải, Thoa ngọc liền trao tay... Cạnh nhau sao quá
mau, Lạc cực sinh bi ai. Ngân thu thôi vắng vẻ, Hôm ấy còn có
ai?... (2)

... Lòng đau e gió lạnh, Cung sâu để vắng vắng, Sương day
trùng cây quỳnh, Phù dung tàn sắc trắng. Đấng thương có ngàn
dặm (3), Héo ứa không nhan sắc.. Nam nhìn mộ Thương Thu
(4), Đau xót tay che mặt. Cẩn thận cho ngựa ăn, Ngao du miền
thái cực (5).

Thái cực sao xa xăm, Núi trú núi Thanh Lương. Núi ấy
hiện linh dị, Hạo khí cùng mây vờn... Danh sơn vừa muốn tới,
Hàm mệnh đạo Thích an. Định lên đỉnh cao nhất, Quét dọn bảy
Phật đàn... Giữa có một người tiên, Nhá khí như chiến dân.
Nhấn lời với hoàng đế, Tội gì lưu nhân gian?... Chỉ có đạo tâm
lớn, Cùng đá núi bình an. Lấy đó giữ kim luân, Bế pháp sóng
không tràn (6).

Thường nghe Mục thiên tử, Sau ngựa đi vạn lý... Thịnh cơ
bệnh khó cứu, Vung roi khóc Nhược Thủy. Vũ đế thích thần
tiên, Vợ con như dế rách... Sung ai quá bà Trần, Ôn nặng hơn
nàng Lý. Hoa dây lại qua đêm, Bệnh tới thương ve lụy. Nếu
không thuốc bất tử, Chiêu Dương được trở lại... Vì thế lạy Giác
vương, Hiền ngu đều một lối. Tham ngộ đạo vô sinh, Thẹn
thùng chuyện công nghiệp. Sắc không đều chẳng chấp, Thu hết
vào trong ấy (7).

(1) Xét : Song Thành là chỉ tiên nữ Đồng Song Thành (bây
chú thích về bài thơ này đều là của Kim Dung trong nguyên bản
- ND.).

(2) Núi Đồng Ngạc phi được Thuận Tri sủng ái, Thuận Tri
có nỗi đau đời người vô thường. Cả bài thơ rất dài, ở đây chỉ
trích sao vài đoạn.

(3) Xét : Ba chữ "Thiên lý thảo" ghép lại là chữ Đồng, chỉ
việc Đồng Ngạc phi qua đời.

(4) Lấy việc Đặng Ai vương Tào Thương Thư con Tào Tháo chết sớm để ví với Vinh Thân vương.

(5) Nói việc Thuận Trị vì ái phi qua đời, trong lòng đau đớn có ý định từ bỏ thế gian.

(6) Nói Thuận Trị muốn lên núi Ngũ Đài.

(7) Giác vương tức Thích Ca Mâu ni. Cuối cùng là quy y Phật pháp, lấy Thiên tông để cầu giải thoát.

4. Lúc Thuận Trị ở ngôi đã bái Ngọc Lâm làm thầy để học Phật pháp. Ngọc Lâm quốc sư niên phổ nói năm Thuận Trị thứ 16, Thế tổ xin sư đặt cho pháp danh, sư viết hơn mười chữ dâng lên, Thế tổ chọn chữ Si, trên thì dùng chữ Hành theo cách thức đặt tên của phái Long Trì Thiên tông, pháp danh là Hành Si. Vương Lâm là ở bậc chữ Thông, pháp danh là Thông Tú, tự Ngọc Lâm, các đệ tử đều ở bậc chữ Hành.

Hồi 19

*Chín châu gom sắt đúc một chữ
Trăm vàng dựng gỗ mời quần ma*

Mười tám nhà sư Thiếu Lâm và Vi Tiểu Bảo, Song Nhi hai người xuống ngọn Cẩm Tú. Trùng Tâm trả kinh thư cho Vi Tiểu Bảo, hỏi “Thí chủ về Bắc Kinh ngay phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”. Trùng Tâm nói “Bọn ta nhận lời Ngọc Lâm đại sư, hộ tống thí chủ về tới kinh bình an”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Vậy thì tốt quá. Ta đang lo gã đầu đà cao như cây sào kia quyết không chịu thôi, lại tới làng nhằng. Nhưng các vị cùng đi với ta, thì có ai bảo vệ Hành Si đại sư không?”. Trùng Tâm nói “Thí chủ yên tâm, Ngọc Lâm đại sư đã sắp xếp rồi”. Vi Tiểu Bảo lúc ấy mười phần khâm phục lão hòa thượng Ngọc Lâm, y nhắm mắt ngồi thiền, tựa hồ trời sập cũng không thèm đếm xỉa tới, thế mà không động thanh sắc lại đã ngấm ngấm sắp xếp mọi việc đầu vào đấy.

Đã có Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm hộ tống, trên đường tự nhiên là không có nửa điểm nguy hiểm, gã Bạt đầu đà vóc dáng cao gầy kia cố nhiên không xuất hiện, cả các nhân vật võ lâm khác cũng không gặp một ai.

Chẳng bao lâu đã tới ngoài thành Bắc Kinh, mười tám nhà sư Thiếu Lâm làm lễ từ biệt Vi Tiểu Bảo. Trùng Tâm nói “Thí chủ đã tới kinh thành, bọn lão tăng xin cáo từ trở về”. Vi Tiểu Bảo nói “Các vị đại hòa thượng, nhờ có các vị không nề vất vả, đưa ta tới đây, ta... ta quả thật vô cùng cảm kích. Xin nhận của ta một lạy”. Nói xong quỳ xuống dập đầu. Trùng Tâm vội đưa tay đỡ y lên, nói “Thí chủ trên suốt đường đi tiếp đãi chu đáo, bọn ta từ Sơn Tây tới Bắc Kinh chỉ là du sơn ngoạn thủy, có vất vả gì đâu?”.

Nguyên Vi Tiểu Bảo vừa xuống núi Ngũ Đài là thuê ngay mười chín chiếc xe, mình và Song Nhi ngồi một chiếc, mười tám nhà sư Thiếu Lâm mỗi người ngồi một chiếc, lại sai Vu Bát cuối ngựa đi trước, tới trạm phía trước sớm hơn một ngày, dọc đường chọn các khách điểm tốt, chuẩn bị sẵn trà ngon, điểm tâm, thức chay, cực kỳ thịnh soạn. Nơi nào Vi Tiểu Bảo cũng thưởng tiền rất hậu, chuồng ngựa và bọn tiểu nhị đều tiếp đãi mười tám nhà sư Thiếu Lâm như thiên thần Bồ Tát. Sư Thiếu Lâm tu hành khổ hạnh, vốn cũng không ham muốn gì chuyện ăn uống, nhưng thấy y kính trọng chân thành, cũng không khỏi có chỗ vui thích.

Vi Tiểu Bảo tuy mồm mép trơn tuột, ăn nói không thật lòng, nhưng tính rất thích bạn bè, kết giao với người lại rất chân thành. Dọc đường đi trò chuyện với chúng

tăng vô cùng tương đắc, đột nhiên phải chia tay, trong lòng chua xót, không kìm được ứa nước mắt.

Trùng Tâm nói “Thiện tai, thiện tai ! Tiểu thí chủ hà tất phải khó xử ? Ngày sau nếu có duyên pháp, mời tới chùa Thiếu Lâm trò chuyện”. Vi Tiểu Bảo sứt sít nói “Nhất định ta sẽ tới mà”. Trùng Tâm và chúng tăng từ biệt trở về.

Lúc vào tới thành Bắc Kinh thì trời đã tối, không tiện vào cung. Vi Tiểu Bảo tới một khách điểm lớn ở Tây Trục Môn là Như Quy khách sạn, lấy một gian thượng phòng, định nghỉ ngơi một đêm, sáng ra sẽ vào cung gặp Khang Hy tâu trình mọi chuyện.

Y nghĩ thầm “Gã Bần đầu đà gây quất kia liều mạng định cướp bộ kinh thư của mình, biết đầu còn ngấm ngấm theo dõi mình không chừng. Mười tám vị hòa thượng chùa Thiếu Lâm đã đi, y lại tới ra tay đánh cướp, mình và Song Nhi sẽ không chống nổi. Để bớt phiền phức, trước tiên cứ cất kinh thư chỗ nào cho yên ổn, ngày mai vào cung mang đại đội thị vệ tới lấy, trình cho tiểu hoàng đế, cái đó gọi là Vạn thất nhất vô !”.

Lúc ấy sai Vu Bát đi mua vật dùng, bảo Song Nhi ra ngoài, cài then cửa lại, trước khi đóng cửa sổ lại tra xét kỹ xem có Bần đầu đà rình rập nhìn trộm không, rồi mới dùng vải dầu gói kỹ bộ *Tứ thập nhị chương kinh* lại, kéo bàn ra, dùng chủy thủ khoét gạch làm thành một cái hốc chỗ chân tường dưới bàn. Thanh chủy thủ này chém sắt như bùn, khoét gạch cơ hồ không tốn chút sức lực nào. Y đặt bộ kinh thư vào hốc, dồn gạch vụn vào, lấy nước hòa với vôi gạch trát lên miệng hốc. Sau khi

vôi gạch đã khô, nếu không cố ý tìm kiếm thì quyết không thể phát giác ra.

Sáng sớm hôm sau, y bảo Vu Bát đi thuê một chiếc xe, định đưa Song Nhi đi ăn một bữa điểm tâm thịnh soạn sang trọng cho à a hoàn này mở rộng tầm mắt, sau đó sẽ đi mua một bộ y phục thái giám rồi sẽ vào cung. Muốn mua y phục thái giám ngoài chợ thì rất khó, nếu không mua được thì cứ mặc y phục thị vệ, khoác thêm hoàng mã quải, lúc ấy sẽ oai phong lẫm liệt, nghênh ngang vào cung, cho bọn thái giám, thị vệ nhìn thấy há mồm tròn mắt, há chẳng vui sao ? Chúc Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ của mình là do hoàng thượng đích thân phong cho, lại còn giả à ? Nghĩ thâm “Đã có ý ấy thì cần gì phải mặc quần áo thái giám nữa ? Lão tử cứ khoác hoàng mã quải vào cung là được”.

Y bèn cùng Song Nhi lên xe, uốn lưỡi nói giọng Bắc Kinh “Chúng ta cứ tới quán Lão Khôi Tinh ở Tây Đơn, món đuôi dê nướng, thịt dê viên ở đó thì còn ăn được”. Phu xe cung cung kính kính nói “Vâng !”. Vu Bát đứng thẳng lên, ngồi vào chỗ bên cạnh phu xe, nói “Hà, lừa kéo xe ở kinh thành cũng khác với các nơi, con lừa này mắt to đen láy, cả tỉnh Sơn Tây bọn ta cũng không tìm được một con”. Vi Tiểu Bảo thành công về kinh, trong lòng nói không hết sự đắc ý.

Chiếc xe đi được một lúc chợt ra khỏi Tây Trục Môn. Vi Tiểu Bảo nói “Ồ, là tới Tây Đơn mà, tại sao lại ra thành ?”. Phu xe nói “Dạ, xin lỗi đại gia ! Con lừa này của tiểu nhân tính nết ương ngạnh, đi tới cổng thành mà không ra khỏi thành chạy mấy vòng thì không được”.

Vì Tiểu Bảo và Song Nhi bật cười. Vu Bát nói “Hà, trong kinh thành ngay cả con lừa cũng quan dạng”.

Chiếc xe ra khỏi thành rồi lại chạy lên phía bắc, đi hơn một dặm vẫn không quay lại. Vì Tiểu Bảo thầm biết có chuyện nhiều kẻ, quát “Phu xe, người giở trò ma gì thế? Quay lại ngay!”. Phu xe luôn miệng vâng dạ, kêu lớn “Quay lại, Đắc Nhi, Đắc Nhi, hô, hô! Đắc Nhi, quay lại!”, vung roi đánh túi bụi, con lừa chạy một mạch lên phía bắc, càng lúc càng nhanh. Phu xe ngoác miệng cười lớn “Con mẹ nó con lừa thối tha, ta bảo người quay lại. Đắc Nhi, dừng lại, dừng lại! Con bà mày con lừa khôn nạn!”. Y càng quát càng to, nhưng con lừa đời nào chịu dừng lại?

Đúng lúc ấy, tiếng vó ngựa khua vang, hai người cưỡi ngựa từ bên cạnh phóng tới cạnh xe. Người trên ngựa là hai hán tử vóc dáng cao lớn.

Vì Tiểu Bảo hạ giọng quát “Động thủ đi!”. Song Nhi nhô người ra, vươn tay đâm ra trúng vào lưng tên phu xe. Y thân hình xiêu đi một cái, từ trên xe rơi xuống đất, gào lớn một tiếng, bị con ngựa cạnh xe xéo lên. Hán tử trên ngựa phi thân vọt lên ngồi vào chỗ phu xe. Song Nhi lại vươn tay đâm ra, người kia lật tay chụp cổ tay nàng, Song Nhi tay chuống lật lại, vỗ vào mặt y. Hán tử kia vung chuống trái gạt ra, tay phải chụp vào vai nàng. Hai người qua lại tám chín chiêu, con lừa vẫn sải chân chạy mau. Người cưỡi ngựa bên trái la lớn “Làm gì thế? Đùa kiểu gì thế?”. Bình một tiếng, hán tử trên xe bị chuống phải của Song Nhi đánh trúng ngực, phi thân nhẩy ra. Hán tử bên cạnh vung roi đánh tới. Song Nhi vươn tay chụp ngọn roi, thuận thế buộc luôn vào xe. Chiếc xe lừa

đang lao đi, kéo mạnh một cái, hán tử kia lập tức rơi xuống ngựa, vội buông ngọn roi ra, la lên be be.

Song Nhi chụp dây cương lừa, nàng không biết đánh xe bèn đưa cho Vu Bát, nói “Người đánh xe đi”. Vu Bát nói “Ta chuyện này... ta... cũng không biết”. Vì Tiểu Bảo nhảy lên chỗ phu xe, đón lấy dây cương, y cũng không biết đánh xe, bắt chước phu xe kêu lên “Đắc Nhi, Đắc Nhi” mấy tiếng, tay trái thả lỏng, tay phải kéo mạnh dây cương, giống như cưỡi ngựa, con lừa quả nhiên quay đầu vòng lại, có ương ngạnh gì đâu?

Chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, lại có mười mấy kỵ mã phóng tới. Vì Tiểu Bảo cả kinh, kéo cương thúc lừa chạy vào một con đường rẽ. Bọn kỵ mã quay đầu ngựa lại đuổi mau theo. Ngựa nhanh xe chậm, không bao lâu hơn mười kỵ mã đã vây chặt chiếc xe.

Vì Tiểu Bảo thấy người trên ngựa đều cầm binh khí, kêu lên “Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử mà các người dám chặn đường cướp của à?”. Một hán tử cười nói “Bọn ta là sứ giả mời khách, không phải là cường đạo chặn đường cướp của. Vì công tử, chủ nhân bọn ta mời người tới uống chén rượu”. Vì Tiểu Bảo sững sốt hỏi “Chủ nhân các người là ai?”.

Hán tử kia nói “Công tử gặp mặt, tự nhiên sẽ biết. Nếu chủ nhân bọn ta không phải là bạn của công tử thì sao lại mời người uống rượu chứ?”. Vì Tiểu Bảo thấy người này lời lẽ lạ lùng, có quá nửa là không có ý tốt, bèn kêu lên “Lại có chuyện mời khách thế này à? Làm phiền, xin tránh đường!”. Một hán tử khác cười nói “Tránh đường thì tránh đường!”, rồi vung dao chém đứt đầu con lừa.

Cái xác con lừa khụng lại rồi đổ vật xuống, ló chiếc xe đồ theo. Vì Tiểu Bảo và Song Nhi vội nhảy xuống đất. Song Nhi ra tay như gió, chỉ là địch nhân ngồi trên lưng ngựa, nàng thân hình lại thấp, đánh không tới người ho, hết chỉ này tới chỉ khác phóng ra, không phải là đâm mù mắt ngựa thì là đâm vào huyết đạo trên đùi người cưỡi ngựa.

Trong chớp mắt tiếng người kêu ngựa hí vang lên âm ỉ. Mấy hán tử nhảy xuống ngựa, vung dao sấn tới. Song Nhi thân thủ vô cùng linh hoạt, chỉ đông đánh tây, đánh ngã bảy tám hán tử. Bốn năm người còn lại ngó mặt nhìn nhau, không biết làm sao là tốt.

Trên đường cái có một chiếc xe nhỏ chạy mau tới, trong xe có giọng một cô gái kêu lên “Đều là người mình, đừng động thủ !”.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe giọng nói ấy, trong lòng mừng rơn, kêu lên “Ái chà ! Vợ ta tới rồi !”.

Song Nhi và bọn hán tử kia lập tức dừng tay. Song Nhi vô cùng kinh ngạc, nàng hoàn toàn không ngờ vị tướng công này đã cưới thiếu nữ nãi nãi. Thời ấy chuyện tảo hôn rất thịnh hành, con trai mười bốn mười lăm tuổi có vợ là chuyện thường, chỉ là trước nay Vì Tiểu Bao chưa hề nói với nàng là đã có vợ.

Chiếc xe chạy tới gần, trong xe có một người nhảy ra, chính là Phương Di. Vì Tiểu Bảo mặt mày rạng rỡ, bước lên nắm tay nàng, nói “Hảo tử tử, ta nhớ cô muốn chết, cô đi đâu đây ?”. Phương Di mỉm cười nói “Từ từ sẽ nói. Sao các người lại đánh nhau ?”. Nàng nhìn thấy người nằm dưới đất ngổn ngang, máu lừa rưới đầy mặt đất, vô cùng kinh ngạc.

Một hán tử khom người nói “Phương cô nương, bọn ta tới định mời Vi công tử đi uống rượu, nghĩ chắc vì mọi người lễ số không chu đáo nên đắc tội với công tử. Phương cô nương đích thân tới mời thật không gì tốt bằng”. Phương Di ngạc nhiên nói “Những người này đều do người đánh ngã à ? Võ công của người tiến bộ nhanh thật đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Muốn tiến bộ cũng không thể nhanh được như thế, là Song Nhi cô nương bảo vệ ta, bộc lộ chút ít thân thủ”.

Phương Di đưa mắt nhìn qua Song Nhi, thấy nàng bất quá chỉ mười bốn mười lăm tuổi, dáng vẻ rụt rè khép nép, quả thật không ngờ võ công của nàng cao cường đến thế, bèn hỏi “Quý tính của muội muội là gì ?”. Lúc nàng ở Trang gia chưa từng gặp Song Nhi, nên hai người không hề biết nhau.

Song Nhi bước lên quỳ xuống dập đầu, nói “Tỳ tử là Song Nhi xin ra mắt thiếu nãi nãi”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Phương Di đỏ bừng mặt, vội tránh qua một bên, nói “Người... người... gọi ta là gì ? Ta... ta... không phải đâu”. Song Nhi đứng lên nói “Tuống công nói người là phu nhân, tỳ tử hầu hạ tuống công thì tự nhiên phải gọi người là thiếu nãi nãi”. Phương Di trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Người này chuyên ăn nói bậy bạ, đừng tin lời y. Người hầu hạ y lâu chưa, chẳng lẽ còn chưa biết tính nết y à ? Ta là Phương cô nương”. Song Nhi mỉm cười, nói “Vây hiện tại tạm thời không gọi, về sau sẽ gọi cũng được”. Phương Di nói “Về sau sẽ gọi là...”, lại đỏ mặt, không nói chữ “gì” ra nữa.

Song Nhi nhìn Vi Tiểu Bảo, thấy y dương dương đắc ý, đột nhiên cũng đỏ bừng mặt, nhớ lại lúc trên núi Ngũ

Đài y từng nói với Bạn đầu đà rằng mình là vợ y, té ra y có tật thích gọi tất cả các cô nương nhỏ tuổi là vợ. Đến khi nghe y cười hỏi “Vợ nhỏ của ta đâu?”, thì Song Nhi không ngạc nhiên nữa.

Phương Di lại trừng mắt nhìn y một cái, nói “Xa cách lâu ngày, vừa gặp mặt đã nói chuyện không đứng đắn, mồm mép cứ trơn tuột”. Rồi lập tức sai bọn hán tử thu thập lên đường. Những hán tử bị Song Nhi điểm huyết không sao động đậy, Song Nhi nhất nhất giải khai huyết đạo cho họ.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Nếu sớm biết cô mời ta uống rượu, thì chỉ hận trên lưng không mọc thêm hai cánh bay tới lập tức”. Phương Di lại trừng mắt nhìn y một cái, nói “Người đã quên ta rồi, tự nhiên không nghĩ là ta mời”. Vi Tiểu Bảo trong lòng vui sướng, nói “Ta có lúc nào quên cô đâu ? Nếu sớm biết là cô gọi ta ấy à, thì đừng nói là uống rượu, cho dù uống nước dãi ngựa, uống thuốc độc ta cũng nghe lời tới ngay, không chần chừ nửa khắc”. Phương Di hai mắt nhìn y đăm đăm, nói “Đừng nói dễ nghe như vậy, nếu ta mời người tới chân trời góc biển uống thuốc độc thì sao?”. Vi Tiểu Bảo thấy nàng lúc trò chuyện như cười mà không phải cười, vẻ kiêu diễm dưới nắng sớm soi chiếu vô cùng xinh đẹp, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp lâng lâng, nói “Đừng nói là chân trời góc biển, cho dù lên núi kiếm xuống vạc dầu, ta cũng đi mà”. Phương Di nói “Được, đại trượng phu một lời đã nói ra, ngựa gì đó khó đuổi”. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực một cái, cao giọng nói “Đại trượng phu một lời đã nói ra, ngựa gì đó khó đuổi”. Hai người đồng thời cười rộ.

Phương Di sai người dắt một con ngựa cho Vi Tiểu Bảo cưỡi, cho Song Nhi đi chiếc xe của mình, mình thì cưỡi ngựa sóng vai cùng đi với Vi Tiểu Bảo, từ từ đi về phía mặt trời, đám hán tử theo sau. Phương Di nói “Người bản lĩnh lớn thật, giở trò gì ra mà thu thập được một a hoàn võ công cao cường như thế?”. Vi Tiểu Bảo cười cười nói “Có giở trò gì đâu? Đó là cô ta cam tâm tình nguyện đi theo ta thôi”.

Vi Tiểu Bảo hỏi tới hành tung của bọn Mộc Kiếm Bình, Từ Thiên Xuyên, nói “Trong gian nhà ma ấy, người bị bọn đây tó Thần Long giáo bắt đi, về sau làm sao thoát được? Là Tam thiếu nữ nãi nãi của Trang gia nhờ người cứu các cô phải không?”. Phương Di hỏi “Tam thiếu nữ nãi nãi của Trang gia là ai?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thì là chủ nhân của trang trại ấy”. Phương Di lắc lắc đầu, nói “Chủ nhân trang trại à? Bọn ta không hề gặp. Thần Long giáo muốn bắt người, họ không có ác ý với người, Chương lão tam tìm người không được bèn thả bọn ta ra. Bọn tiểu quân chúa đi phía trước, không bao lâu sẽ gặp thôi”. Rồi quay đầu lại hơi có vẻ trách móc, nói “Trong lòng người nhớ nhung tiểu quân chúa, vừa gặp mặt một lúc đã hỏi bảy tám lần”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Hỏi bảy tám lần lúc nào? Thật là oan uổng. Nếu ta gặp cô ta mà không thấy cô thì bây giờ ta đã hỏi bảy tám mươi lần rồi”. Phương Di cười khê nói “Cho dù người có mười cái mồm, thì này giờ cũng không kịp hỏi tới bảy tám mươi lần. Chẳng qua người ấy à, một cái miệng còn lợi hại hơn cả chục cái miệng”.

Hai người cười cười nói nói, không bao lâu đã đi hơn mười dặm, đã vòng qua phía bắc kinh thành, thẳng

về phía đông. Vi Tiểu Bảo nói “Sắp tới chưa?”. Phương Di dịu dàng nói “Còn xa lắm! Người nhớ nhung tiểu quận chúa, cũng không cần sốt ruột như thế, nếu biết thế này ta cứ bảo cô ta tới đón người thì tốt quá, cho người khỏi nhớ nhung”. Vi Tiểu Bảo thề thề lưỡi, nói “Trở đi ta không hỏi câu nào nữa là được”. Phương Di nói “Người ngoài miệng không hỏi nhưng trong lòng sốt ruột, càng làm người ta tức giận”. Nàng tựa hồ rất ghen tuông, Vi Tiểu Bảo càng nghe càng cao hứng, cười nói “Nếu ta có nửa phần sốt ruột, thì ta không phải là chồng mà là con cô”. Phương Di phì cười một tiếng, nói “Thằng...”, chợt đỏ bừng mặt, hai chữ “con ngoan” không nói ra miệng.

Đi đến giờ Ngọ, nghỉ ngơi một lúc ở trấn, rồi mọi người lại đi về phía đông. Vi Tiểu Bảo không dám hỏi sẽ đi đâu, nhìn thấy đã cách xa Bắc Kinh, hôm nay đã không còn cách nào về cung gặp được Khang Hy, nghĩ thầm “Dù sao thì Tiểu Huyền tử cũng không ra hạn cho mình lúc nào phải về hồi báo, cứ cho là mình nấn ná trên núi Ngũ Đài, hoặc giả bị Bạt đầu đà bắt được không thả ra, về cung muộn mấy hôm cũng có hề gì?”.

Trên đường đi Phương Di đều nói những chuyện phiếm không có gì quan hệ. Hôm ấy trong hoàng cung, hai người tuy ở chung một phòng, nhưng có thêm Mộc Kiếm Bình, Phương Di rất giữ gìn, lúc này sóng vai cùng đi, lại cười nói vui vẻ. Những người còn lại cũng rất biết ý, đều đi lùi lại xa xa phía sau. Vi Tiểu Bảo vừa biết yêu, lúc trong hoàng cung gọi nàng là lão bà, thì đã có sáu phần là đùa giỡn, ba phần là khinh bạc chiếm tiện nghi, chỉ có một phần là thấp thoáng tình ý nam nữ. Hôm nay

sau khi ly biệt lại trùng phùng, thấy Phương Di lúc hờn lúc giận, lúc dịu dàng tươi cười, bất giác xúc động, thấy nàng cười ngượng suốt nửa ngày, hai má đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi, nói không hết về kiêu diễm khả ái, ngẩn ra nhìn như ngây ngốc.

Phương Di mỉm cười hỏi “Người nghĩ gì thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hảo tử tử, cô... cô đẹp quá. Ta nghĩ... ta nghĩ...”. Phương Di nói “Người nghĩ gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta nói ra thì cô không được giận đấy”. Phương Di nói “Nói đúng đắn thì ta không nổi giận, nếu nói không đúng đắn thì tự nhiên là ta nổi giận. Người nghĩ gì thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta nghĩ, nếu đúng là cô làm vợ ta thì không biết là ta sẽ vui sướng tới mức nào”.

Phương Di lườm y một cái, làm mặt lạnh quay đầu qua chỗ khác. Vì Tiểu Bảo vội nói “Hảo tử tử, cô giận rồi à?”. Phương Di nói “Tự nhiên là giận, giận một trăm hai mươi lần”. Vì Tiểu Bảo nói “Câu ấy không còn gì đúng đắn hơn, ta... ta nói thật lòng mà”. Phương Di nói “Lúc ở trong cung ta đã phát thệ là suốt đời theo người, hậu hạ người, còn có thật giả gì nữa? Người nói câu ấy, là tự mình muốn thay lòng đổi dạ”.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, nếu không phải hai người đều đang trên ngựa, sẽ lập tức ôm chầm lấy nàng, hôn vào má nàng, lúc ấy đưa tay phải ra kéo tay trái nàng nói “Tại sao ta lại thay lòng đổi dạ chứ? Một ngàn năm, một vạn năm cũng không thay lòng đổi dạ”. Phương Di nói “Người nói câu ấy là giả, một người làm sao sống được một ngàn một vạn năm, trừ phi người là con...”, nói tới chữ “con” phì cười một tiếng, quay đầu qua chỗ khác vẫn để y nắm bàn tay.

Vi Tiểu Bảo cầm bàn tay mịn màng mềm mại của nàng, trong lòng mừng rơn, cười nói “Cô đối xử với ta tốt như thế, thì ta vĩnh viễn không phải là con rùa đen”. Người vợ mà ngoại tình thì chồng bị gọi là con rùa đen, câu ấy thì Phương Di biết. Nàng vẫn làm mặt lạnh, nói “Không nói được ba câu đúng đắn, trên mồm chớ thật không mọc được ngà voi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cô lấy gà thì theo gà, lấy chó thì theo chó, suốt đời này mà muốn nhìn thấy trên miệng chồng mọc ngà voi thì khó lắm”. Phương Di phục xuống yên ngựa mà cười, tay trái nắm chặt bàn tay y.

Hai người dọc đường cười nói, lúc xế chiều ghé vào khách điếm trong một thị trấn lớn. Sáng hôm sau Vi Tiểu Bảo sai Vu Bát thuê một chiếc xe lớn, cùng Phương Di sóng vai ngồi trong xe. Hai người nói chuyện tới lúc mặt nong, Vi Tiểu Bảo ôm lưng nàng, hôn lên mặt nàng, Phương Di cũng không chống cự, nhưng nếu quá đáng hơn thì nhất định không chịu. Vi Tiểu Bảo về chuyện trai gái vốn là như biết mà không phải là biết, tới đó là thôi, cũng đã vô cùng sung sướng. Chỉ mong chiếc xe lớn cứ đi mãi không ngừng, ngồi kẻ người ngọc, đi tới chân trời góc biển rồi quay trở lại, lại tới chân trời góc biển bên này, vĩnh viễn đi mãi trên đường, cho dù đi hết rồi, đi lại đường cũ vài lượt cũng có hề gì? Hàng ngày đi rồi lại nghỉ, nghỉ rồi lại đi, chỉ sợ Phương Di đột nhiên nói mình đã đi qua rồi.

Thân ở giữa nàng ôn nhu, chiếu lệnh của hoàng đế, *Tứ thập nhị chương kinh*, Lão hoàng gia trên núi Ngũ Đài gì gì y đều vút bỏ hết, mơ mơ hồ hồ không biết thời giờ trôi qua, đường đi xa xôi.

Một hôm vào lúc xế chiều, xe ngựa tới bờ biển, Phương Di dắt tay y bước xuống bãi biển, dịu dàng nói “Hảo đệ đệ, ta và người cưỡi thuyền ra biển, bốn biển mệnh mông, sống một cuộc đời thần tiên, người nói có hay không?”. Lúc nói câu ấy, thì kéo tay y, ngã đầu vào vai y, thân hình mềm nhũn, tựa hồ không có chút sức lực nào.

Vi Tiểu Bảo đưa tay ôm lưng nàng, đề phòng nàng ngã, chỉ cảm thấy tóc của nàng lất phất quét vào mặt mình, tấm lưng thon nhỏ mềm mại khẽ run lên, tuy cũng nghĩ việc lên thuyền ra biển không khỏi có chỗ quá đột ngột, mơ hồ thấy có chuyện gì rất không ổn, nhưng đang lúc ấy thì làm sao nói được chữ “Không”?

Trên bờ biển có một chiếc thuyền lớn đang đậu, thủy thủ trên thuyền thấy bọn thuộc hạ của Phương Di vẫy khăn xanh, liền thả thuyền nhỏ xuống chèo qua, trước tiên đón Vi Tiểu Bảo và Phương Di lên thuyền lớn, kế đón những người còn lại. Vu Bát thấy phải lên thuyền, nói mình bị say sóng, nói thế nào cũng không chịu ra biển. Vi Tiểu Bảo cũng không ép, thưởng y một trăm lượng bạc. Vu Bát cảm ơn rồi rít, rồi trở về Sơn Tây.

Vi Tiểu Bảo bước vào khoang thuyền, chỉ thấy trong khoang bài trí đẹp đẽ, dưới sàn trải nệm dày, trên bàn bày đầy các thức trà nước điểm tâm, giống như hoa sảnh trong nhà bậc vương công đại quan, nghĩ thầm “Hảo tỷ tỷ đối xử với mình thế này, chắc cũng không có ý hại mình”. Hai tên bộc dịch trên thuyền mang khăn nóng cho hai người lau mặt, rồi lập tức bung lên hai tô miến. Trên miến phủ đầy thịt gà xé nhỏ, ăn vào rất thơm ngon,

mùi vị khác hẳn gà thường. Chỉ thấy thân thuyền lắc lư, đã giương buồm ra biển.

Trên thuyền là một cỗi trời đất riêng. Phương Di bồi tiếp y uống rượu xai quyền, cười nói không ngớt cho đến tận khuya, hầu hạ y lên giường rồi mới qua khoang bên cạnh ngủ, sáng sớm hôm sau lại qua giúp y mặc áo chải đầu. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lúc này nàng còn chưa biết mình không phải là thái giám, chỉ nói hai người rốt lại chỉ làm vợ chồng sông, lúc nào mới có thể nói với nàng được?”.

Thuyền đi vài ngày, hôm ấy hai người dựa vào cửa sổ cùng ngắm cảnh mặt trời mọc lên trên biển, nhìn thấy trên mặt biển có hàng vạn con rắn vàng, tươi đẹp không sao nói xiết. Phương Di thở dài nói “Hôm trước ta vào hành thích hoàng đế Thất Đất, chỉ nói đột nhiên mất mạng trong cung, nào ngờ được trời phù hộ, lại gặp được ngươi, hôm nay lại cùng nhau hưởng phúc. Hảo đệ đệ, thân thể của ngươi ta không biết chút gì, tại sao ngươi vào cung, lại vì sao mà học được võ công?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta đang định nói với cô, nhưng chỉ e cô hoảng sợ, lại e cô mừng rỡ ngất luôn đi thôi”.

Phương Di lại nép mình vào người y, hạ giọng nói “Nếu ta nghe mà vui mừng thì rất tốt, cho dù ta không thích nghe, nhưng chỉ cần ngươi nói sự thật, thì... thì... ta cũng không để bụng”. Vi Tiểu Bảo nói “Hảo tỷ tỷ, ta nói thật với cô, ta sinh ra ở Dương Châu, mẹ ta ở trong kỹ viện”. Phương Di giật nảy mình, xoay người lại run giọng hỏi “Mẹ ngươi làm việc trong kỹ viện à? Là giặt áo, nấu cơm cho người ta, hay là... hay là quét dọn, pha trà?”.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng biến hẳn sắc mặt, trong ánh mắt có vẻ hoảng sợ, trong lòng lập tức như bị dội một chậu nước lạnh, biết nàng vô cùng khinh thường hai chữ “kỹ viện”, nếu nói thẳng ra mẹ mình là kỹ nữ, chỉ e trong suốt cuộc đời này nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ có nửa điểm tôn trọng và thân thiết với mình nữa, lập tức hô hô cười rộ, nói “Lúc mẹ ta trong kỹ viện chỉ mới sáu bảy tuổi, làm sao giặt áo nấu cơm cho người ta được?”.

Phương Di vẻ mặt hơi dịu lại, nói “Chỉ có sáu bảy tuổi à?”. Vi Tiểu Bảo thuận miệng nói “Sau khi quân Thát Đát tiến vào cửa quan, giết không ít người ở Dương Châu, chắc cô biết rồi”. Y im lặng một lúc, tìm cách nói sao cho mẹ mình hơi sang trọng hơn, Phương Di nói “Biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Ông ngoại ta là quan lớn nhà Minh, làm quan ở Dương Châu, lúc quân Thát Đát hạ thành Dương Châu, ông ngoại ta chống giặc mà chết. Lúc ấy mẹ ta là một đứa con gái nhỏ, lưu lạc đầu đường, trong kỹ viện Dương Châu có một khách chơi giàu có, thấy bà đáng thương, bèn nhận nàng về làm tiểu a hoàn, sau khi hỏi han thì nảy lòng kính trọng ông ngoại ta, bèn nhận mẹ ta làm nghĩa nữ, đưa về nhà, lại làm thiên kim tiểu thư. Về sau gả cho cha ta, ông là một công tử nhà giàu nổi tiếng ở Dương Châu”. Phương Di nửa tin nửa ngờ, nói “Té ra là thế, lúc này ta giặt này mình, còn tưởng mẹ ngươi luân lạc trong kỹ viện, làm tôi tởm cho người ta, hầu hạ bọn nữ nhân không biết xấu hổ, ai cũng là chồng...”.

Vi Tiểu Bảo từ nhỏ lớn lên trong kỹ viện, trước nay không cảm thấy mẹ mình là loại “không biết xấu hổ, ai cũng là chồng”, nghe Phương Di nói thế, bất giác trong

lòng tức giận, chửi thề “Nữ nhân trong Mộc vương phủ các người thì hay lắm chắc? Con mẹ nó, ta thấy cũng là một bọn không biết xấu hổ, ai cũng là các cái”. Y vốn định nói thẳng thân thế của mình ra, nhưng thế này thì không nói gì được nữa, bèn thuận miệng khoác lác, khoe nhà mình ở Dương Châu hào hoa thế nào, nói tới mức hoa bay loạn trời, nhưng những sảnh đường phòng ốc, đồ vật bày biện mà y nói vẫn không khỏi mang dáng dấp Lệ Xuân viện.

Phương Di cũng không để ý lắng nghe, nói “Người nói có một chuyện e rằng ta nghe xong sẽ mừng rỡ ngất đi luôn là chuyện gì vậy?”. Vì Tiểu Bảo bị nàng dội cho một chậu nước lạnh vào đầu, lại thấy nàng không hề để ý tới lời mình khoe khoang, không kìm được cụt hứng, việc mình không phải là thái giám cũng không nói ra được, bèn thuận miệng nói “Thì là chuyện ấy đây. Té ra cô nghe xong lại không hề vui mừng”. Phương Di hững hờ nói “Ta vui lắm chứ”. Câu này rõ ràng không phải thật lòng.

Hai người im lặng hồi lâu, chợt thấy phía đông bắc hiện ra một dải đất, chiếc thuyền đang đi thẳng tới đó. Phương Di ngạc nhiên nói “Ồ, đây là nơi nào?”. Qua một giờ đã tới gần, chỉ thấy trên bờ cây cối xanh tươi, bờ biển dài nhìn mút mắt, đều là cát trắng mịn. Phương Di nói “Ngồi trên thuyền mấy hôm, thấy choáng váng quá, chúng ta lên đó ngắm cảnh được không?”. Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Hay lắm, dường như là một hòn đảo lớn, không biết trên đó có gì thú vị không”.

Phương Di gọi đà công vào khoang, hỏi y đảo này tên gì, có đặc sản gì. Người đà công nói “Bẩm cô nương,

đây là đảo Thần Tiên nổi tiếng ở biển Đông, nghe nói trên đảo có quả tiên, ăn vào sẽ được trường sinh bất lão. Chỉ là người có phúc mới ăn được. Cô nương và Vi công tử cứ thử khí vận xem sao”.

Phương Di gật gật đầu, chờ người đà công đi ra khỏi khoang, bèn hạ giọng nói “Trường sinh bất lão thì không mong mỏi, trước mắt cứ làm thần tiên thì cũng hạnh phúc”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Ta và cô suốt đời ở trên đảo này, trái tiên gì đó cũng không quan hệ, chỉ cần cô vĩnh viễn bầu bạn với ta, thì ta quả thật là thần tiên rồi”. Phương Di dựa vào người y, dịu dàng nói “Ta cũng thế”.

Hai người ngồi thuyền nhỏ lên bờ, giẫm chân lên cát mịn trên bờ biển, ngửi thấy mùi hoa trong rừng từng đợt từng đợt thoang thoảng bay tới, quả như đã tới cõi tiên. Phương Di nói “Không biết trên đảo có người ở không”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người thì không có, nhưng có một tiên nữ vô cùng xinh đẹp dắt một thằng dây tơ lên đảo”. Phương Di nhướn miệng cười, nói “Hảo đệ đệ, ngươi là dây tơ nhỏ của ta, ta là a hoàn của ngươi”. Vi Tiểu Bảo nghe tới hai chữ a hoàn, nghĩ tới Song Nhi, quay đầu nhìn lại không thấy nàng đi theo, bấy nhiêu ngày lạnh nhạt với Song Nhi, trong lòng hơi thấy xấu hổ, nhưng nghĩ nếu nàng đi theo thì mình lại không thể thân thiết quá với Phương Di, không đi theo là hơn.

Hai người nắm tay nhau vào rừng, nghe mùi hoa thơm phức. Vi Tiểu Bảo nói “Hoa này thơm thật, chẳng lẽ là hoa tiên sao?”, rồi bước tới vài bước, chợt nghe trong bụi cỏ có tiếng túc túc, kể đó trước mắt bóng vàng chớp lên, bảy tám con rắn độc thân vàng điểm đen trong hang phóng ra.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà!”, rồi kéo Phương Di xoay người bỏ chạy. Chỉ nhảy được một bước, phía trước lại có bảy tám con rắn chặn đường, toàn thân đỏ như máu, thè lưỡi rít gió, đám rắn này đều đầu hình tam giác, rõ ràng là rất độc.

Phương Di đứng chặn trước mặt Vi Tiểu Bảo, rút dao ra múa, kêu lên “Người chạy mau đi, để ta chặn đám rắn độc này”. Vi Tiểu Bảo đời nào lại làm chuyện không có nghĩa khí như thế, một mình thoát thân? Bèn vội rút chủy thủ ra, nói “Chạy qua bên này!”, rồi kéo Phương Di chạy chênh vênh qua một bên, vừa chạy được hai bước, trên đầu chợt lạnh buốt, một con rắn trên cây thò xuống cuốn chặt đầu y, khiến y sợ mất hồn, la hoảng một tiếng. Phương Di vội vươn tay chụp con rắn. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Không được!”. Con rắn kia quay đầu lại mổ vào mu bàn tay Phương Di, cắn chặt không chịu nhả ra. Vi Tiểu Bảo vội vung chủy thủ chặt con rắn làm đôi. Đúng lúc ấy dưới bắp chân hai người đều bị rắn độc cuốn chặt. Vi Tiểu Bảo vung chủy thủ chém xuống, chỉ cảm thấy chân trái tê rần một cái, đã bị rắn độc mổ trúng.

Phương Di ném đơn dao xuống, ôm chầm lấy y khóc nói “Vợ chồng ta hôm nay chết ở đây rồi”. Vi Tiểu Bảo cậy có thanh chủy thủ sắc bén, mỗi dao chém xuống là chém đứt một con rắn độc. Nhưng trong rừng càng lúc càng nhiều rắn độc, hai người cố gắng chạy ra khỏi rừng, trên người đã bị cắn thêm bảy tám chỗ. Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, dần dần lả đi, nhìn ra biển thì chiếc thuyền nhỏ kia đang phóng về phía thuyền lớn, khoảng cách đã xa. Phương Di kêu lên vài tiếng, nhưng thủy thủ trong thuyền làm sao nghe được?

Phương Di cuốn ống quần Vi Tiểu Bảo lên, khom người hút chất độc trên bắp chân y. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ kêu lên “Không... không được đâu!”.

Chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, có người nói “Các người lên đảo này làm gì? Không sợ chết à?”. Vi Tiểu Bảo quay đầu lại, thấy là ba hán tử trung niên, vội kêu lên “Đại thúc cứu mạng, bọn ta bị rấn cắn”. Một hán tử lấy thuốc trong bọc ra, đút vào miệng nhai nát ra, rịt vào những chỗ bị rấn cắn trên người Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói “Người... người chữa cho cô ta trước đã”. Lúc ấy trước mắt đã tối đen, không còn biết gì nữa. Phương Di đón lấy thuốc, tự rịt vào vết thương.

Vi Tiểu Bảo nói “Hảo tử tử...”, trước mắt chợt tối sầm, huých một tiếng ngã vật về phía sau.

Đến khi tỉnh lại, chỉ thấy trong người nóng bừng, miệng lưỡi khô đắng, trước ngực đau buốt, nhìn không được bất tiếng rên rĩ. Nghe có người nói “Được rồi, tỉnh dậy rồi!”. Vi Tiểu Bảo từ từ mở mắt ra, thấy có người cầm một bát thuốc đang đút vào miệng mình. Thuốc này tanh hôi vô cùng, nhưng y không hề do dự nuốt xuống, thấy miệng rất đắng, uống hết thuốc xong, nói “Đa tạ đại thúc cứu mạng, tử... tử tử của ta không việc gì chứ?”. Người kia nói “May là cứu chữa sớm, bọn ta chỉ cần tới chậm một khắc, thì hai người đều mất mạng rồi. Các người cũng to gan thật, tới đảo Thần Tiên làm gì?”. Vi Tiểu Bảo nghe Phương Di đã được cứu, trong lòng cả mừng, luôn miệng tạ ơn, lúc ấy mới nhìn thấy mình nằm

trên giường, y phục toàn thân bị cởi hết ra, hai chân vẫn cứng đờ như khúc gỗ.

Hán tử kia tướng mạo rất xấu xí, trên mặt đầy sẹo, nhưng trong con mắt của Vi Tiểu Bảo, quả thật như một vị Bồ tát cứu mạng. Y thở phào một hơi, nói “Thủy thủ trên thuyền nói trên đảo này có quả tiên, ăn vào sẽ được trường sinh bất lão”.

Hán tử kia cười hắc hắc một tiếng, nói “Nếu có quả tiên thật sao họ không lên hái?”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà, vậy thì bọn thủy thủ này không có ý tốt, trên thuyền ta còn có một người bạn, chẳng lẽ... chẳng lẽ bọn người này xấu xa như thế. Đại thúc, xin người nghĩ cách cứu cô ta”. Hán tử xấu xí kia nói “Ba ngày trước chiếc thuyền kia đã đi rồi, biết tìm ở đâu được?”. Vi Tiểu Bảo không hiểu, vội nói “Ba ngày trước à?”. Hán tử xấu xí kia nói “Người đã ngất đi ba ngày ba đêm, không biết à?”. Vi Tiểu Bảo nhớ tới Song Nhi, tuy nàng võ công cao cường, nhưng trên biển lớn mênh mông, chỉ có một mình, làm sao thoát khỏi độc thủ của bọn người gian ác, bất giác trong lòng lo lắng.

Hán tử xấu xí kia an ủi “Bây giờ có lo lắng cũng vô dụng, người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Rắn độc trên đảo này không phải tầm thường, ít nhất cũng phải uống thuốc bảy ngày mới có thể giải trừ được hết chất độc”. Y hỏi tên họ Vi Tiểu Bảo, rồi tự xưng là họ Phan.

Đến ngày thứ ba, Vi Tiểu Bảo đã ngồi dậy được, có thể vịn tường đi chậm chậm. Hán tử xấu xí họ Phan đưa y tới gặp Phương Di. Nguyên là nàng được một phụ nữ khác chăm sóc, chỉ thấy nàng mặt ngọc tiêu tụy, tinh thần uể oải. Hai người gặp nhau, vừa mừng rỡ vừa xốn

xang, bất giác ôm nhau khóc lớn. Sau đó hai người hàng ngày ở chung một phòng, nói tới chuyện rắn độc đáng sợ lại nổi gai ốc.

Đến hôm thứ sáu, người họ Phan nói “Đại phu Lục tiên sinh trên đảo của bọn ta ra biển đã về, ta đã mời y tới thăm bệnh cho Vi huynh đệ”. Vi Tiểu Bảo cảm tạ. Không bao lâu có một người bước vào, tuổi khoảng bốn mươi, ăn mặc theo lối văn sĩ, dáng vẻ hòa nhã dễ gần, hỏi han tình hình Vi Tiểu Bảo bị rắn độc cắn, rồi nói “Cư dân trên đảo đều mang thuốc rắn Hùng hoàng trong người, cho dù bị rắn độc phóng trúng vào người, cũng lập tức bỏ chạy không dám cắn”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Chẳng trách gì bọn Phan đại ca đều không sợ”. Lục tiên sinh xem vết thương cho y, lấy ra sáu viên thuốc, nói “Người uống ba viên, ba viên kia đưa bạn người uống, mỗi ngày uống một viên”. Vi Tiểu Bảo chân thành cảm tạ, lấy ra hai trăm lượng ngân phiếu, nói “Có một chút tiền thuốc, xin tiên sinh đừng cười”.

Lục tiên sinh giật nảy mình, cười nói “Làm gì mà nhiều đến thế? Công tử đưa hai lượng bạc đã đa tạ lắm rồi”. Vi Tiểu Bảo nhất định đưa, Lục tiên sinh cảm ơn thu nhận, cười nói “Công tử hậu tứ, từ chối lại là không cung kính. Công tử ở đây e sẽ rất phiền muộn, chiều này mời công tử và cô bạn tới tệt xá uống một chén được không?”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, luôn miệng ưng thuận.

Đến xế chiều, Lục tiên sinh phái người đưa hai chiếc kiệu tre tới đón Vi Tiểu Bảo và Phương Di. Chiếc kiệu tre này thật ra chỉ là một cái ghế tre, hai bên buộc hai cái đòn tre, trước sau có người khiêng, ở trên đảo quê mùa, hoàn toàn không có kiệu thật.

Hai chiếc kiệu tre đi xuyên qua núi qua khe, nước khe rì rào, cây cỏ xanh tươi, cảm thấy trong lòng ngây ngất, chỉ là hai người Vi Phương vừa thấy cây cao cỏ rậm lại nom nớp lo sợ, chỉ sợ lại có rắn độc vọt ra. Đi được bảy tám dặm thì dừng lại trước ba gian nhà tre. Tường vách gian nhà này đều là thân tre to bằng cái bát kết lại, xem ra rất vững chắc. Ở Giang Nam Hà Bắc, đều chưa nhìn thấy loại nhà tre thế này.

Lục tiên sinh ra đón, mời hai người vào. Vào tới sảnh, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước ra đón khách, là vợ Lục tiên sinh. Người phụ nữ ấy kéo tay Phương Di, tỏ vẻ mười phần thân thiết. Lục tiên sinh mời Vi Tiểu Bảo vào thư phòng ngồi, trên giá sách trong thư phòng đặt không ít sách vở, bốn vách treo đầy tự họa, xem ra vị Lục đại phu này cũng là một kẻ sĩ phong nhã.

Lục tiên sinh nói “Tại hạ ở trên đảo hoang, vô cùng cô lậu quê mùa. Vi công tử từ nơi Trung nguyên thắng địa tới đây, là con em đại tộc, tầm mắt đã rộng lớn, bình phẩm ắt tinh tường, người nhìn xem mấy bức thư họa này có đáng lọt vào mắt xanh không?”.

Mấy câu ấy y nói vô cùng văn chương, Vi Tiểu Bảo không hiểu gì, nhưng thấy y chỉ lên tự họa trên vách, ngẩng đầu lên nhìn, thấy trong đó có một bức tranh sơn thủy, ngoài ra một bức khác vẽ một con hạc trắng, một con rùa đen, cười nói “Con rùa đen này đẹp quá”.

Lục tiên sinh thoáng sững sốt, chỉ vào một bức tranh nói “Vi công tử, người thấy bức này viết chữ ra sao?”. Vi Tiểu Bảo thấy chữ trên đó cong cong queo queo, giống như vẽ bùa, gật đầu nói “Đẹp lắm, rất đẹp!”. Lục tiên

sinh chỉ qua một bức đại tự khác, nói “Bức này là thạch khắc ở Lang Nha đài thời Tần, Vi công tử thấy sao?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm nếu cứ khen đẹp thì không khỏi có chỗ vô vị, bèn lắc đầu nói “Bức này viết chữ không được đẹp lắm”. Lục tiên sinh lập tức tỏ vẻ kính trọng, nói “Còn xin Vi công tử chỉ điểm, trên bức này chỗ nào là bại bút”. Vi Tiểu Bảo nói “Bại bút rất nhiều, thắng bút rất ít!”. Y nghĩ đã có “bại bút” thì tự nhiên là có “thắng bút”.

Lục tiên sinh vừa nghe thấy hai chữ “thắng bút” liền ngẩn ra, kể nói “Thật cao minh, thật cao minh”, rồi chỉ vào một bức thảo thư trên vách phía tây, nói “Bức cuồng thảo này, Vi công tử thấy thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn một lúc, rồi lắc đầu nói “Mấy chữ này khô cả mực, không được đậm lắm. Ờ, mấy nét nhỏ này kéo lui kéo tới cũng không đậm được”. Lục tiên sinh vừa nghe, biến hẳn sắc mặt. Lối viết chữ thảo cốt ở chỗ mặc pháp đậm nhạt, bút ướt mực thì đậm, bút khô mực thì nhạt, nét nhạt nét đậm xen nhau, đậm nhạt ăn khớp, nhờ chỗ đậm mà tôn chỗ nhạt, nhờ chỗ nhạt mà tôn chỗ đậm, âm dương phối hợp, như mây ráng che trời, mới là diệu bút. Còn như những nét nhạt giữa các chữ thì thư pháp gia gọi là Du ty, hoặc liền mấy nét, hoặc liền mấy chữ, cốt là chủ khách phù hợp, góc lượn biến ảo, lại có rất nhiều tên gọi như Phiêu đới, Tập đới. Vi Tiểu Bảo nói vài câu, lập tức lộ ngay cái dốt.

Lục tiên sinh lại chỉ vào một bức chữ nói “Bức này toàn là cổ văn giáp cốt, huynh đệ học vấn nông cạn, một chữ cũng không biết, muốn nhờ Vi công tử chỉ điểm”.

Vi Tiểu Bảo thấy những chữ trên giấy đều như con nòng nọc, giống như văn tự khắc trên bia đá trong chùa Phổ Tế ngọn Cẩm Tú núi Ngũ Đài, trong lòng chợt rúng động, nói “Mấy chữ này thì ta biết, là Hồng giáo chủ Thần Long giáo muôn năm không già, tiên phúc mãi hưởng, thần thông quảng đại, thọ sánh ngang trời!”.

Lục tiên sinh trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói “Tạ ơn trời đất, quả nhiên là người biết loại chữ này!”.

Nhìn thấy y vô cùng mừng rỡ, lúc nói chuyện âm thanh run lên, Vi Tiểu Bảo lập tức sinh nghi “Mình biết được mấy chữ này thì tại sao y lại vui mừng như thế? Chẳng lẽ y cũng là người trong Thần Long giáo? Ái chà, không xong! Xà... Xà... Linh Xà... chẳng lẽ đây chính là đảo Thần Long?”, liền buột miệng hỏi “Bạn đâu đã đâu rồi?”.

Lục tiên sinh giật nảy mình, lui lại hai bước, run lên nói “Người... người biết rồi à?”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, thật ra y chẳng biết gì cả. Lục tiên sinh vẻ mặt trịnh trọng, nói “Nếu người đã biết, thì rất hay”. Rồi bước tới cạnh bàn sách, mài mực rọc giấy, nói “Nhờ người dịch những chữ khoa đầu cổ này ra từng chữ một, chữ nào là chữ Hồng, chữ nào là chữ Giáo”. Rồi cầm bút chấm mực, vẩy tay bảo y bước qua.

Muốn Vi Tiểu Bảo cầm bút viết chữ thì còn khổ sở hơn là mất mạng, Vi Tiểu Bảo thầm kêu khổ, nhưng thấy Lục tiên sinh vẻ mặt rất khó coi, không dám trái lời, bèn nổi cơn ương bướng, bước tới ngồi vào bàn sách, đưa tay cầm quản bút, tay chuông biến thành quyền. Y cầm bút có ba phần giống như cầm đũa ăn cơm, nhưng vừa nắm lại

thì như cầm dao giết heo, lại như cầm búa đóng đinh, trong thiên hạ đâu lại có lối cầm bút như thế?

Lục tiên sinh sắc mặt càng giận dữ nhưng cố nhịn, chậm rãi nói “Người viết tên mình trước xem!”.

Vi Tiểu Bảo đứng phắt lên, ném bút xuống đất, mực bắn tung tóe, cao giọng nói “Lão tử rắm chó cũng không biết, cái rắm gì cũng không viết được. Cái gì mà Hồng giáo chủ thọ sánh ngang trời là lão tử thuận miệng nói bừa để lừa gạt gã đầu đà hung ác kia. Người muốn lão tử viết chữ thì chờ lão tử đầu thai qua kiếp khác hãy nói, còn nếu người muốn giết muốn mổ mà lão tử cau mày một cái thì không phải là hảo hán”.

Lục tiên sinh lạnh lùng nói “Chữ gì người cũng không biết à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không biết! Không biết chữ Rùa trong Con rùa đen nhà người, cũng không biết chữ Khốn khiếp trong Gã khốn khiếp nhà người”. Y đã bị vạch trần trò lừa bịp, bất giác thẹn quá hóa giận, dù sao thì cũng đã bị hãm trên Xà đảo, có chết không sống, xin tha cũng vô dụng, chẳng bằng cứ chiếm tiện nghi về lời lẽ trước.

Lục tiên sinh trầm ngâm hồi lâu, nhặt cây bút lên, vẽ mấy chữ hình nòng nọc lên giấy, hỏi “Đây là chữ gì?”.

Vi Tiểu Bảo cao giọng nói “Cút mẹ người đi! Ta đã nói không biết thì là không biết. Chẳng lẽ còn là giả sao?”.

Lục tiên sinh gật gật đầu, nói “Được, té ra là Bạn đầu đà mắc lừa người, nhưng chuyện này đã bảm báo với giáo chủ, quân tiểu tặc!”. Đột nhiên y nhảy xổ tới,

chụp cổ Vi Tiểu Bảo, hai tay siết chặt lại, nghiêng răng nói “Người hại bọn ta đánh lừa giáo chủ, người nào cũng bị người hại cho tới mức chết không có đất chôn. Mọi người chết sạch, cũng khỏi phải chịu hình phạt tàn khốc”.

Vi Tiểu Bảo bị y bóp cổ không sao thở được, mặt mũi đỏ bầm, lưỡi thè ra, Lục tiên sinh thấy nếu sử dụng mạnh thêm chút nữa thì thằng nhỏ này sẽ chết ngạt, nghĩ tới chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, trong lòng cả kinh, vội buông lỏng ngón tay, hai tay xô một cái, hất y ngã xuống đất, cầm hờn bước ra ngoài.

Qua hồi lâu, Vi Tiểu Bảo mới định thần đứng lên, cũng không biết đã chửi thề những câu “Con rùa đen chết giẫm, Thằng giặc cái” tới mấy trăm lần, nghĩ mình đang trên đảo đầy rắn độc, không có chỗ nào mà trốn, nếu trốn vào lùm cây bụi cỏ thì chỉ càng chết mau hơn. Bước ra đưa tay đẩy cửa thì cánh cửa tre đã cài bên ngoài, tới cửa sổ nhìn ra, bên dưới là vực sâu, quả thật không có đường nào mà chạy, quay đầu nhìn thấy thư họa trên vách, nghĩ thầm “Mấy thứ thư họa cái rắm này có gì là đẹp?”, bèn nhặt bút lên chấm đầy mực, ngoặc vẽ lên mỗi bức tự họa không biết bao nhiêu hình rùa đen lớn nhỏ.

Vẽ được vài mươi con rùa đen, y đã mỏi tay, vút bút xuống đất, nằm cuộn tròn lên ghế, trong giây lát đã thiếp đi. Ngủ đến khi trời đã tối đen vẫn không có ai đếm xỉa gì tới, bụng đói sôi lên, nghĩ thầm “Con rùa đen lông xanh này muốn bỏ cho lão tử chết đói đây”.

Qua một lúc lâu, đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, ở khe cửa có ánh đèn chiếu vào, cánh cửa

mở ra, Lục tiên sinh cầm đèn bước vào, nghiêng đầu chăm chú nhìn y. Vi Tiểu Bảo thấy y trên mặt không có vẻ vui mừng hay tức giận, trong lòng cũng hơi sợ sệt.

Lục tiên sinh đặt giá nền lên bàn, vừa liếc mắt một cái, thấy những bức thư họa trên vách đều đã bị y bôi lấm lem, nhin không được giận điên lên, quát “Người... người...”, rồi giơ tay lên định đập xuống, nhưng bàn tay dừng lại nửa chừng, rút lại vẫn nhin được, nói “Người... người...”, âm thanh run lên trong cổ họng, không nói được ra lời.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Thế nào? Ta vẽ đẹp không?”.

Lục tiên sinh thở hắt ra một hơi, ngồi phịch xuống ghế, nói “Đẹp, đẹp lắm!”.

Y không đánh người, lại nói vẽ rất đẹp, Vi Tiểu Bảo cảm thấy bất ngờ, thấy mặt y thê thảm, tỏ vẻ rất đau lòng lại không chịu được, nói “Lục tiên sinh, xin... xin lỗi, ta bôi hỏng thư họa của người”. Lục tiên sinh lắc lắc đầu, nói “Không... không có gì”, hai tay ôm đầu, nằm bò ra bàn, qua hồi lâu, nói “Chắc người đói rồi, ăn cơm xong sẽ nói”.

Trong phòng khách bày bốn đĩa thức ăn và một bát canh trên bàn, có gà có cá, rất là ngon lành. Phương Di theo Lục phu nhân ra, bốn người cùng ăn. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên “Chẳng lẽ mấy mươi con rùa đen ấy mình vẽ rất đẹp, nên Lục tiên sinh vui vẻ, mời mình ăn cơm sao?”, nhưng y vẫn có một điểm cảm thấy rất rõ ràng, là xem tình hình thì không giống như vậy. Mấy lần mở miệng

định hỏi, nhưng thấy Lục tiên sinh vẻ mặt âm trầm bất định, lại sợ chọc giận y, ăn còn chưa no đã bị giật bát thì không khỏi có chỗ rủi ro. Lúc ấy không nói câu nào, cứ lặng lẽ ăn cơm.

Ăn cơm xong, Lục tiên sinh lại đưa y vào thư phòng.

Lục tiên sinh nhặt bút dưới đất lên, viết ba chữ Vi Tiểu Bảo ra giấy, nói “Đây là tên của ngươi, ngươi có biết không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chúng nhận ra ta, ta lại không nhận ra chúng, làm sao biết được?”.

Lục tiên sinh ở một tiếng, nhìn ra cửa sổ, ngưng thần hồi lâu, tay trái cầm giá nến, bước tới trước bức chữ viết chữ khoa đầu, ngấm nhìn thật kỹ rồi chỉ từng chữ, trong miệng lẩm bẩm, rồi quay trở lại bàn, lấy một tờ giấy trắng, cầm bút viết mau, co ngón tay đếm số chữ hình khoa đầu, lại đếm số chữ trên giấy, kể lại sửa chữa những chữ trên giấy một lúc, quay đầu nhìn lại bức chữ viết chữ khoa đầu, lẩm bẩm nói một mình “Ba chữ này giống nhau, hai chữ này cũng là một chữ, phải làm sao như áo trời không thấy đường may, mới hợp đạo lý”. Y ngấm nghĩ suốt nửa ngày, lại sửa chữa trên tờ giấy một lúc, rồi mừng rỡ nói “Được rồi!”.

Vi Tiểu Bảo không biết y giở trò ma gì, nhưng dù sao cũng đã no rồi, không đếm xỉa gì tới. Chỉ thấy Lục tiên sinh lại lấy một tờ giấy trắng khác, cẩn thận viết lên.

Lần này y viết rất chậm, viết xong lại nghiêng nghiêng ngó ngó đọc lại một lượt. Vi Tiểu Bảo chỉ nghe thấy “Đạo Thần Long”, “Hong giáo chủ”, “Thọ sánh ngang

trời” gì đó, sau cùng là bộ đệ nhất ở núi nào nơi nào, bộ thứ hai ở núi nào nơi nào. Y sực hiểu ra, những câu này là chính y đã khoắc lác với Bạt đầu đà ở chùa Phổ Tế, nào ngờ Bạt đầu đà lại tin là thật, trở về nói vung lên, lại nghĩ “Hôm ấy Bạt đầu đà bảo mình tới đảo Thần Long gặp Hồng giáo chủ, mình nói thế nào cũng không chịu đi, không ngờ ma xui quỷ khiến, lại đi thuyền tới đây, trước mắt trò lèo bịp đã bị bại lộ, Hồng giáo chủ đã biết rồi. Y đương nhiên sẽ nổi giận, chỉ sợ sẽ vút hảo tỷ tỷ và mình vào hang rắn, cho mấy ngàn mấy vạn con rắn độc ăn hết thi thể”. Nghĩ tới việc bị không biết bao nhiêu con rắn quần lấy thân thể, sợ tới mức phát run.

Lục tiên sinh quay lại, trên mặt tỏ vẻ vô cùng đắc ý, mỉm cười nói “Vi công tử, người biết đọc chữ khoa đầu trên bia đá, quả thật đáng vui đáng mừng. Cũng là Hồng giáo chủ của bản giáo hồng phúc bằng trời, nên trời mới sai một vị thần đồng như người xuống trần, biết đọc chữ khoa đầu”.

Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng, nói “Người không cần chế nhạo. Ta mà biết đọc chữ nòng nọc, chữ ếch nhái gì? Lão tử ngay cả chữ con cóc cũng không biết. Ta là nói bừa một lần, để lừa gã đầu đà cao như cây sào kia thôi”.

Lục tiên sinh cười nói “Vi công tử cần gì phải khiêm tốn? Đây là lời công tử đọc thuộc lòng chữ khắc trên văn bia, ta chép lại, xin công tử chỉ giáo xem có chỗ nào sai không?”, nói xong đọc :

“Duy ngày Giáp tý tháng mười năm Trinh Quan thứ hai mươi hai nhà Đại Đường, Đặc tiến Vệ quốc công Lý Tĩnh, Hữu lĩnh quân Đại tướng quân Túc quốc công Trinh

Tri Tiết, Quang lộc đại phu Binh bộ Thượng thư Tào quốc công Lý Tích, Từ Châu Đô đốc Hồ quốc công Tần Thúc Bảo hội họp trên ngọn Cẩm Tú núi Ngũ Đài, thấy phương đông có ánh hồng quang rực trời, trong mây có chữ vàng to bằng cái đầu hiện ra, lời lẽ như sau : Sau ngàn năm nữa, đến nhà Đại Thanh. Phương đông có đảo, Thần Long là danh. Giáo chủ Hồng Mỗ, đội ơn trời xanh. Oai linh khắp chốn, lòng lấy phi long. Hàng yêu phục ma, như mặt trời lên. Long cánh giúp rập, thay đổi canh tân. Muôn ngàn diễm tốt, thấy thấy phong đăng. Tiên phúc mãi hưởng, thiên hạ tôn kính. Thọ sánh ngang trời, văn vũ nhân thánh. Trong giây lát trên trời hiện ra chữ màu xanh, lời lẽ như sau : Trời cho Hồng giáo chủ tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, bộ thứ nhất cất ở chùa Đăng Ma núi Phục Ngưu Hà Nam, bộ thứ hai cất ở am Thiên Tâm núi Bút Giá Sơn Tây, bộ thứ ba cất ở quán Lăng Tiêu núi Thanh Thành Tứ Xuyên, bộ thứ tư cất ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn Hà Nam, bộ thứ năm cất ở quán Chân Vũ núi Võ Dương Hồ Bắc, bộ thứ sáu cất ở chùa Già Diệp núi Không Động Xuyên Biên, bộ thứ bảy cất ở Mộc vương phủ tại Côn Minh Vân Nam, bộ thứ tám cất ở Bình Tây vương phủ tại Côn Minh Vân Nam. Bọn Tĩnh kính cẩn sao lại văn trời, khắc vào bia đá, chờ người sau tới đọc”.

Lục tiên sinh ngân nga đọc xong, hỏi “Có đúng thế không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là văn bia thời Đường, làm sao biết được đời sau có Bình Tây vương Ngô Tam Quế?”. Lục tiên sinh nói “Thượng đế thông minh trí tuệ, không gì không biết, không gì không hiểu, đã biết đời sau có Hồng giáo chủ, tự nhiên cũng biết là có Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo cười thầm, gật đầu nói “Nói thế cũng phải”, nghĩ thầm “Không biết người giở trò ma gì đây”.

Lục tiên sinh nói “Văn tự trên tấm bia đá này, không được đọc sai một chữ. Tuy Vi công tử thiên phú thông minh, nhưng theo như ta thấy đây cũng là thần linh cảm động mới biết được những chữ khoa đầu này, ngày sau giữa lúc thăng thốt, có khi đọc sai. Tốt nhất là Vi công tử đọc thuộc lòng bài văn bia này, lúc Hồng giáo chủ triệu kiến, đọc thuộc lòng thật trôi chảy, Hồng giáo chủ vui vẻ, tự nhiên sẽ có ban thưởng”.

Vi Tiểu Bảo đảo hai mắt một cái, lập tức sực hiểu ra, gật đầu lia lịa, nói “Té ra là thế, té ra là thế”. Đoán là Bạt đầu đà và Lục tiên sinh đã bẩm báo với Hồng giáo chủ, nói có một thằng nhỏ biết được chữ trên bia đá, Hồng giáo chủ nhất định sẽ triệu kiến để hỏi. Nào ngờ chuyện này toàn là giả, Lục tiên sinh sợ giáo chủ bắt tội, chỉ đành ngụy tạo văn bia để đánh lừa giáo chủ một phen.

Lục tiên sinh nói “Bây giờ ta đọc một câu, thì Vi công tử đọc một câu, đến lúc không sai chữ nào thì thôi. Duy ngày Giáp tý tháng mười năm Trinh Quan thứ hai mươi hai nhà Đại Đường...”.

Việc đã tới nước này, Vi Tiểu Bảo có muốn không đọc cũng không được, hướng chỉ thông đồng với nhau đánh lừa Hồng giáo chủ kể ra cũng rất thú vị, bèn cao giọng đọc theo. Y tính nết lạnh lợi, nghe qua một đoạn văn mấy trăm chữ muốn kể lại cho đúng cũng không mất chút sức lực nào, còn nói tới đọc sách thì lại như muốn lấy mạng y, đoạn văn chương này tuy chỉ lựa thua vài trăm chữ, nhưng câu chữ đều mười phần trúc trắc, lại không hiểu nghĩa, những câu “Lùng lầy phi long”,

“Thay đổi canh tân” gì đó đều không biết ý nghĩa là gì, chỉ đành đọc theo Lục tiên sinh hết lần này tới lần khác. May là Lục tiên sinh dạy người không mỗi, đọc qua hơn ba mươi lượt, y đã có thể đọc thuộc lòng không sai một chữ.

Đêm ấy y ngủ lại ở nhà Lục tiên sinh, sáng sớm hôm sau lại đọc thuộc lòng. Lục tiên sinh thấy y đã nhớ kỹ, vô cùng mừng rỡ, lúc ấy lấy giấy bút ra viết lại từng chữ khoa đầu, dạy y nhận mặt chữ, chữ nào là chữ “Duy”, chữ nào là chữ “Ngài”. Lần này thì Vi Tiểu Bảo không ngừng kêu khổ, loại chữ khoa đầu này lại cong cong queo queo, hình thù không khác nhau bao nhiêu, bảo y nhất nhất phân biệt, lại còn phải viết ra, đúng là khó như lên trời, khổ như bị giết. Y ngồi yên một chỗ trong một lúc cũng khó, thì làm sao yên tâm mà học chữ khoa đầu được?

Vi Tiểu Bảo cố nhiên mặt mày nhăn nhó, Lục tiên sinh lại càng hồi hộp không yên. Lục tiên sinh lần này đã sớm biết văn tự trên bia đá có nghĩa khác, nhưng y chiếu theo số chữ trên bản dập của Bản đầu đà, chế ra một thiên văn tự, hoàn toàn là bịa đặt, chỉ mong số chữ bằng nhau, dựa vào đó để làm Hồng giáo chủ vui vẻ, bất kể là trên văn bia viết những gì. Liều mạng bịa đặt như thế, tự nhiên là có hàng trăm chỗ sơ hở, trong đoạn “năm Trình Quan thứ hai mươi hai”, chữ “Nhị” (hai) thứ năm, nhưng chữ thứ năm đoạn ấy trên bia lại có tới hơn mười tám nét, bất kể thế nào cũng không thể nói là chữ “Nhị” được. Chữ thứ ba chỉ có ba nét, thì rất khó nói là chữ “Quan”. Hồng giáo chủ rất thông minh, bài văn giả này có quá nửa là không thoát khỏi mắt y, nhưng đại nạn

lâm đầu, chỉ còn cách tạm thời đối phó một lúc, còn tai họa sau đó chỉ đành nhắm mắt mà chờ.

Hôm ấy dạy Vi Tiểu Bảo viết chữ, tiến bộ rất chậm, đến tận trưa chỉ viết được bốn chữ khoa đầu, may là hình dáng chữ khoa đầu vốn kỳ lạ, dưới tay Vi Tiểu Bảo viết ra vô cùng khó coi, lại càng không biết xốn mắt tới đâu, chứ nếu là chữ khải mà do một đứa nhỏ chưa từng học chữ bao giờ viết ra thì bất kể ai vừa nhìn cũng biết ngay là giả.

Buổi chiều học được ba chữ, buổi tối học được thêm hai chữ, suốt hôm ấy học được chín chữ. Vi Tiểu Bảo không ngớt kêu cha kêu mẹ, mấy lần ném bút không chịu viết nữa. Lục tiên sinh vừa dọa dẫm vừa dụ dỗ, sau cùng bảo Phương Di ra ngồi bên cạnh, Vi Tiểu Bảo mới cố gắng nhẫn nại ngồi viết. Lục tiên sinh vừa dạy vừa thầm lo lắng chỉ sợ Hồng giáo chủ gọi vào, nếu bài văn chương này còn chưa học xong đã bị giáo chủ gọi vào, thì cái đầu Vi Tiểu Bảo cố nhiên không thể giữ được, mà cả nhà mình cũng không khỏi mất mạng làm bạn với y.

Nhưng chuyện này hoàn toàn không thể gấp rút được, càng mong y học cho mau thì Vi Tiểu Bảo học lại càng chậm. Trong đầu óc đầy những hình nòng nọc, lại như đang ngo ngoe bơi lội, quả thật rất khó nhận ra.

Học được vài hôm, những vết thương do rắn độc cắn trên người Vi Tiểu Bảo đã lành, cũng miễn cưỡng nhận ra được hai ba mươi chữ khoa đầu, mà lại không rõ ràng, trong mười chữ thì thường lâm tới bảy tám chữ.

Lục tiên sinh đang phiền não, chợt nghe ngoài cửa có tiếng Bần đầu đà gọi “Lục tiên sinh, giáo chủ triệu kiến Vi công tử!”. Lục tiên sinh mặt xám như tro, tay run lên, cây bút đầy mực quệt một đường trên áo.

Một người rất cao bước vào thư phòng, chính là Bần đầu đà. Vi Tiểu Bảo cười nói “Bạn tôn giả, tại sao hôm nay người mới tới gặp ta? Ta chờ người lâu quá”. Bần đầu đà thấy thần sắc Lục tiên sinh, biết là chuyện lớn không xong, không trả lời Vi Tiểu Bảo mà lăm bắm một mình “Ta đã sớm biết thằng tiểu quỷ này ăn nói bậy bạ, nhưng đờm kéo lên tắc cả tâm khiếu, muốn lập công lớn gì đó để bảo toàn tính mệnh, không ngờ lại càng chết sớm hơn”.

Lục tiên sinh cười nhạt nói “Người bất quá chỉ mất có một mạng, họ Lục ta thì cả nhà tám người cũng phải chết theo người”. Bần đầu đà thở dài một tiếng, nói “Số phận của mọi người như thế, đó gọi là kiếp nạn khó tránh. Cho dù không có chuyện này, giáo chủ cũng chưa chắc đã dung tha cho chúng ta sống thêm vài ngày đâu”.

Lục tiên sinh nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Là bọn người này đang đắc thế, bọn già chúng ta phải chết, còn có cách nào đâu?”, giọng nói đầy vẻ căm phẫn bất bình. Bần đầu đà thở dài nói “Cũng là ta thấy y còn nhỏ tuổi, hợp ý giáo chủ nên không nhìn trước nhìn sau về bắm với giáo chủ ngay, ô!”. Lục tiên sinh trợn mắt nhìn y một cái, nói “Có nhỏ cũng không khỏi quá nhỏ”. Bần đầu đà nói “Lục huynh, việc đã đến nước này, ta và người đồng sinh cộng tử, đại trượng phu chết thì chết, chứ có gì mà phải sợ?”.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay nói “Bạn đầu đà nói rất đúng, là anh hùng hảo hán thì sợ cái gì? Ta cũng không sợ, các ngươi càng không cần sợ”.

Lục tiên sinh cười nhạt một tiếng, nói “Trẻ con vô tri, không biết trời cao đất dày, đến lúc ngươi biết sợ thì đã muộn rồi”. Rồi xuất thần hồi lâu, nói “Xin Bạn tôn giả chờ một lúc, để ta dọn chuyết kinh vài câu”.

Qua một lúc, Lục tiên sinh trở vào thư phòng, trên mặt có ngấn lệ. Bạn đầu đà nói “Lục huynh, ngươi cho ta một viên Thăng thiên hoàn”. Lục tiên sinh gật gật đầu, móc trong bọc ra một cái bình thuốc, mở nút bình trút ra một viên thuốc màu đỏ đưa cho y, nói “Loại thuốc này ngậm vào miệng là tắt thở ngay, không phải lúc tối hậu thì không nên khinh suất vọng động”. Bạn đầu đà đón lấy, cười gượng nói “Đa tạ! Bạn đầu đà cũng không coi rẻ tính mạng của mình, cũng không muốn lên trời quá mau như thế đâu”.

Vi Tiểu Bảo lúc trên núi Ngũ Đài thấy Bạn đầu đà đánh nhau với Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm, oai phong lẫm liệt, lúc này lại xin thuốc độc, rõ ràng lúc Hồng giáo chủ bắt tội sẽ tự sát, mới biết rõ sự tình quả rất khẩn cấp, bất giác cũng sợ sệt.

Ba người ra cửa, Vi Tiểu Bảo nghe trong nội đường vắng vắng có tiếng khóc, bèn hỏi “Phương cô nương đâu? Cô ta không đi à?”. Bạn đầu đà nói “Hừ, ngươi còn nhỏ tuổi mà đã đa tình, trên núi Ngũ Đài đã có Song Nhi, ở đây lại có Phương cô nương”, rồi đưa tay trái ra bế xốc y lên, quát “Đi thôi!”. Kế sải chân chạy mau về phía đông, trong khoảnh khắc đã chạy như ngựa phi.

Lục tiên sinh theo cạnh y, vẫn mặt mày ủ rũ. Vi Tiểu Bảo thấy y không hề mất chút hơi sức nào vẫn sống vai bên cạnh Bạng đầu đà, không hề lạc lại phía sau nửa bước, mới biết văn sĩ yếu ớt này vốn có một thân võ công thượng thừa, bèn nói “Bạng đầu đà, Lục tiên sinh, hai người các vị võ công cao cường như thế, cần gì phải sợ Hồng giáo chủ? Các người...”. Bạng đầu đà xòe tay phải ra bịt miệng y, tức giận nói “Trên đảo Thần Long này mà người dám nói ra những câu đại nghịch bất đạo như thế, chán sống rồi phải không?”. Vi Tiểu Bảo bị y bịt miệng, không thở được nữa, nghĩ thầm “Con bà nó, người sợ Hồng giáo chủ tới mức như thế mà còn tự xưng là anh hùng à, còn không bằng cẩu hùng nữa”.

Ba người đi về phía một ngọn núi phía bắc. Đi không bao lâu chỉ thấy trên cây, trên cỏ, trên đường, phía đông một con, phía tây một con, toàn là rắn xanh, nhưng nói ra cũng kỳ quái, hoàn toàn không hề quấy rầy ba người. Đi qua hai sườn núi, ngẩng đầu nhìn thấy trên đỉnh núi có mấy gian nhà tre. Bạng đầu đà ôm Vi Tiểu Bảo đi thẳng lên đỉnh núi.

Lúc ấy đường núi hẹp lại, Lục tiên sinh không thể đi bên cạnh Bạng đầu đà, lui lại phía sau hơn một trượng. Bạng đầu đà ghé vào tai Vi Tiểu Bảo, hạ giọng nói “Bộ *Tứ thập nhị chương kinh* của người đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không có trong người ta đâu”. Bạng đầu đà nói “Chuyện đó cần gì phải nói? Ta đã lục soát trong người người mấy lần rồi. Cát ở đâu rồi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm lấy được kinh thư, tự nhiên là cầm về đưa cho Phương trượng của họ”. Nghĩ thầm gã đầu đà cao như cây sào tre này đánh không lại Thập bát

La Hán chùa Thiếu Lâm, nghe nói kinh thư đang trong tay Phương trượng chùa Thiếu Lâm sẽ tự nhiên không dám tới đòi, mà cho dù dám tới đòi, cũng sẽ bị người ta đánh đuổi.

Hôm ấy Bạt đầu đà chính tay đưa kinh thư cho Trùng Tâm hòa thượng, tự nhiên không nghi ngờ lời Vi Tiểu Bảo, hạ giọng nói “Khi gặp giáo chủ, thì ngàn vạn lần không được nói tới chuyện ấy. Nếu không giáo chủ bắt người đưa kinh thư ra, người không có gì đưa ra, giáo chủ lão nhân gia người nhất định sẽ ném người xuống hang rắn đấy”.

Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói của y đầy vẻ sợ sệt, vả lại còn sợ Lục Cao Hiên nghe được, bèn hạ giọng nói “Rõ ràng người đã cướp được kinh thư lại trả lại cho hòa thượng chùa Thiếu Lâm, giáo chủ mà biết được thì nhất định sẽ ném người xuống hang rắn đấy. Hừ hừ, cho dù tạm thời không trừng phạt người, sai người tới chùa Thiếu Lâm cướp lại kinh thư, thì cũng đủ cho người chịu khổ rồi”.

Bạt đầu đà thân hình run lên một cái, im lặng không nói gì.

Vi Tiểu Bảo nói “Hai người chúng ta làm ăn chung đi. Có chuyện gì thì người chiếu cố cho ta, ta cũng chiếu cố cho người. Nếu không thì mọi người vỗ tay một lần rồi tan, đồng quy ư tận”.

Lục tiên sinh đột nhiên ở phía sau hỏi xen vào “Cái gì mà vỗ tay một lần rồi tan, đồng quy ư tận?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ba người chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu”. Nghĩ thầm lúc này xử cảnh không hay,

đã là một trường hồ đồ, nếu kéo được hai cao thủ này cùng liên lụy với mình thì ít nhiều cũng có chút hy vọng.

Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên đều im lặng không nói gì, qua hồi lâu hai người cùng thở dài.

Lại đi một lúc khoảng ăn xong bữa cơm, đã lên tới đỉnh núi. Chỉ thấy bốn thiếu niên mặc áo xanh dắt tay nhau bước tới, người nào cũng mang một thanh trường kiếm trên lưng. Người đứng đầu bên trái nói “Bạn đầu đà, thằng nhỏ này làm gì vậy?”.

Bạn đầu đà đặt Vi Tiểu Bảo xuống, nói “Giáo chủ truyền lệnh gọi y vào gặp”.

Ba thiếu nữ mặc áo hồng phía tây hi hi hô hô cười nói bước tới, trên lưng cũng đeo trường kiếm, nhìn thấy ba người liền đón lên. Một thiếu nữ cười nói “Bạn đầu đà, thằng nhỏ này là con riêng của người à?”. Nói xong vỗ khề vào má phải Vi Tiểu Bảo một cái. Bạn đầu đà nói “Cô nương nói đùa rồi. Thằng nhỏ này là giáo chủ lão nhân gia người có đặc chỉ gọi vào, có chuyện quan trọng muốn hỏi y”. Một thiếu nữ khác mặt tròn lại vỗ vào má phải Vi Tiểu Bảo một cái, cười nói “Nhìn thấy dáng vẻ con nít thế này, nhất định là con riêng của Bạn đầu đà rồi, người không chối được đâu”.

Vi Tiểu Bảo cả giận, la lên “Ta là con riêng của người. Người tư thông với Bạn đầu đà sinh ra ta”.

Cả bốn thiếu niên thiếu nữ sùng sốt, kẻ đó hô hô cười rộ. Thiếu nữ mặt tròn kia đỏ mặt, day nghiêng “Thằng quỷ con, quân chết giẫm!”, vung tay ra đánh. Vi Tiểu Bảo nghiêng đầu tránh qua. Lúc ấy lại có hơn mười người

nam nữ trẻ tuổi nghe tiếng bước tới, đều chế nhạo thiếu nữ mặt tròn kia. Thiếu nữ ấy vừa thẹn vừa giận, phi chân đá mạnh vào mông Vi Tiểu Bảo một cước. Vi Tiểu Bảo la lên “Má, sao má lại đánh con?”. Bọn thiếu niên lại càng cười lớn.

Đột nhiên có tiếng chuông keng keng keng vang lên, mọi người lập tức im lặng lắng nghe, hơn hai mươi nam nữ thiếu niên quay người chạy mau vào gian nhà tre.

Bạn đầu đà nói “Giáo chủ tập hợp mọi người để dạy bảo”. Rồi quay qua Vi Tiểu Bảo nói “Lúc người gặp giáo chủ, ngàn vạn lần đừng ăn nói bậy bạ đấy”. Vi Tiểu Bảo thấy y có vẻ lo lắng, bọn thiếu niên nam nữ kia lại rất vô lễ với y, nghĩ thầm y võ công rất cao, tại sao lại sợ mười mấy đứa nhóc con, bất giác cảm thấy thương xót y, bèn gật gật đầu.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng đều có người chạy tới gian nhà tre, Bạn đầu đà và Lục tiên sinh dắt Vi Tiểu Bảo bước vào. Qua một dải hành lang, đột nhiên xuất hiện một tòa đại sảnh. Tòa đại sảnh này rất lớn, có thể chứa được hàng ngàn người. Vi Tiểu Bảo ở trong hoàng cung tại Bắc Kinh đã lâu, đại sảnh có lớn hơn cũng không coi vào đâu. Nhưng tòa đại sảnh này quả thật rất lớn, vừa nhìn thấy bất giác trong lòng cảm thấy kính phục.

Chỉ thấy một đám thiếu niên nam nữ mặc quần áo chia ra năm màu, đứng ở năm phương vị. Những người mặc áo màu xanh, trắng, đen, vàng đều là thiếu niên, những người mặc áo đỏ đều là thiếu nữ. Trên lưng đều mang trường kiếm, mỗi đội có khoảng trăm người. Đầu kia của đại sảnh bày hai cái ghế tre, trên đặt nệm gấm.

Hai bên có mấy mươi người đứng, có nam có nữ, người trẻ khoảng ba mươi trở lại, người già khoảng sáu bảy mươi tuổi, trên người đều không mang binh khí. Trong đại sảnh có khoảng năm sáu trăm người, nhưng không có một tiếng động, ngay cả một hơi thở cũng không nghe thấy.

Vi Tiểu Bảo chửi thầm trong bụng “Con bà nó, vênh váo thật, hoàng đế lâm triều chắc?”. Qua hồi lâu có chín tiếng chuông vang lên, trong nội đường vang lên tiếng bước chân. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Giáo chủ thúì ra rồi”.

Không ngờ lại là mười hán tử đi ra, đều khoảng trên dưới ba mươi tuổi, quần áo cũng năm màu, chia ra đứng cạnh hai chiếc ghế, mỗi bên năm người. Lại qua một lúc có một tiếng chuông cực lớn vang lên, kể có mấy trăm tiếng lục lạc bạc ngân nga. Mọi người trong sảnh nhất tề quỳ xuống, đồng thanh nói “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”. Bàn đầu đà kéo vạt áo Vi Tiểu Bảo một cái, bảo y quỳ xuống.

Vi Tiểu Bảo đành quỳ xuống, đưa mắt nhìn trộm, thấy có một nam một nữ trong nội đường đi ra, bước tới ngồi vào ghế. Tiếng lục lạc lại ngân lên, mọi người từ từ đứng dậy. Người đàn ông kia rất già, bộ râu trắng dài tới ngực, trên mặt đầy nếp nhăn vết sẹo, vô cùng xấu xí, nghĩ thầm người này chắc là giáo chủ. Người đàn bà lại là một thiếu phụ xinh đẹp, xem ra chẳng qua chỉ hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, miệng mỉm cười, dáng vẻ yêu kiều, vô cùng lộng lẫy. Vi Tiểu Bảo thầm khen “Đẹp quá! Nữ nhân này so ra còn đẹp hơn hảo tỷ tỷ của mình. Trong hoàng cung và Lệ Xuân viện cũng không có người đẹp thế này”.

Một hán tử áo xanh bên trái sai chân bước tới hai bước, cầm một tờ giấy màu xanh, cao giọng đọc lớn “Kính cẩn đọc lời bảo huấn của Hồng giáo chủ Ôn to rọi khắp, oai dậy tám phương : Tất cả đồng lòng việc sẽ thành, Oai chấn thiên hạ không ai bằng!”.

Mọi người trong sảnh đồng thanh đọc theo “Tất cả đồng lòng việc sẽ thành. Oai chấn thiên hạ không ai bằng!”.

Vì Tiểu Bảo hai mắt đang lảo liên nhìn người đẹp kia, mọi người đồng thanh đọc lên như thế làm y giật nảy mình.

Hán tử áo xanh kia đọc tiếp “Giáo chủ tiên phúc ngang trời cao, Giáo chúng chữ trung soi trên đầu. Giáo chủ cười trên thuyền muôn đời, Rẽ gió phá sóng sánh anh hào ! Thần long bay lên người ngưỡng vọng, Giáo chủ oai danh trùm tám phương. Kẻ sống là sống cho giáo chủ, Người chết thấy chết vì giáo chủ. Mệnh lệnh giáo chủ đều tuân theo, Giáo chủ sáng ngời như nhật nguyệt !”.

Hán tử kia đọc câu nào, mọi người đọc theo câu ấy. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bảo huấn của Hồng giáo chủ cái gì ? Khoe khoang khoác lác. Bài thơ tiếng lóng của Thiên địa hội mình còn dễ nghe hơn nhiều”.

Mọi người đọc xong, đồng thanh hô lớn “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng, khắc địch chế thắng, muôn việc thành công !”. Bọn thiếu niên nam nữ kia là hô vang dội nhất. Bộ mặt xấu xí của Hồng giáo chủ vẫn thản nhiên, người đẹp nên cạnh y thì cười khùng khục đọc theo.

Mọi người đọc xong, trong đại sảnh không còn chút tiếng động nào.

Chú :

Cuối thời Đường, La Thiệu Uy chiếm được trấn Ngụy Bác, giết hết năm ngàn tinh binh ở đó, về sau rất hối hận, tự biết là sai lầm rất lớn, nói "Gom hết sắt trong sáu châu bốn mươi ba huyện cũng không đúc được". Thời Vương Mãng lấy đồng sắt đúc tiền hình lưỡi dao, vẫn tự trên đó dùng vàng khảm vào, gọi là "thác dao". La Thiệu Uy mượn chữ "thác" (đúc) trong "thác dao" để ví với chữ "thác" (sai) trong "thác ngộ" (sai lầm), sai lầm lớn tới mức gom hết sắt trong thiên hạ cũng khó mà đúc được.

Thời Chiến quốc Thương Ưởng nước Tần thay đổi pháp lệnh, lúc sắp ban hành pháp lệnh mới sợ dân không tuân theo, bèn dựng một cây gỗ dài ba trượng ở Nam Môn, tuyên bố ai vác được qua Bắc Môn sẽ thưởng cho năm mươi lượng vàng, mọi người đều không tin. Có một người vác thử, Thương Ưởng quả nhiên theo lời ban thưởng, lúc ấy mọi người đều tin pháp lệnh. Thương Ưởng ban hành pháp lệnh rất nghiêm khắc, nhưng dân không dám làm trái.

"Chín châu gom sắt đúc một chữ" (Cửu châu tụ thiết chú nhất tự), "một chữ" đây là một chữ "thác" (sai) lớn, sách này mượn dùng để ví với việc Vi Tiểu Bảo bị lừa tới đảo Thần Long, hối hận đã muộn. Câu "Trăm vàng dựng gỗ mời quân ma" (Bách kim lập mộc chiêu quân ma), sách này dùng để ví với việc giáo chủ Thần Long giáo đầu tiên dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ người ta về theo, sau đó dùng thủ đoạn nghiêm khắc tàn nhẫn để ràng buộc khống chế giáo chúng.

Hồi 20

*Bia tàn ngày tháng xem còn đó
Lớp trước phong lưu tới vịn theo*

Người kia ánh mắt quét từ tây qua đông, nụ cười trên mặt không tắt, thông thả nói “Chương môn sứ Hắc Long môn, hôm nay đã đến kỳ hạn, mời người đưa kinh thư lên đây”. Giọng nàng vừa trong trẻo vừa kiều mỹ rất dễ nghe, đưa tay phải tới, bàn tay xòe ra.

Vì Tiểu Bảo từ xa nhìn, thấy bàn tay đúng là như bạch ngọc tạc thành, trong lòng lập tức nảy ra ý nghĩ “Nữ nhân này mà làm vợ mình cũng không phải kém. Nàng mà tới Lệ Xuân viện làm ăn, thì khách chơi ở Dương Châu sẽ ùn ùn kéo tới xô vỡ cả cổng lớn Lệ Xuân viện”.

Một lão nhân áo đen bên trái bước lên hai bước, khom người nói “Khải bẩm phu nhân, Bắc Kinh báo tin là đã điều tra được nơi hạ lạc của bốn bộ kinh thư, đang cố gắng ra sức, vâng theo lời bảo huấn của giáo chủ, cho dù

mất mạng cũng phải lấy bằng được để dâng lên giáo chủ và phu nhân”. Giọng y run run, rõ ràng mười phần sợ sệt.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Đáng tiếc, đáng tiếc ! Té ra nữ nhân xinh đẹp này là phu nhân của Hồng giáo chủ, một đóa hoa lài cấm bãi cắt trâu. Trắng trong veo, rọi cầu tiêu !”.

Nữ nhân kia cười khê một tiếng, nói “Giáo chủ đã gia hạn ba lần rồi, Hắc Long sứ người vẫn cứ dây dưa, không chịu ra sức, đối với giáo chủ không khỏi có chỗ quá không trung thành thì phải ?”.

Hắc Long sứ khom người càng thấp, nói “Thuộc hạ đội ơn lớn của giáo chủ và phu nhân, dù tan xương nát thịt cũng khó mà báo đáp. Quả thật chuyện này muôn phần khó khăn, trong những người thuộc hạ phái vào cung đã có hai người Đặng Bình Xuân, Liễu Yến tuân giáo thân vong. Mong giáo chủ và phu nhân ra ơn gia hạn thêm”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra con heo nái mập ú và cung nữ giả kia là thuộc hạ của người. Chỉ e chức vị của con đĩ già cũng không bằng người”.

Nữ nhân kia gio tay trái lên vẩy vẩy Vi Tiểu Bảo, cười nói “Tiểu đệ đệ, người lại đây”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, hạ giọng nói “Ta à ?”. Nữ nhân kia cười nói “Đúng đấy, ta gọi người”. Vi Tiểu Bảo nhìn qua hai người Lục tiên sinh, Bàn đầu đà bên cạnh một cái. Lục tiên sinh nói “Phu nhân đã gọi, bước tới cung kính hành lễ đi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu ta không cung kính thì sao ?”. Nhưng vẫn bước lên cung cung kính kính khom người làm lễ, nói “Giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”.

Hồng phu nhân cười nói “Thằng nhỏ người khôn ngoan lắm. Ai dạy người thêm ba chữ Và phu nhân vào sau hai chữ giáo chủ thế?”.

Vì Tiểu Bảo không biết trước nay giáo chúng Thần Long giáo chỉ nói “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”, sau khi gia nhập phải học câu ấy cho thuộc lòng, không ai dám thêm bớt một chữ nửa câu. Vì Tiểu Bảo thấy vị phu nhân này dung mạo đã đẹp, lại rất có quyền thế, vả lại võ công ngựa không mất tiền liền thuận miệng thêm ba chữ “Và phu nhân” vào, nghe nàng hỏi bèn đáp “Giáo chủ có phu nhân làm bạn thì thọ sánh ngang trời mới thú vị, nếu không qua một hai trăm năm, phu nhân về trời, giáo chủ há không quá tịch mịch sao?”.

Hồng phu nhân vừa nghe thấy liền cười sắc lên, Hồng giáo chủ cũng không kìm được mỉm cười, vuốt bộ râu dài, gật đầu cười khẽ.

Giáo chúng trên dưới trong Thần Long giáo nhìn thấy giáo chủ thì người nào cũng run rẩy sợ sệt, đâu có ai dám thuận miệng nói bừa như vậy? Lúc vừa nghe Vì Tiểu Bảo nói thế ai cũng toát mồ hôi lo thay cho y, đến khi thấy giáo chủ và phu nhân thần sắc rất hòa hoãn mới yên tâm.

Hồng phu nhân cười hỏi “Vây ba chữ ấy là tự người nghĩ ra thêm vào phải không?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế, nhưng không thêm vào không được. Trong những chữ cong cong queo queo trên tấm bia đá kia có nhắc tới phu nhân mà”.

Câu ấy vừa buông ra, Lục tiên sinh toàn thân như lập tức rơi xuống hố băng, tự mình mất không biết bao

nhiều tâm huyết mới dạy cho y học thuộc lòng được bài văn bìa kia, đột nhiên y lại nảy ý chế thêm, thêm tên phu nhân vào đó, vậy thì làm sao ăn khớp với số chữ? Thằng nhỏ ương bướng này thuận miệng bịa đặt, ắt không khỏi đọc bừa văn bìa một lượt, bài văn bìa mình làm vốn đã có rất nhiều chỗ sơ hở, mà như thế thì làm sao không bại lộ ngay tại chỗ?

Hồng phu nhân nghe thấy cũng chợt sửng sốt, nói “Người nói trên bìa đá có khắc tên ta à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng ạ!”. Y thuận miệng nói ra hai chữ “Vâng ạ” xong mới kêu thầm “Hồng rồi! Nếu thị bảo mình đọc thuộc lòng bài văn bìa kia, thì trong đó đâu có nói tới phu nhân”. May là Hồng phu nhân cũng không hỏi kỹ, nói “Người họ Vi, từ Bắc Kinh tới, phải không?”. Vi Tiểu Bảo lại nói “Vâng ạ!”. Hồng phu nhân nói “Nghe Bạn đầu đã nói ở Bắc Kinh người đã gặp một cô nương mập tên Liễu Yển, thị còn dạy võ công cho người phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Những chuyện mình nói với Bạn đầu đã, ngoài chuyện kinh thư ra y đều đã bẩm báo lại hết với giáo chủ và phu nhân, trước mắt chỉ còn cách cố chết bịa đặt tới cùng, dù sao Liễu Yển cũng đã chết rồi, cái đó gọi là Người chết không sao dối chúng”. Bèn nói “Đúng thế, dì Liễu này là bạn tốt của chú tôi, ban ngày ban đêm gì cũng thường tới nhà tôi”. Hồng phu nhân cười sắc lên nói “Thị tới làm gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nói chuyện cười đùa với chú tôi. Có lúc họ còn ôm nhau hôn môi, tưởng tôi không thấy, nhưng tôi nhìn trộm đều thấy tất”. Y biết càng nói cụ thể sống động, những chỗ chi tiết tỉ mỉ đều nói hết ra thì người ta càng tin.

Hồng phu nhân cười nói “Thằng nhỏ nhà ngươi gian hoạt quá, người ta hôn nhau mà ngươi cũng nhìn trộm”, rồi quay lại nói với Hắc Long sứ “Ngươi nghe thấy chưa? Trẻ con tóm lại không biết nói dối thì phải?”.

Vì Tiểu Bảo nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Hắc Long sứ biến sắc mặt, vẻ sợ hãi lên tới cực điểm, thân hình run lên, hai gối khuyu xuống quỳ luôn xuống đất, dập đầu lia lịa, nói “Thuộc hạ... thuộc hạ không biết cách cai quản đốc thúc, tội đáng chết vạn lần, xin giáo chủ và phu nhân mở... mở một mắt lưới, chuẩn cho thuộc hạ lập công chuộc tội”. Vì Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nghi thầm “Mình nói là cô nương mập như heo kia hôn môi với chú mình, thì liên quan gì tới lão già này chứ? Tại sao y lại hoảng sợ tới như thế?”.

Hồng phu nhân mỉm cười nói “Lập công chuộc tội à? Ngươi có công lao gì? Ngươi còn nói người mà ngươi phải đi quả thật là lòng trung rục rục đang làm việc cho giáo chủ. Nào ngờ thị ở Bắc Kinh lại làm chuyện dâm dúi phong lưu như thế”. Hắc Long sứ dập đầu lia lịa, trên trán máu tươi ròng ròng. Vì Tiểu Bảo trong lòng bất nhẫn, định nói vài câu có lợi cho y, nhưng nhất thời không nghĩ ra được câu nào.

Hắc Long sứ lê gối tới, kêu lên “Giáo chủ, ta theo lão nhân gia người ra sống vào chết, tuy không có công lao, nhưng cũng khổ cực”. Hồng phu nhân cười nhạt nói “Ngươi nhắc tới chuyện trước kia làm gì? Ngươi đã lớn tuổi như thế, còn làm việc cho giáo chủ được bao nhiêu năm nữa? Chúc vụ Hắc Long sứ ấy cứ nghỉ sớm một chút, há không khoái hoạt sao?”. Hắc Long sứ ngẩng đầu lên nhìn Hồng

giáo chủ nài nỉ “Giáo chủ, người đối với thuộc hạ cũ, anh em cũ, quả thật không có nửa điểm tình nghĩa sao?”.

Hồng giáo chủ thần sắc tro ra như gỗ, lạnh nhạt nói “Trong Thân Long giáo chúng ta, những người già cả hồ đồ quá nhiều, cũng phải chĩnh đốn cho tốt một phen mới đúng”. Y thanh âm trầm trầm, nói ra không nghe rõ tiếng. Vi Tiểu Bảo từ lúc thấy mặt y đến lúc ấy mới nghe y lên tiếng lần đầu.

Đột nhiên mấy trăm thiếu niên nam nữ đồng thanh hô lớn “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng, chế thắng khắc địch, mọi việc thành công!”.

Hắc Long sứ thở dài một tiếng, run rẩy đứng lên, nói “Bỏ cũ nhận mới, đám già bọn ta, vốn phải chết rồi”. Rồi quay người lại nói “Mang rống ra đây!”.

Bốn thiếu niên áo đen ngoài cửa sảnh rào chân bước tới, trong tay mỗi người cầm một cái mâm gỗ, trên có lồng tròn bằng đồng dây kín, bước tới trước mặt Hắc Long sứ đặt mâm gỗ xuống đất, rồi mau lẹ xoay người bước ra. Mọi người trong sảnh không hẹn mà cùng đồng thời lùi lại một bước.

Hắc Long sứ lẩm bẩm “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng, chế thắng khắc địch, mọi việc thành công... Ha ha, có một việc không thành công, đó là thuộc hạ hoàn toàn không phải lòng trung khấn khấn”. Rồi đưa tay ra cầm núm lồng bàn nhấc lên,

Trong mâm đột nhiên có một vật vọt ra, kể đó ánh bạc lóe lên, một ngọn phi đao chênh chếch phóng tới chém vật kia đứt làm hai đoạn, rơi xuống cái mâm, vẫn còn ngo ngoe, là một con rắn nhỏ vằn vện năm màu.

Vi Tiểu Bảo la hoảng một tiếng. Mọi người trong sảnh cũng la lên “Người nào?”. “Ai dám phạm thượng làm loạn?”. “Bắt lấy y!”. “Thằng phản đồ này lại dám chống lại giáo chủ à?”.

Hồng phu nhân đột nhiên đứng lên, vòng hai tay lại rồi vẫy liên tiếp ba cái. Chỉ nghe soạt soạt soạt soạt, tiếng trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ vang lên một tràng, mấy trăm thiếu niên nam nữ sấn lên sảnh, vây chặt năm sáu mươi giáo chúng lớn tuổi. Mấy trăm thiếu niên này áo xanh theo áo xanh, áo trắng theo áo trắng, không hề lẫn lộn, mỗi người chiếm một phương vị, hoặc sáu bảy người, hoặc tám chín người chia ra đối phó với một người, trường kiếm đều chĩa vào chỗ yếu hại, trong chớp mắt đã khống chế được mấy mươi giáo chúng lớn tuổi. Chung quanh Bạt đầu đà và Lục Cao Hiên cũng đều có bảy tám người chia trường kiếm bao vây.

Một đạo nhân râu đen khoảng năm mươi tuổi hô hô cười rộ, nói “Phu nhân, người dạy trận pháp này mất mấy tháng thế? Muốn đối phó với bọn anh em già thật ra cũng không cần phí sức như thế đâu”. Trong tám thiếu nữ áo đỏ bao vây y có hai người đẩy kiếm tới, mũi kiếm kề vào tâm khẩu y, quát lớn “Không được vô lễ với giáo chủ và phu nhân”. Đạo nhân kia cười nói “Phu nhân, con Ngũ thái thần thông kia là do Vô Căn đạo nhân ta giết. Người muốn xử phạt thì cứ ra tay, cần gì làm liên lụy tới người khác?”.

Hồng phu nhân ngồi lại xuống ghế, mỉm cười nói “Người đã tự nhận thì không gì tốt hơn. Đạo trưởng, giáo chủ đối đãi với người không bạc mà? Uy nhiệm người làm Chuông môn sứ Xích Long môn, đó là chức vụ

cao chỉ dưới một mình giáo chủ mà trên hàng vạn người, tại sao người lại làm phản?”. Vô Căn đạo nhân nói “Thuộc hạ không làm phản. Hắc Long sứ Trương Đàm Nguyệt có công lớn với bản giáo, chỉ vì người dưới làm việc bất lực mà phu nhân lại muốn lấy mạng y, thuộc hạ lớn mật nài nỉ giáo chủ và phu nhân”. Hồng phu nhân cười nói “Nếu ta không ưng thuận thì sao?”.

Vô Căn đạo nhân nói “Thần Long giáo tuy là giáo chủ sáng lập ra, nhưng là mấy vạn anh em lợi qua nước sôi đập lên lửa bỏng, ai ai cũng có công lao. Năm xưa khởi sự, tất cả có một ngàn hai mươi ba người anh em già, đến nay người thì bị địch nhân sát hại, người thì bị giáo chủ xử tử, chỉ còn không đầy trăm người. Thuộc hạ xin giáo chủ ra ơn, tha mạng cho mấy mươi anh em già bọn ta, đuổi tất cả bọn ta ra khỏi giáo. Giáo chủ và phu nhân thấy mặt đám già bọn ta là phát ghét, muốn dùng người mới, thì cứ đuổi tất cả đám già bọn ta đi là xong”.

Hồng phu nhân cười nhạt nói “Thần Long giáo từ khi sáng lập đến nay chưa từng nghe nói có ai sống sót mà ra khỏi giáo. Vô Căn đạo nhân nói thế, đúng là muốn mở cửa trời”. Vô Căn đạo nhân nói “Nói như thế thì phu nhân không ưng thuận chứ gì?”. Hồng phu nhân nói “Xin lỗi, bản giáo không có quy củ ấy”. Vô Căn đạo nhân hô hô cười rộ, nói “Té ra giáo chủ và phu nhân không giết hết bọn ta thì không xong”.

Hồng phu nhân mỉm cười nói “Cũng không phải thế. Người già trung thành với giáo chủ, tự nhiên giáo chủ vẫn coi là anh em tốt như xưa, quyết không kỳ thị. Chúng ta không nói chuyện lớn tuổi nhỏ tuổi, chỉ hỏi y có dắc

lòng trung thành với giáo chủ hay không. Người nào trung thành với giáo chủ thì gio tay lên”.

Mấy trăm thiếu niên nam nữ nhất tề gio tay trái lên, cả Vô Căn đạo nhân cũng gio cao tay trái, mọi người đồng thanh nói “Trung với giáo chủ, quyết không hai lòng!”. Vì Tiểu Bảo thấy mọi người gio tay, cũng gio tay lên.

Hồng phu nhân gật đầu nói “Vậy thì tốt lắm, té ra mọi người đều trung thành với giáo chủ, ngay vị tiểu đệ đệ mới tới này tuy không phải là người trong bản giáo cũng trung thành với giáo chủ”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta là trung thành với con rùa đen khốn nạn”. Hồng phu nhân nói “Mọi người đều trung thành với giáo chủ, vậy thì ở chỗ chúng ta không có tên phản tặc nào cả. Nhưng e có điểm không đúng thì phải, phải tra xét cho rõ ràng. Các vị lão huynh đệ chỉ cần tạm thời chịu ủy khuất một chút, trối tất cả lại”. mấy trăm thiếu niên nam nữ đồng thanh ứng tiếng “Dạ!”.

Một đại hán cao lớn quát “Khoan đã!”. Hồng phu nhân nói “Bạch Long sứ, người có cao kiến gì thế?”. Đại hán kia nói “Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ theo giáo chủ hai mươi năm, gặp việc là hăng hái xông lên trước. Lúc ta liều mạng cho bản giáo thì dám nhai con này còn chưa sinh ra trên đời. Tại sao họ mới trung thành với giáo chủ, mà lại nói dám anh em già bọn ta không trung thành?”.

Hồng phu nhân cười hề hề nói “Bạch Long sứ nói thế là khoe khoang công lao của mình rồi. Người muốn nói là nếu không có Bạch Long sứ Chung Chí Linh người thì Thần Long giáo không có ngày hôm nay phải không?”.

Đại hán cao lớn tên Chung Chí Linh kia nói “Sáng lập Thần Long giáo là công của một mình giáo chủ, mọi người chẳng qua chỉ là theo lão nhân gia người đánh dẹp thiên hạ, có công lao gì đáng nói đâu ? Có điều...”.

Hồng phu nhân nói “Có điều thế nào?”. Chung Chí Linh nói “Có điều bọn ta không có công lao, thì bọn nhãi con mười mấy tuổi này càng không có công lao”. Hồng phu nhân nói “Ta chẳng qua hơn hai mươi tuổi, thì cũng không có công lao gì phải không?”. Chung Chí Linh ngần ngừ một lúc, nói “Không sai, phu nhân cũng không có công lao. Lập giáo dựng nghiệp là công của một mình giáo chủ lão nhân gia người”.

Hồng phu nhân chậm rãi nói “Mọi người đã không ai có công lao, thì giết người đi cũng không có gì oan uổng, phải không?”. Nói tới đó hai mắt rục lên sát cơ, nhưng vẻ mặt vẫn yêu kiều không sao nói ra được.

Chung Chí Linh tức giận quát “Người giết một mình họ Chung ta thì tự nhiên không hề gì. Chỉ e là giết hại trung lương, tru lục công thần như thế, thì cơ nghiệp của Thần Long giáo sẽ bị hủy hoại trong tay một mình phu nhân thôi”.

Hồng phu nhân nói “Hay lắm, hay lắm, ờ, ta mệt quá”. mấy chữ ấy nói ra rất uể oải, nào ngờ lại là hiệu lệnh giết người. Bảy thiếu niên áo trắng vây quanh Chung Chí Linh vừa nghe thấy, trường kiếm trong tay lập tức phóng mau ra, nhất tề đâm vào Chung Chí Linh. Bảy thanh kiếm rút ra, trên người y vọt ra bảy tia máu rưới đỏ quần áo của bảy thiếu niên áo trắng. Chung Chí Linh kêu lên “Giáo chủ, người... người quá nhẫn tâm!

Quá...”, rồi ngã vật xuống đất. Bảy thiếu niên áo trắng kia lui xuống hành lang, hành động cực kỳ chảnh tề.

Các huynh đệ lớn tuổi trong giáo đều biết Bạch Long sứ Chung Chí Linh võ công cao cường, nhưng bảy thanh kiếm cùng phóng tới lại không có chút sức lực nào chống cự, đủ thấy bảy tên thiếu niên kia để phóng ra được một nhát kiếm ấy trong sảnh hôm nay thì trước đó đã được giáo chủ chỉ điểm, lại đã luyện tập không biết bao nhiêu lần, quả thật đã đạt tới mức vô cùng thuần thục, người nào cũng nơm nớp trong lòng.

Hồng phu nhân ngáp một cái, tay trái khê che đôi môi anh đào, hiện rõ vẻ yêu kiều cực điểm. Hồng giáo chủ thần sắc cứ tro ra như gỗ, đối với việc Chung Chí Linh bị giết vẫn như không nhìn thấy. Hồng phu nhân nhẹ nhàng nói “Thanh Long sứ, Hoàng Long sứ, hai người các người thấy Bạch Long sứ có đúng là phạm tội mưu đồ phản nghịch không?”.

Một lão già mặt nhọn mắt nhỏ khom người nói “Chung Chí Linh phản bội giáo chủ và phu nhân, lòng nuôi ý xấu đã lâu, thuộc hạ mười phần căm hận, từng tố cáo với phu nhân mấy lần. Phu nhân vẫn nói là nể mặt các huynh đệ lớn tuổi, để cho y có một cơ hội hối cải. Giáo chủ và phu nhân khoan hồng đại lượng, chỉ mong y sửa lỗi đổi lòng, nào ngờ người này vô cùng độc ác, quả thật tội không tha được. Nếu khinh dị đem y xử tử như thế, thì là tiện nghi cho y cả vạn phần. Huynh đệ trong giáo không ai không cảm kích ơn đức của giáo chủ và phu nhân”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Đúng là một đại vương ninh hót”.

Hồng phu nhân cười khề một tiếng, nói “Rốt lại Hoàng Long sứ cũng còn biết đại thể. Thanh Long sứ, người thấy sao?”.

Một hán tử cao gầy khoảng năm mươi tuổi tròng mắt giận dữ nhìn tám thiếu niên áo xanh chung quanh, quát “Tránh ra. Giáo chủ muốn giết ta, ta không biết tự mình động thủ à?”. Trường kiếm của tám thiếu niên hơi đẩy ra phía trước, mũi kiếm đã sắp chạm vào áo y. Hán tử kia hắc hắc cười nhạt mấy tiếng, từ từ đưa hai tay lên nắm vào ngực áo, nói “Giáo chủ, phu nhân, năm xưa thuộc hạ kết nghĩa anh em với bốn Chuông môn sứ Xích, Bạch, Hắc, Hoàng, quyết tâm hiến dâng tính mạng cho Thần Long giáo, không ngờ lại có ngày hôm nay. Phu nhân muốn giết Hứa mỗ cũng không có gì lạ, chuyện lạ là Hoàng Long sứ Ân đại ca lại tham sống sợ chết, còn nói những câu hèn hạ như bần như thế để bôi nhọ anh em tốt của mình...”.

Chợt nghe soạt một tiếng, hán tử kia hai tay giật mạnh ra hai bên, đã xé chiếc áo trường bào trên người làm hai mảnh, cánh tay rung một cái, hai mảnh áo trường bào quét ngang ra hất tung trường kiếm của tám thiếu niên áo xanh, ánh xanh chớp lên, trong tay đã có thêm hai thanh đoản kiếm dài khoảng thước rưỡi. Tiếng soạt soạt vang lên liên tiếp, tám thiếu niên áo xanh trúng kiếm trước ngực ngã hết xuống đất, máu tươi từ vết thương phun ra. Tám cái xác ngã chung quanh y làm thành một cái vòng, mà lại mười phần tròn trịa. Thủ pháp rất mau lẹ, quả là như sét đánh không kịp bưng tai.

Hồng phu nhân hoảng sợ, hai tay vô liên tiếp, hơn hai mươi thiếu niên áo xanh vùng kiếm chặn trước mặt Thanh Long sứ, kể vây chặt lấy y.

Thanh Long sù hô hô cười rộ, cao giọng nói “Phu nhân, người dạy ra một đám nhãi con này, rất là béo tốt. Nhưng nếu giáo chủ muốn dựa vào bọn đầy tớ nhỏ này để lập công giết giặc, thì không khỏi có chỗ không tiện lắm đâu”.

Bảy thiếu niên đâm chết Chung Chí Linh, Hồng giáo chủ vẫn như nhìn mà không thấy. Thanh Long sù đâm chết tám thiếu niên, y cũng tựa hồ không hề động tâm, vẫn yên yên ổn ổn ngồi trên ghế, thủy chung không đếm xỉa gì tới.

Hồng phu nhân nhìn chồng một cái, tựa hồ có chút xấu hổ, nhoen miệng cười một tiếng, ngồi xuống trở lại, cười nói “Thanh Long sù, kiếm pháp của người cao minh lắm, hôm nay...”

Chợt nghe tiếng leng keng vang lên một tràng, trường kiếm trong tay mấy trăm thiếu niên nam nữ trên đại sảnh nối nhau rơi xuống đất, mọi người đang kinh ngạc thì thấy đám thiếu niên từng người từng người phủ phục xuống đất, kẻ đó ai cũng đầu vág mất hoa đứng chân không vững. Nhưng người công lực kém hơn ngã lăn ra trước, tiếp theo số còn lại cũng loạng choạng ngã xuống, trong khoảnh khắc nằm ngổn ngang trong đại sảnh.

Hồng phu nhân la hoảng “Tại... tại sao...”, thân hình chợt nhũn ra, tuột từ trên chiếc ghế tre xuống đất.

Thanh Long sù vẫn ngang nhiên đứng thẳng, hung dữ cười nói “Giáo chủ, người tàn sát huynh đệ, không ngờ cũng có ngày hôm nay phải không?”, đập hai thanh đoản kiếm vào nhau keng một tiếng, đập lên mọi người dưới đất xông vào Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ hừ một tiếng nói “Chuyện đó cũng chưa chắc!”, vươn tay nắm tay dựa của chiếc ghế tre, lách cách một tiếng, cái tay dựa đã bị bóp gãy.

Thanh Long sù lập tức biến sắc, lui lại hai bước, nói “Giáo chủ, một Thân Long giáo to lớn thế này mà đến nỗi đồ vỡ tan tành, rốt lại là do ai gieo mầm tai họa, bây giờ chắc lão nhân gia người đã minh bạch rồi chứ?”.

Hồng giáo chủ ờ một tiếng, đột nhiên từ trên ghế tuột xuống ngồi phịch dưới đất. Thanh Long sù cả mừng sấn lên, đột nhiên la hoảng một tiếng, một vật mang theo một luồng kinh phong mãnh liệt bay vào giữa ngực. Thanh Long sù thanh đoản kiếm trong tay phải hết sức chém ra, vật ấy bị chém đứt làm hai đoạn, té ra là cái tay dựa trên ghế bị Hồng giáo chủ bóp gãy. Cái ném ấy của y thủ kinh không phải tầm thường, một đoạn bị chém gãy, dư thế của đoạn trên vẫn không giảm, sệt một tiếng đâm vào ngực Thanh Long sù, đánh gãy mấy rё xương sườn, xuyên thẳng tới phổi.

Thanh Long sù kêu lớn một tiếng, đứng khựng lại, hơi thở trong phổi không nối tiếp được nữa, lập tức im bặt. Thân hình loạng choạng hai cái, hai thanh đoản kiếm trong tay rơi xuống đất chia ra đâm vào người hai thiếu niên. Hai thiếu niên này chân tay mềm nhũn, không sao động đậy nhưng thần trí còn tỉnh táo, miệng cũng nói được, đoản kiếm đâm vào người, đau quá kêu ầm lên.

Mấy trăm thiếu niên nam nữ thấy giáo chủ đại triển thần uy, đánh ngã Thanh Long sù, đồng thanh cất tiếng reo hò. Chỉ thấy Hồng giáo chủ tay phải chống xuống

đất, cố gắng đứng lên, nhưng chân phải vẫn không đứng thẳng lên được, hai gối nhũn ra, lại ngã xuống đất lăn đi mấy vòng trông rất thảm hại. Lúc ấy mọi người nhìn thấy Hồng giáo chủ cũng giống như mình, cũng bị trúng độc, gân cốt mềm nhũn. Giáo chủ lúc bình thời cực kỳ trang nghiêm, trước mặt giáo chúng không nói một câu thừa, không cười một tiếng thừa, đến lúc ấy lại ngã lăn ra như thế, rõ ràng sức lực toàn thân đã mất hết.

Mấy trăm người trong đại sảnh đều ngã lăn dưới đất, chỉ có một người đứng thẳng. Người ấy vốn thân thể rất thấp, nhưng đứng giữa mấy trăm người nằm lăn dưới đất không đứng lên nổi, không khỏi rõ ràng như chim hạc đứng giữa bầy gà.

Người ấy chính là Vi Tiểu Bảo. Y nghĩ thấy từng đợt từng đợt mùi thơm nhẹ thoảng tới, chỉ cảm thấy thần trí lâng lâng, toàn thân dễ chịu, thoải mái khó mà nói được, nhìn thấy từng người từng người ngã xuống đất, nhưng tại sao lại có biến cố này thì trong lòng hoàn toàn không hiểu. Y ngẩng người ra một lúc, đưa tay kéo Bàn đầu đà, hỏi “Bạn tôn giả, mọi người làm gì thế?”.

Bàn đầu đà ngạc nhiên nói “Người... người không bị trúng độc à?”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Trúng độc à? Ta... ta không biết”. Y dùng sức đỡ Bàn đầu đà lên, nhưng Bàn đầu đà trên chân không có nửa điểm khí lực, lại ngồi phịch xuống.

Lục Cao Hiên đột nhiên hỏi “Hứa đại ca, người... người dùng thuốc độc gì vậy?”.

Thanh Long sứ thân hình loạn choạng, giống như say rượu, một tay vịn cột nhà, không ngừng ho sặc sụa,

nói “Đáng tiếc, đáng... đáng tiếc lại không thành công, ta... ta thật vô dụng”.

Lục Cao Hiên nói “Là Thất trùng nhuyển cân tán ? Hay Thiên lý tỏa hồn hương ? Hay... hay Hóa... hóa huyết hủ cốt phẩn ?”, liên tiếp nói ra ba loại thuốc độc nổi tiếng, lúc nói tới Hóa huyết hủ cốt phẩn, âm thanh run lên, tỏ vẻ sợ hãi tới mức cực điểm.

Thanh Long sứ phối bên phải bị thương, càng ho kịch liệt, không lên tiếng được. Lục Cao Hiên nói “Tại sao Vi công tử lại không bị trúng độc? A, phải rồi!”. Y đột nhiên hiểu ra, hai chữ “Phải rồi” ấy kêu lên rất to, nói “Trên đoản kiếm của ngươi có bôi Bách hoa phúc xà cao, diệu kế, diệu kế. Vi công tử, mời ngươi ngửi thử hai thanh đoản kiếm của Thanh Long sứ, có phải trên kiếm có mùi hoa thơm không?”.

Vi Tiểu Bảo ngĩ thầm “Trên kiếm có độc à? Vậy thì ta không ngửi đâu”. Bèn nói “Đứng ở đây cũng thấy rất thơm”.

Lục Cao Hiên tỏ vẻ vui mừng, nói “Phải rồi. Loại Bách hoa phúc xà cao này gặp máu tươi thì trở nên thơm nồng, vốn là một bí quyết chế luyện hương liệu, người thường ngửi thấy, chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái, nhưng... nhưng bọn ta thường ở trên đảo Linh Xà, người nào cũng quen uống rượu thuốc Hùng hoàng để tránh rắn độc, mùi thơm này mà gặp rượu thuốc Hùng hoàng sẽ khiến người ta gân cốt mềm nhũn, trong mười hai giờ vẫn chưa giải được. Hứa đại ca đúng là diệu kế. Loại Bách hoa phúc xà cao này vốn là vật cấm trên đảo, té ra ngươi đã ngấm ngấm chuẩn bị, nhất định đã ba bốn tháng nay ngươi không uống rượu thuốc Hùng hoàng”.

Thanh Long sứ ngồi dưới đất, đang ngồi trên người hai thiếu niên, lắc đầu nói “Người tính không bằng trời tính, rốt lại cuối cùng vẫn bị trúng độc thủ của Hồng An Thông”.

Mấy tên thiếu niên quát lên “Phản đồ to gan, ngươi lại dám gọi thẳng thánh danh của giáo chủ à?”.

Thanh Long sứ từ từ đứng dậy, nhặt một thanh trường kiếm lên, từng bước từng bước tiến về phía Hồng giáo chủ, nói “Không được gọi tên Hồng An Thông à? Khắc khắc... ta giết thẳng ác tặc này rồi... khắc khắc... thì còn gọi được không?”. Máy trăm thiếu niên nam nữ đều bật tiếng la hoảng.

Qua một lúc, chỉ nghe giọng nói già nua của Hoàng Long sứ vang lên “Hứa huynh đệ, ngươi đi giết Hồng An Thông, mọi người sẽ tôn ngươi làm giáo chủ Thần Long giáo. Mọi người đọc mau đi : Chúng ta vâng lệnh Hứa giáo chủ, quyết không hai lòng”

Trong đại sảnh im lìm một lúc, rồi có mấy mươi người đọc “Chúng ta vâng lệnh Hứa giáo chủ, quyết không hai lòng”. Có mấy giọng rất kiên quyết, có giọng thì do dự, rất không giống nhau.

Thanh Long sứ bước lên hai bước, lại ho một tiếng, thân hình loạng choạng mấy cái, y bị thương rất nặng, nhưng cố gắng chi trì, nói thế nào cũng phải giết chết Hồng giáo chủ trước.

Hồng phu nhân đột nhiên cười khanh khách, nói “Thanh Long sứ, ngươi không còn khí lực, chân ngươi đã không còn nửa điểm khí lực rồi, máu tươi từ ngực

người phun ra càng ngày càng nhiều. Người không xong rồi. Ngồi xuống đi, mệt mỗi lần rồi, ngồi xuống đi, đứng rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi. Người buông trường kiếm xuống, tới ngồi cạnh ta đây, để ta trị thương cho người. Đứng rồi, ngồi xuống đi, buông kiếm xuống đi”, càng nói âm thanh càng êm ái kiều mỹ.

Hoàng Long sứ nhìn thấy Thanh Long sứ đã không còn sức đứng vững, cao giọng nói “Hứa Tuyết Đình, thằng gian tặc nhà người si tâm vọng tưởng, con mẹ nó muốn làm giáo chủ, người đái ra một bãi rồi soi mặt vào xem đạo hạnh có giống không”.

Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân quát “Ân Cầm, quân tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như người, gió chiều nào che chiều ấy, lòn đông lủi tây. Lão đạo mà cử động được tay chân, thì người đầu tiên ta giết là người đấy”.

Hoàng Long sứ Ân Cầm nói “Người hung dữ gì thế? Ta... ta...”, còn định nói nữa, nhìn thấy Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình loạng choạng lại đứng lên, trợn trạnh đoạt trước mắt này không biết hươu chết về tay ai, bèn im bất không nói nữa.

Nhất thời ánh mắt của mấy trăm người trong sảnh đều dồn cả vào Hứa Tuyết Đình.

Hồng phu nhân dịu dàng nói “Hứa đại ca, người mệt lắm rồi, ngồi xuống đi. Người nhìn ta đây, ta hát một khúc tiểu khúc cho người nghe. Người cứ nghỉ ngơi một lúc, sau này ta hàng ngày sẽ hát tiểu khúc cho người nghe. Người thấy ta có xinh đẹp không nào?”.

Hứa Tuyết Đình thở hồng hộc, nói “Người... người rất xinh đẹp..., chẳng qua ta... ta không dám nhìn lâu...”.

Nói xong lại ngồi xuống, lần này thì không đứng lên được nữa. Trong lòng hiểu rõ chỉ cần ngồi xuống một lần, không giết chết được giáo chủ, trong mấy trăm người thì giáo chủ là công lực thâm hậu nhất, nhất định sẽ giải được chất độc sớm nhất, vậy thì một bọn anh em già vô cô đều sẽ bị trúng độc thủ của y, nói “Lục... Lục tiên sinh, ta không cử động được nữa,... người mau nghĩ... nghĩ... khắc khắc... nghĩ cách đi”.

Lục tiên sinh nói “Vi công tử, gã giáo chủ kia vô cùng độc ác, đến khi chất độc trong người y đã tiêu tan hết, sẽ giết chết tất cả mọi người, cả người cũng không sống được. Người mau giết giáo chủ và phu nhân đi”.

Câu ấy nếu y không nói thì Vi Tiểu Bảo cũng đã biết rõ, lập tức nhặt một thanh kiếm lên từ từ bước về phía giáo chủ.

Lục tiên sinh lại nói “Con hồ ly tinh Hồng phu nhân kia rất giỏi lừa gạt người ta, người đừng nhìn vào mặt thị, không được nhìn vào mắt thị”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng!”, rồi cầm kiếm bước lên vài bước.

Hồng phu nhân dịu dàng nói “Tiểu huynh đệ, người nói ta có xinh đẹp không?”, thanh âm đầy vẻ tiêu hồn. Vi Tiểu Bảo trong lòng rung động, quay đầu định nhìn nàng một cái. Bỗng dưng quát lên một tiếng “Con tinh hại người, không nhìn được đâu!”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ, vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại. Hồng phu nhân cười khê nói “Tiểu huynh đệ, người nhìn đây, nhìn ta đây, mở mắt ra đi. Người nhìn đây, trong mắt ta có bóng của người đấy!”.

Vi Tiểu Bảo mở mắt ra, thấy Hồng phu nhân ánh mắt long lanh, đầy vẻ tươi cười, bất giác trong lòng ngáy ngất, lập tức nhắc kiếm lên ngang ngực, bước về phía Hồng giáo chủ, nghĩ thầm “Người xinh đẹp như thế, thì ta sẽ tha không giết, nhưng chồng người thì không giết không được”.

Đột nhiên bên trái có một giọng nói trong trẻo vang lên “Vi đại ca, không giết được!”.

Giọng nói này rất quen thuộc, Vi Tiểu Bảo trong lòng rung động, nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một thiếu nữ áo hồng nằm trên mặt đất, mày thanh mắt sáng, chính là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình. Y giật nẩy mình, không ngờ lại gặp nàng ở đây, còn việc nàng mặc áo đỏ của môn hạ Xích Long môn thì không có gì đáng ngạc nhiên, vội vàng cúi xuống đỡ nàng lên, hỏi “Tại sao người cũng ở đây?”.

Mộc Kiếm Bình không đáp, chỉ nói “Người... người ngàn vạn lần không được giết giáo chủ”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Người vào Thần Long giáo à? Tại... tại sao thế?”. Mộc Kiếm Bình toàn thân mềm nhũn ra như không có xương, tựa vào vai y, kề miệng vào tai y nói nhỏ “Nếu người giết giáo chủ và phu nhân thì ta cũng không sống được. Bọn già này cảm hận bọn ta thấu xương, không giết chết hết bọn trẻ bọn ta thì không được”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta bắt họ không được hại người, họ sẽ ưng thuận mà”. Mộc Kiếm Bình vội nói “Không, không! Giáo chủ cho bọn ta uống thuốc độc, người khác không giải được đâu”.

Vi Tiểu Bảo và nàng cách xa lâu ngày mới gặp mặt, vốn đã vô cùng mừng rỡ, hướng chỉ hương mềm ngọc ấm trong lòng, giọng nói êm ái bên tai, tự nhiên rất khó từ

khước, lại nghĩ nàng đã bị giáo chủ bắt uống thuốc độc, người khác không giải được, vậy thì giết chết giáo chủ cũng là hại chết mỹ nhân trong lòng, chuyện ấy thì ngàn vạn lần không được. Chỉ có một chuyện là khó, bèn hạ giọng nói “Nếu ta không giết giáo chủ, thì sau khi chất độc trong người giáo chủ đã giải, y sẽ giết ta”. Y ôm chặt Mộc Kiếm Bình, câu ấy cũng nói khề vào tai nàng.

Mộc Kiếm Bình nói “Người cứu giáo chủ và phu nhân, tại sao họ lại giết người?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thấy không sai, Hồng phu nhân thiên kiêu bách my như vậy, bất kể thế nào cũng không thể ra tay giết được, trước mắt là cơ hội lập công lớn, chỉ là mấy người bọn Bàn đầu đà, Lục Cao Hiên, Vô Căn đạo nhân không khỏi bị giáo chủ giết chết. Vô Căn đạo nhân mười phần hào kiệt, để y chết không khỏi có chỗ đáng tiếc. Tốt nhất là đã không giết giáo chủ và phu nhân, mà cũng bảo toàn được tính mạng của bọn Bàn đầu đà, liền nói “Đúng thế! Hảo lão bà. Cho dù giáo chủ giết ta, ta cũng không cứu người không được”, nói xong hôn lên má trái nàng một cái.

Mộc Kiếm Bình vô cùng xấu hổ, trên mặt đỏ bừng, nhưng trong mắt lại lộ vẻ vui mừng, hạ giọng nói “Người lập được công lớn, lại là trẻ con, giáo chủ giết người làm gì?”.

Vì Tiểu Bảo nhẹ nhàng đặt Mộc Kiếm Bình xuống đất, quay lại nói “Lục tiên sinh, không thể giết giáo chủ, phu nhân cũng thế. Trên bia đá có khắc chữ, nói giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời, ta làm sao dám hại mạng họ? Hai vị lão nhân gia thần thông quảng đại, cho dù muốn hại cũng không hại được”.

Lục Cao Hiên cuống quýt, kêu lên “Văn bia là giả, làm sao tính được? Đừng suy nghĩ bậy bạ, mau giết chết hai người bọn họ đi, nếu không thì mọi người ở đây đều chết không có đất chôn đấy”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu lia lịa, nói “Lục tiên sinh, người không được nói những câu phạm thượng làm loạn như vậy. Người có thuốc giải không? Chúng ta mau mau giải độc cho giáo chủ và phu nhân”.

Hồng phu nhân dịu dàng nói “Đúng lắm, tiểu huynh đệ, người quả thật kiến thức cao siêu. Trời phái một vị thiếu niên anh hùng như người xuống trần, tới phụ tá giáo chủ. Thần Long giáo có thêm một thiếu niên anh hùng như người, đúng là phúc khí của mọi người”. Câu nói ấy tựa hồ là lời gan ruột, đầy vẻ ngạc nhiên ca tụng.

Vì Tiểu Bảo nghe xong, nói không hết sự sung sướng, cười nói “Phu nhân, ta không phải là người trong Thần Long giáo”.

Hồng phu nhân cười nói “Chuyện đó không gì dễ bằng. Ngay bây giờ người tức khắc vào giáo, ta sẽ làm người giới thiệu cho người. Giáo chủ, vị tiểu huynh đệ này lập công lớn như thế cho bản giáo, chúng ta giao y giữ chức vụ gì là được?”. Giáo chủ nói “Chuông môn sư Bạch Long môn Chung Chí Linh phản giáo đã chịu tội, chúng ta thăng thiếu niên này làm Bạch Long sư”.

Hồng phu nhân cười nói “Hay lắm. Tiểu huynh đệ, trong bản giáo thì giáo chủ đứng đầu, dưới nữa là Thanh, Hoàng, Xích, Bạch, Hắc năm chuông môn sư. Những người vừa nhập giáo đã làm Chuông môn sư như người thì trước nay trong giáo chưa từng có. Đủ thấy giáo chủ

rất trọng vọng người. Tiểu huynh đệ, người họ Vi thì bọn ta biết rồi, nhưng tên người là gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta tên Vi Tiểu Bảo, trên giang hồ có cái ngoại hiệu là Tiểu bạch long”. Y nhớ lại ngày trước Mao Thập Bát bịa cho y cái ngoại hiệu này, cảm thấy nếu không có ngoại hiệu thì không được uy phong, không ngờ không tính trước mà phù hợp với việc hôm nay.

Hồng phu nhân mừng rỡ nói “Người xem đây, người xem đây! Đây là trời cao đã an bài, nếu không thì làm sao vừa khéo đến thế. Kim khẩu của giáo chủ đã nói ra, một lời quyết không thay đổi”.

Lục tiên sinh cuống quýt, nói “Vi công tử, người đừng mắc lừa họ. Cho dù người quả thật làm Bạch Long sứ, thì một khi họ không vui, muốn giết chết người lại không phải dễ như trở bàn tay sao? Tám gương Bạch Long sứ Chung Chí Linh còn trước mắt đây. Người mau giết giáo chủ và phu nhân, mọi người tôn người làm giáo chủ Thần Long giáo là được”.

Câu ấy vừa nói ra, mọi người đều hoảng sợ. Bọn đầu đà, Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân đều cảm thấy câu ấy quá sức tưởng tượng, nhưng xoay chuyển ý nghĩ, đều thấy nếu không tôn y làm giáo chủ, thì trong giáo không có chức nào cao hơn Bạch Long sứ, tình thế trước mắt cực kỳ nguy hiểm, tính mệnh của mọi người đều nằm trong tay y, cũng chỉ có cách ấy mới có thể dụ y giết chết giáo chủ và phu nhân, chỉ cần qua cơn hoạn nạn này, thì cho dù thằng nhỏ này làm giáo chủ thật đi chăng nữa cũng không thoát khỏi tay mọi người. Lúc ấy mọi người cùng nói “Đúng, đúng, bọn ta đều tôn Vi công tử

làm giáo chủ Thần Long giáo, mọi người đối với y nhất định dốc hết lòng trung”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng rung động, liếc mắt nhìn Hồng phu nhân, chỉ thấy nàng nửa nằm nửa ngồi dựa vào chiếc ghế tre, toàn thân như không có xương, trước ngực khê phập phồng, hai má đỏ hồng, ánh mắt long lanh, nghĩ thầm “Làm giáo chủ chẳng có gì hay, vị giáo chủ phu nhân này quả là xinh đẹp. Nếu ta làm giáo chủ, người có chịu làm giáo chủ phu nhân nữa không?”.

Nhưng ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua đầu, lập tức hiểu rõ “Bọn người này ai cũng võ công cao cường, chất độc trong người vừa được giải thì mình làm sao quản được họ nữa? Cái đó chính là qua cầu rút ván đấy”. Chuyện qua cầu rút ván thì y đã sớm có kinh nghiệm ở Thanh Mộc đường của Thiên địa hội, anh em trong Thiên địa hội đều là anh hùng hảo hán, qua cầu rồi cũng chưa vội rút ván, chứ bọn đầy tớ trong Thần Long giáo này há lại không cần rút cũng rút, rút ngay chẳng cũng vui sao? Giáo chủ phu nhân tuy xinh đẹp, nhưng rốt lại cái mạng nhỏ của mình càng đẹp hơn, lúc ấy lè lè lưỡi, cười nói “Giáo chủ thì ta không làm được, các người nói thế là làm ta giảm thọ, vả lại cũng hơi đại nghịch bất đạo. Thế này nhé, giáo chủ, phu nhân, mọi người thu xếp cho tốt, chuyện hôm nay đôi bên đều không tính tới nữa. Lục tiên sinh, Thanh Long sứ xúc phạm giáo chủ, xin giáo chủ khoan hồng đại lượng, không xử tội họ. Lục tiên sinh, người đưa thuốc giải ra đi, mọi người uống vào, hòa hòa thuận thuận, há không hay sao?”.

Hồng giáo chủ không chờ Lục Cao Hiên mở miệng, lập tức nói “Được, cứ thế mà làm. Bạch Long sứ khuyên

chúng ta đồng lòng làm việc, bỏ hết chuyện đã qua, bản tòa tiếp nạp lời ngay, những hành vi phạm thượng làm loạn trên sảnh hôm nay, bản tòa nhất thiết khoan miễn, không truy cứu nữa”.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Thanh Long sứ, giáo chủ đáp ứng rồi, như thế không tốt sao?”.

Lục tiên sinh thấy Vì Tiểu Bảo bất kể thế nào cũng không giết giáo chủ, thở dài một tiếng, nói “Nếu đã như thế, giáo chủ, phu nhân, xin hai người các vị lập một lời trọng thệ đi”.

Hồng giáo chủ trầm giọng nói “Giáo chủ Thần Long giáo Hồng An Thông, nếu ngày sau còn tính toán việc hôm nay với các vị lão huynh đệ, thì Hồng mỗ sẽ rơi vào đầm rồng, bị hàng vạn con rắn ăn thịt, xương cốt không còn”.

“Rơi vào đầm rồng, bị hàng vạn con rắn ăn thịt” là hình phạt nặng nhất của Thần Long giáo, giáo chủ và phu nhân lập lời trọng thệ trước mặt mọi người như thế, tuy là bị tình thế bức bách nhưng quyết cũng không thể nuốt lời. Lục tiên sinh nói “Thanh Long sứ, ý người thế nào?”. Hứa Tuyết Đình hơi thở thoi thóp, nói “Ta... dù sao ta cũng không sống được nữa”. Lục tiên sinh lại hỏi “Vô Căn đạo trưởng, người thấy thế nào?”.

Vô Căn đạo nhân cao giọng nói “Cứ như thế đi. Hồng giáo chủ vốn là anh em già của chúng ta, y văn tài võ công đều hơn người gấp mười lần, mọi người vốn tôn y làm chủ, vốn không có ý hai lòng. Từ sau khi y cưới vị phu nhân kia, tính tình thay đổi hẳn, chỉ thích đề bạt bọn thiếu niên nam nữ, tàn sát hết đám anh em già bọn ta. Thanh Long sứ lần này gây ra tai họa, chỉ mong giữ

tính mạng chứ không có ý gì khác. Giáo chủ và phu nhân đã lập lời thề trước mặt mọi người, quyết sẽ không truy cứu chuyện hôm nay, sẽ không cố ý giết hại đám anh em già nữa, mọi người cần gì phải phản ý? Mà nói lại, Thần Long giáo vốn cũng không thể thiếu được một vị giáo chủ như thế”.

Bọn thiếu niên nam nữ đồng thanh hô lớn “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”.

Lục tiên sinh nói “Vi công tử, người chưa uống rượu thuốc Hùng hoàng nên không bị trúng độc Bách hoa phúc xà cao, lại lập được công lớn hôm nay, trong cội u minh tự có ý trời. Muốn giải chất độc này thì rất dễ dàng, người ra ngoài múc nước lạnh vào cho mọi người uống là được”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Chất độc này té ra dễ giải như thế”. Rồi bước ra ngoài sảnh, nhưng tìm không ra nước lạnh, vòng ra phía sau sảnh, thấy hơn hai mươi cái vò khoảng sáu bảy thạch đều đựng đầy nước, nguyên là để đề phòng đại sảnh bị cháy, lập tức múc một thùng đầy trở vào trong sảnh, đầu tiên múc một bầu cho giáo chủ uống, sau đó múc cho Hồng phu nhân. Bầu thứ ba y đổ cho Vô Căn đạo nhân, nói “Đạo trưởng, người quả là bậc anh hùng hảo hán”. Bầu thứ tư, thứ năm y đổ cho Bạt đầu đà và Lục tiên sinh, bầu thứ sáu thì đổ cho Mộc Kiếm Bình.

Mọi người uống nước lạnh xong, lập tức nôn ra, tay chân từ từ cử động được. Vi Tiểu Bảo lại đổ cho vài người nữa, Lục tiên sinh đã có thể đứng lên đi lại, bước qua đờ Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình đây, cầm máu trị thương

cho y. Bọn Bạ đầu đã chia nhau đi mức nước cứu các anh em già. Không bao lâu Mộc Kiếm Bình cũng cứu được mấy thiếu nữ áo hồng, nhất thời trong đại sảnh nôn mưa bừa bãi, vô cùng hôi hám.

Hồng phu nhân nói “Mọi người về nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ hội họp lại”.

Hồng giáo chủ nói “Bản tòa không truy cứu chuyện đã qua, các anh em cũng không cần vì chuyện hôm nay mà cãi cọ thù oán, người nào trái lời sẽ bị xử phạt nặng. Những người trẻ tuổi trong Ngũ Long môn không được bất kính với Chuồng môn sứ, Chuồng môn sứ cũng không được tìm có tội những người trẻ tuổi trong bản môn”.

Mọi người đồng thanh vâng dạ, nhưng rút lại vẫn ngờ vực lo lắng.

Hồng phu nhân dịu dàng nói “Bạch Long sứ, người đi theo ta”. Vì Tiểu Bảo còn không biết nàng gọi mình, thấy nàng vậy tay, lúc ấy nghĩ ra mình đã là Bạch Long sứ của Thần Long giáo, bèn bước tới.

Giáo chủ và phu nhân sóng vai bước ra khỏi đại sảnh, các giáo chúng đã có thể hành động đều khom lưng làm lễ, cao giọng hô lớn “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời!”.

Giáo chủ và phu nhân đi men theo một con đường lát đá xanh, đi về bên trái sảnh, xuyên qua một khu rừng trúc lớn, tới một cái đài bằng phẳng. Trên đài xây mấy gian nhà tre lớn, hơn mười thiếu niên nam nữ mặc quần áo năm màu cầm kiếm bảo vệ trước sau, nhìn thấy giáo chủ, nhất tề khom lưng làm lễ. Hồng phu nhân dắt

Vi Tiểu Bảo vào gian nhà tre, nói với một thiếu niên áo trắng “Vi Vi công tử này là Chuồng môn sứ tân nhiệm của Bạch Long môn các người, hãy mời y qua sương phòng phía đông nghỉ ngơi, các người hầu hạ cho tốt”. Nói xong nhìn Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, bước vào phòng trong.

Mấy tên thiếu niên áo trắng khom người hướng về Vi Tiểu Bảo nói “Bọn thuộc hạ tham kiến Chuồng môn sứ”. Vi Tiểu Bảo đã quen làm thái giám thủ lãnh trong hoàng cung, trong Thiên địa hội lại quen làm Hương chủ, người khác cung kính với y, y đã quen không để ý, nên chỉ gật gật đầu.

Mấy tên thiếu niên áo trắng dẫn y vào sương phòng phía đông, bưng trà lên mời. Tuy nói là sương phòng, nhưng cũng mười phần rộng rãi, bày biện trang nhã sạch sẽ, trên bàn trên giá đặt đầy các vật cổ ngoạn bằng vàng ngọc, trên vách treo tranh vẽ chữ viết, chần nệm trên giường hoa mỹ, rõ ràng có chút khí phái trong hoàng cung.

Mấy tên thiếu niên áo trắng thấy trong lời lẽ dáng vẻ của Hồng phu nhân, rõ ràng rất coi trọng Vi Tiểu Bảo, mà chỗ Tiêm phúc cư này của giáo chủ lại càng không phải là nơi người ngoài ngủ lại, Bạch Long sứ được vinh dự như thế, địa vị rõ ràng cao hơn bốn Chuồng môn sứ kia. Bọn thiếu niên này canh giữ ở đây, không biết biến cố vừa xảy ra trong đại sảnh, chỉ thấy Vi Tiểu Bảo địa vị tôn cao lại được sủng ái, người nào cũng tỏ vẻ ân cần.

Buổi chiều hôm ấy, Vi Tiểu Bảo hỏi mấy tên thiếu niên áo trắng về quy củ trong Ngũ Long môn. Nguyên là Thần Long giáo chia làm năm môn, mỗi môn thống suất

vài mươi anh em già, một trăm thiếu niên, vài trăm giáo chúng bình thường. Chuồng môn sứ vốn đều là các cao thủ có công lớn trong bản giáo, nhưng gần đây giáo chủ ra sức đề bạt những người trẻ tuổi tài giỏi, thường là trên dưới hai mươi tuổi, lại giao cho những chức vụ quan trọng ngay sau Chuồng môn sứ, Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng không người nào tỏ vẻ kinh ngạc.

Sáng hôm sau Hồng giáo chủ và phu nhân lại triệu tập mọi người ở đại sảnh. Trên mặt mọi người đều có vẻ nom nớp bất an, giáo chủ tuy đã lập lời thề không truy cứu chuyện cũ, nhưng y suy tính sâu xa, không ai đoán được y sẽ dùng thủ đoạn lợi hại gì.

Giáo chủ và phu nhân lên ngôi. Vi Tiểu Bảo đứng thứ tư trong năm Chuồng môn sứ, lại trên cả Bạt đầu đà và Lục tiên sinh.

Hồng giáo chủ hỏi “Thương thế của Thanh Long sứ ra sao rồi?”. Lục Cao Hiên khom người nói “Khả bẩm giáo chủ, thương thế của Thanh Long sứ không nhẹ, tính mạng có giữ được không thì trước mắt cũng rất khó nói”. Giáo chủ lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ màu đỏ, nói “Bà viên Thiên vương bảo mệnh đan này, người cầm cho y uống”. Nói xong cũng không thấy y giơ tay lên, nhưng cái bình kia đã từ từ bay tới trước mặt Lục tiên sinh.

Lục tiên sinh vội giơ tay đón lấy, phủ phục xuống nói “Cảm tạ đại ân của giáo chủ”. Y biết Thiên vương bảo mệnh đan vô cùng khó có, là giáo chủ sai thuộc hạ tìm kiếm vô số các vị thuốc quý chế luyện mà thành, trong đó có nhân sâm ba trăm năm, mật gấu trắng Tuyết liên, rất là khó kiếm, giáo chủ hao tổn tâm lực mới luyện được thành, trước sau

cũng chẳng qua chỉ có mười viên. Hứa Tuyết Đình uống được ba viên linh đan này, tính mệnh ắt không có gì đáng lo nữa.

Bọn anh em già còn lại đều khom lưng cảm tạ, đều nghĩ “Hôm qua Thanh Long sứ xúc phạm giáo chủ như thế, lại rắp tâm giết chết y, hôm nay giáo chủ lại ban cho thuốc quý, vậy thì rõ ràng y đã không nghĩ tới chuyện cũ nữa”, không ai không cảm thấy được an ủi. Mọi người trong đại sảnh vốn rất cẩn thận đề phòng, nhưng lúc ấy trên mặt đều hiện ra vẻ tươi cười, không ít người thở phào.

Hồng phu nhân cười nói “Bạch Long sứ, nghe nói người trên núi Ngũ Đài đã nhìn thấy một tấm bia đá lớn, trên bia có khắc chữ khoa đầu phải không?”.

Vi Tiểu Bảo khom người đáp “Dạ!”.

Bạn đầu đà nói “Khải bẩm giáo chủ và phu nhân, thuộc hạ đã dập một bản văn bia về đây”. Rồi rút trong bọc ra một cái bao giấy dầu, mở ra, lấy ra một bản dập văn bia rất lớn, treo lên tường phía đông, bản dập nền đen chữ trắng, văn tự ngoằn ngoèo cổ quái không ai đọc được.

Hồng phu nhân nói “Bạch Long sứ, nếu người biết được loại văn tự này, thì cứ đọc cho mọi người nghe”.

Vi Tiểu Bảo ứng tiếng “Dạ”. Rồi nhìn lên bản dập văn bia, cao giọng đọc thuộc lòng bài văn mà Lục tiên sinh đã soạn “Duy ngày Giáp tý tháng mười hai năm Trinh Quan nhà Đại Đường...” thông thả đọc hết một hơi, ngẫu nhiên có chỗ nào bị quên thì nói “Ờ, đây là chữ gì thật khó nhận ra, phải rồi là chữ Ma”. Đọc thuộc lòng tới đoạn “Tiên phúc mãi hưởng, mọi người sùng kính.

Thọ sánh ngang trời, văn võ nhân thánh”, lại đổi bốn câu này đi, đọc là “Tiên phúc mãi hưởng, cùng với phu nhân. Thọ sánh ngang trời, văn võ nhân thánh”.

Bốn chữ “Cùng với phu nhân”, quả thật rất thô tục, nếu là Lục tiên sinh soạn ắt sẽ dùng những chữ trang nhã hơn, nhưng Vi Tiểu Bảo không hiểu văn lý, làm sao làm được văn chương hay ho? Y không sửa bốn chữ thành năm chữ là đã vô cùng khó khăn đáng quý rồi.

Hồng phu nhân vừa nghe thấy bốn chữ ấy, mặt mày tươi rói, nói “Giáo chủ, trong văn bia quả đúng có tên của ta, không phải là Bạch Long sứ bịa đặt bừa bãi đâu”.

Hồng giáo chủ cũng mười phần cao hứng, gật đầu cười nói “Hay lắm, hay lắm! Chúng ta được trời cao thương mến, sáng lập được Thần Long giáo này, vốn là từ năm Trinh Quan nhà Đại Đường, trên trời đã dự tính rồi”.

Mọi người trong sảnh đồng thanh hô to “Giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời”.

Bọn anh em già như Vô Căn đạo nhân cũng kinh ngạc, đều nghĩ “Giáo chủ và phu nhân ứng với tinh tú trên trời, đúng là không thể mạo phạm”.

Vi Tiểu Bảo đọc tới những nơi giữ tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, Hồng phu nhân thở dài nói “Thánh hiền hào kiệt giúp dân cứu đời, cố nhiên trên trời đã sớm an bài, ngay cả loại người như Ngô Tam Quế cũng đều nằm trong sự tính toán của trời. Giáo chủ, tám bộ kinh ấy vốn số trời đã định là của bản giáo, sớm muộn gì cũng sẽ vào tay Thần Long giáo chúng ta thôi”. Giáo chủ vuốt râu cười khê, nói “Phu nhân nói rất đúng”.

Mọi người lại hô lớn “Thọ sánh ngang trời, thọ sánh ngang trời!”.

Đợi cho mọi người yên lặng, Hồng giáo chủ nói “Bây giờ mở hương đường, phong Vi Tiểu Bảo làm Chuông môn sứ Bạch Long môn của bản giáo”.

Hương đường của Thần Long giáo tự nhiên có khác với nghi tiết của Thiên địa hội. Vi Tiểu Bảo thấy trên hương án bày ra năm cái chậu bằng vàng, mỗi chậu đều có một con rắn nhỏ chia làm năm màu xanh, vàng, đỏ, trắng, đen. Năm con rắn nhỏ này ngóc đầu lên, lưỡi thè ra thụt vào, nhưng thân hình trong chậu vẫn cuộn tròn không động dấy.

Vi Tiểu Bảo lay xong năm con “thần long” ngũ sắc, hướng tới giáo chủ và phu nhân dập đầu, kế nhận lời chúc mừng của bọn Vô Căn đạo nhân. Hồng phu nhân rót ba chén rượu Hùng hoàng cho y uống, cười nói “Uống xong rượu này, thần long trên đảo sẽ biết ngươi là người mình, từ nay trở đi sẽ không cần người”. Giáo chủ ban cho y một chuỗi hạt châu Hùng hoàng, sai y đeo vào trong người, bách độc không xâm phạm được. Kế đó những người chấp sự và bọn thiếu niên trong Bạch Long môn tới tham kiến Chuông môn sứ. Giáo chủ phân phó “Chuông môn sứ Thanh Long môn bị bệnh chưa khỏi, Bạn đầu đà có công dập bài văn bia, sự vụ của Thanh Long môn tạm thời giao cho Bạn đầu đà xử lý. Lúc nào Thanh Long sứ khỏi bệnh, sẽ lại giữ chức”. Bạn đầu đà khom người vâng lệnh.

Giáo chủ lại nói “Ngũ Long sứ và Lục Cao Hiên sáu người cùng vào hậu sảnh thương nghị”, lúc ấy cùng phu

nhân bước xuống khỏi bục. Mọi người trong sảnh lớn tiếng hô đưa tiễn, bọn Vô Căn đạo nhân, Vi Tiểu Bảo, Bạt đầu đà, Lục Cao Hiên đi theo phía sau. Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới biết, Lục tiên sinh vốn tên là Lục Cao Hiên.

Tòa hậu sảnh này ở phía sau đại sảnh, sảnh đường không lớn, trong có hai cái ghế tre lớn, giáo chủ và phu nhân ngồi vào. Phía dưới bày năm cái ghế thấp, ba vị Chuồng môn sư chia nhau ngồi xuống, Bạt đầu đà cũng ngồi xuống một cái, nói “Mời Bạch Long sư ngồi”.

Vi Tiểu Bảo thấy Lục tiên sinh không có chỗ ngồi, hơi ngần ngừ. Lục tiên sinh mỉm cười nói “Mời Bạch Long sư ngồi, trong Tiềm long đường không có chỗ ngồi cho bọn giáo chúng không có chức vụ như ta”. Vi Tiểu Bảo đoán là quy củ như thế, nếu Bạt đầu đà không tạm giữ quyền Thanh Long sư thì cũng không có chỗ ngồi, lúc ấy bèn ngồi xuống. Lục Cao Hiên đứng phía dưới Hắc Long sư.

Đột nhiên bọn Ân Cẩm bốn người đều đứng lên, Vi Tiểu Bảo không hiểu vì sao, cũng đứng lên theo, chỉ nghe bọn Ân Cẩm và Lục tiên sinh năm người đồng thanh đọc “Giáo chủ bảo huấn...”. Vi Tiểu Bảo lập tức đọc theo đoạn dưới “... Thường nhớ trong lòng, khắc địch chế thắng, mọi việc thành công”. Y nói giọng trẻ con, lại lớn tiếng hơn năm người già nhiều. Hồng giáo chủ gật gật đầu, lúc ấy năm người lại ngồi xuống.

Hồng giáo chủ nói “Trong văn bia nói tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* kia phân tán khắp bốn phương, nhưng

Hắc Long sứ báo về, trong đó có bốn bộ ở trong hoàng cung, vậy là tại sao?”. Hắc Long sứ nói “Chắc là bốn bộ kinh ấy vốn ở các nơi chùa Thiếu Lâm, Mộc vương phủ, về sau bị người Thát Đát cướp lấy đem về cung”. Giáo chủ trầm ngâm không nói gì, trên mặt Hắc Long sứ càng lúc càng có vẻ lo sợ.

Hồng giáo chủ quay qua hỏi Bạt đầu đà “Su huynh người đã có tin tức gì báo về chưa?”.

Bạt đầu đà cung cung kính kính nói “Khải bẩm giáo chủ, trước đây Sáu đầu đà từng nói đã tra xét ra được một số manh mối trong phủ của kỳ chủ Tương Lam kỳ, nhưng về sau thì không điều tra được gì nữa”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng chợt rung động “Trong phủ của kỳ chủ Tương Lam kỳ à? Đó không phải là chỗ sự phụ của Đào cô cô tìm tới sao? Té ra Bạt đầu đà còn có su huynh, tên Sáu đầu đà”. Chỉ nghe Hồng giáo chủ nói “Người nói ta sai y mau điều tra cho nhanh, không được lười biếng”. Bạt đầu đà luôn miệng vâng dạ.

Qua một lúc Hồng phu nhân mỉm cười nói “Hắc Long sứ phái người vào cung lấy kinh, theo y nói thì đã dùng hết sức lực, nhưng đến nay một bộ kinh cũng chưa lấy được. Về chuyện này, chúng ta e phải phái người khác có phúc phận hơn đi làm thôi”.

Hoàng Long sứ Ân Cẩm vội nói “Phu nhân thật là cao kiến. Việc lấy kinh chắc có quan hệ rất lớn với phúc phận lớn hay nhỏ. Hắc Long sứ cũng không phải không nỗ lực, không chịu lập công cho giáo chủ, nhưng thủy chung vẫn chướng ngại trùng trùng, có quá nửa là không đủ phúc phận, vì thế khó mà cầm được kinh báu vào tay”. Hồng

phu nhân mỉm cười nói “Theo ý người thì ai có đủ phúc phận?”. Ân Cẩm nói “Người có phúc khí lớn nhất trong bản giáo tự nhiên là giáo chủ, kế đó là phu nhân. Có điều rất lạ không thể bắt đại giá của hai vị phải nhọc nhằn đích thân xuất mã. Phúc phận lớn nhất tiếp theo thì phải kể tới Bạch Long sứ, y đọc được văn bia, lại lập được đại công, trên ấn đường thấp thoáng ánh hồng quang, phúc phận rất lớn, thuộc hạ của giáo chủ không có ai bằng được”.

Giáo chủ vuốt râu mỉm cười, nói “Nhưng y là một đứa nhỏ, làm sao đảm đương được trọng trách lớn này?”.

Chức vụ Bạch Long sứ tuy rất tôn quý trong Thần Long giáo, nhưng trong lòng Vi Tiểu Bảo thì không đáng chút gì, y đã bị hãm trên đảo, chỉ có cách tùy ngộ nhi an, nhìn thấy Hồng phu nhân nguyệt then hoa nhuông, trong lòng vô cùng ngứa ngáy, nhưng nhìn quá nhiều, nếu bị giáo chủ phát giác ra đáng về mê gái của mình thì khó tránh khỏi cái họa sát thân, cũng phải trở về Bắc Kinh cho mau là hay, nghe giáo chủ nói thế, chính là cơ hội tốt để thoát thân, liền nói “Giáo chủ, phu nhân, đội ơn được đề bạt, thuộc hạ mười phần cảm kích, bản lĩnh của tôi vốn không có gì, nhưng cậy vào phúc khí của hai vị, trà trộn vào hoàng cung lấy trộm bốn bộ kinh ấy thì cũng có hy vọng thành công”.

Hồng giáo chủ gật gù đầu, Hồng phu nhân mừng rỡ nói “Người chịu hăng hái, đủ thấy trung thành với giáo chủ. Ta biết người thông minh lanh lợi, phúc phận lại lớn, chỉ e chính là trời phái người xuống giúp đỡ giáo chủ làm nên đại sự”.

Hồng giáo chủ thông thả nói “Theo lời Hắc Long sứ bẩm báo, thì bộ thuộc của y phái vào hoàng cung đưa tin

ra, nói trong thủ hạ của tiểu hoàng đế có một tên tiểu thái giám, tên là Tiểu Quế tử gì đó...”. Vì Tiểu Bảo giật nảy mình “Trò bịp lộ rồi, thật là hồng bét !”, lại nghe giáo chủ nói tiếp “Tiểu hoàng đế phái y lên núi Ngũ Đài, có lẽ mưu đồ chuyện bất lợi cho bản giáo. Bọn ta liên tiếp phái mấy nhóm người lên đường, muốn bắt sống y để thẩm vấn, Chương lão tam tìm y không ra, Bản đầu đà cũng chưa thành công, không ngờ chưa tìm được Tiểu Quế tử, thì gặp được ngươi”.

Ân Cẩm nghe ngữ khí của giáo chủ hơi ngừng lại, bèn nói “Đây là nhờ giáo chủ hồng phúc ngang trời!”.

Hồng giáo chủ nhìn y khẽ gật đầu, nói tiếp “Bạch Long sứ, người tới hoàng cung, phải tra xét kỹ về gã Tiểu Quế tử kia, hoàng đế phái y lên núi Ngũ Đài rốt lại là có mưu đồ gì?”.

Vì Tiểu Bảo đã sợ toát mồ hôi, vội nói “Vâng, vâng”. Trong lòng vô cùng mừng rỡ, theo khẩu khí của giáo chủ thì là phái mình vào hoàng cung, bèn đưa mắt nhìn Bản đầu đà một cái, nghĩ thầm “Người không tiết lộ bí mật của ta, tính ra cũng là người tốt”.

Hồng phu nhân nói “Trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* kia, theo lời đồn thì có cất giấu bí mật làm thân thể khỏe mạnh, kéo dài tuổi thọ. Nghĩ chắc giáo chủ của chúng ta được trời thương mến, cho được tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời, tám bộ kinh này sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay giáo chủ, Bạch Long sứ, người lại lập công lớn cho giáo chủ, mang tám bộ kinh ấy về đây, giáo chủ tự nhiên sẽ có ban thưởng”.

Vi Tiểu Bảo đứng lên khom người nói “Thuộc hạ có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được đại ân của giáo chủ và phu nhân, dĩ nhiên phải tận trung báo quốc, da ngựa bọc thây”. Tám chữ “Tận trung báo quốc, da ngựa bọc thây” này là y học theo các tiên sinh kể chuyện, mỗi khi đại tướng xuất chinh, nhà vua khuyến khích, đại tướng lập tức khẳng khái hiên ngang nói tám chữ này, y theo đúng bài bản, nhưng dùng ở chỗ này không khỏi có chỗ bất luân bất loại.

Hồng phu nhân cười một tiếng, nói “Ngươi trung thành với giáo chủ, thế là tốt lắm. Ngươi đi Bắc Kinh, cần mang theo mấy người giúp đỡ cứ tùy ý lựa chọn”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta muốn thoát thân, trong giáo lại có người đi theo, chỉ vướng chân vướng tay”, bèn nói “Nhiều người e tiết lộ chuyện bí mật, a, phải rồi, thuộc hạ định chọn một hai thiếu nữ dưới trướng Xích Long sứ, để họ cải trang làm cung nữ, hành sự trong cung thì rất tiện”. Y nhớ tới Mộc Kiếm Bình, định mang nàng đi.

Vô Căn đạo nhân nói “Bọn cô nương nhỏ ấy chỉ e vô dụng, nhưng chỉ cần giáo chủ và phu nhân ưng thuận thì ngươi cứ tùy ý lựa chọn là được”. Vi Tiểu Bảo nói “Đa tạ đạo trưởng”.

Lục Cao Hiên nói “Khải bẩm giáo chủ và phu nhân, hôm qua thuộc hạ phạm trọng tội, đội ơn giáo chủ không giết...”.

Hồng giáo chủ xua xua tay, cau mày nói “Chuyện hôm qua, mọi người không được nhớ trong lòng nữa, từ nay trở đi không ai được nhắc tới”.

Lục Cao Hiên nói “Đạ, đa tạ giáo chủ. Thuộc hạ muốn đi theo Bạch Long sứ, cậy vào hồng phúc của giáo chủ và phu nhân, hoặc có thể lập công cho giáo chủ để bày tỏ lòng cảm kích của thuộc hạ”. Hồng giáo chủ gật đầu nói “Lục Cao Hiên cơ trí thâm trầm, võ công cao cường, văn tài lại càng giỏi giang, một thiên văn chương viết rất ổn thỏa. Hay lắm, hay lắm, người đi theo Bạch Long sứ là được”. Lục Cao Hiên nghĩ thầm “Y nói một thiên văn chương viết rất ổn thỏa là nói chuyện soạn bài văn bia, y đã hiểu rõ trong lòng rồi”.

Bạn đầu đà nói “Khải bẩm giáo chủ và phu nhân, thuộc hạ cũng xin đi Bắc Kinh với Bạch Long sứ để làm việc cho giáo chủ”. Giáo chủ gật gật đầu, thấy Hoàng Long sứ cũng muốn khoe khoang hăng hái, liền nói “Số người đông rồi, chỉ sợ tiết lộ hành tàng, vậy thì hai người các người cùng đi. Tất cả mọi việc phải nghe theo lệnh của Bạch Long sứ, không được trái lời”. Lục Cao Hiên và Bạn đầu đà khom người nói “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Hồng phu nhân lấy trong bọc ra một con rắn nhỏ năm màu văn vện, là đồng xanh, vàng, đồng đỏ, bạc trắng, sắt đen đúc thành, nói “Bạch Long sứ, đây là Ngũ Long lệnh của bản giáo, tạm thời giao cho người chấp chương. Trong giáo có mấy vạn giáo chúng, thấy lệnh bài này cũng như nhìn thấy giáo chủ. Để làm được việc lớn, giao cho người đại quyền sinh sát, sau khi lập công sẽ thu lại lệnh bài này”.

Vì Tiểu Bảo ứng tiếng “Đạ”, hai tay cung cung kính kính đón lấy, trong lòng rầu rĩ “Mình chỉ muốn trở về Bắc Kinh, không đếm xỉa gì tới Thần Long giáo, Ác Hồ

giáo gì nữa. Cẩm tấm Ngũ Long lệnh này của thị, từ nay trở đi còn lắm chuyện phiền phức”.

Hồng phu nhân nói “Bạch Long sứ và Lục Cao Hiên, BẠN đầu đà, ba người ở lại, những người khác lui ra”.

Vô Căn đạo nhân và bọn Hắc Long sứ, Hoàng Long sứ ba người làm lễ lui ra.

Hồng giáo chủ lấy trong người ra một cái bình màu đen, đổ ra ba viên thuốc màu đỏ, nói “Ba người hăng hái tới Bắc Kinh làm việc, bản tòa rất vui lòng, thưởng cho mỗi người một viên Báo thai dịch cân hoàn”.

BẠN đầu đà và Lục Cao Hiên trên mặt lập tức hiện rõ vẻ vừa sợ vừa mừng, quỳ xuống tạ ơn, đón lấy viên thuốc nuốt luôn vào bụng. Vì Tiểu Bảo cũng làm theo, nhận lấy viên Báo thai dịch cân hoàn, cũng lập tức nuốt xuống, qua không bao lâu, cảm thấy nhiệt khí trong bụng dâng lên, từ từ đi vào kinh mạch, lan tỏa ra khắp toàn thân, nói không hết sự thoải mái dễ chịu.

Hồng phu nhân nói “Bạch Long sứ tạm ở lại, những người khác lui ra đi”. BẠN đầu đà và Lục Cao Hiên hai người lui ra.

Hồng phu nhân mỉm cười nói “Bạch Long sứ, người sử dụng binh khí gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thuộc hạ võ nghệ thấp kém, chưa học qua binh khí nào, chỉ có một thanh chủy thủ phòng thân”. Hồng phu nhân nói “Đưa ta xem nào”.

Vì Tiểu Bảo rút thanh chủ thủ trong ống giày ra, trở chuôi lại, hai tay đưa lên. Hồng phu nhân đón lấy nhìn qua một lượt, khen “Chủ thủ tốt quá!”, nhổ một sợi tóc rồi buông tay ra, sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống lưỡi kiếm, đứt luôn làm đôi. Giáo chủ cũng khen một tiếng “Hay quá!”.

Vì Tiểu Bảo làm người chẳng có chỗ nào hay, chỉ là đối với tiền bạc đồ vật thì rất coi thường, thấy Hồng phu nhân mười phần ưa thích thanh chủ thủ của mình, nghĩ thầm muốn võ mông ngựa thì phải võ đến nơi đến chốn, bèn nói “Thanh chủ thủ này thuộc hạ xin dâng cho phu nhân. Lời tục có câu rất hay là Yên chi, bảo kiếm đều phải... phải hiến cho giai nhân. Giai nhân trong thiên hạ, không có ai hơn được phu nhân”. Y từng nghe tiên sinh kể chuyện nói qua nhiều lần câu “Bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng phấn tặng giai nhân”, nhưng rốt lại hai câu ấy quá khó, không dễ mà nhớ rõ ràng được.

Hồng phu nhân cười khanh khách, nói “Thằng nhỏ ngoan, người trung thành với bọn ta, cũng không phải là chỉ nói suông ngoài miệng. Ta không có cái gì tốt cho người, tại sao lại lấy đồ vật của bọn trẻ con chứ? Ý tốt của người, ta xin đa tạ. Lại đây, ta sẽ dạy cho người ba chiêu phòng thân giữ mạng, gọi là Mỹ nhân tam chiêu, người phải nhớ lấy”.

Nàng bước xuống ghế, lấy một cái khăn tay, buộc thanh chủ thủ vào bên ngoài bắp chân phải, cười nói “Giáo chủ, làm phiền đại giá của người, biểu diễn võ công một phen”. Hồng giáo chủ cười hì hì chậm rãi bước tới, đột nhiên tay trái vươn ra một cái chụp vào gáy phu nhân, nhấc nàng lên không.

Cái chụp ấy cực kỳ mau lẹ, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, bật kêu một tiếng.

Hồng phu nhân thân hình hơi co lại, khẽ uốn lưng ong, chân trái đá ngược về phía sau, nhắm vào bụng dưới Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ co người lại phía sau tránh, Hồng phu nhân thuận thế xoay người lại, tay trái ôm đầu giáo chủ, tay phải đã cầm chắc ngọn chủy thủ, mũi kiếm kề vào hậu tâm của giáo chủ, cười nói “Đây là chiêu thứ nhất, gọi là Quý Phi hồi mâu, người nhớ cho kỹ”.

Chiêu này rõ ràng mau lẹ, Vi Tiểu Bảo nhìn thấy thần hồn bay bổng, lớn tiếng khen hay, kêu lên “Hay quá!”, nghĩ thầm “Hôm trước mình bị Bạt đầu đà nắm lấy nhắc lên, chẳng biết làm sao, nếu sớm học được chiêu này thì đã một kiếm đâm chết y rồi”.

Giáo chủ nhẹ nhàng đặt Hồng phu nhân xuống đất. Hồng phu nhân lại cài thanh chủy thủ vào bắp chân, ngã người nằm xuống. Hồng giáo chủ giơ chân phải giả như đạp lên lưng nàng, tay giả như đang cầm đao kề vào cổ nàng, cười nói “Có đầu hàng không?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tới bước này thì có cách gì nữa? Tự nhiên là phải la lớn đầu hàng thôi”.

Đột nhiên thấy phu nhân rúc đầu vào bụng mình, thanh đao của địch nhân kề vào cổ tự nhiên rơi vào chỗ không, nàng thuận thế lộn người một cái dưới đất, luôn qua hai chân của giáo chủ, tay phải cầm chủy thủ nắm lại thành quyền, nhẹ nhàng đánh một quyền vào lưng giáo chủ, chỉ là mũi kiếm chìa lên trời. Nếu đối địch thật sự, thì một kiếm này tự nhiên đâm suốt qua bối tâm của địch nhân. Vi Tiểu Bảo lại reo lớn một tiếng “Hay quá!”.

Giáo chủ dọi nàng cất thanh chủ thủ xong, bèn từ phía sau chụp hai tay nàng, tay trái nắm chặt hai cổ tay nàng, tay phải giả như đang cầm binh khí kè vào cổ nàng cười nói “Lần này thì ngươi không thoát được đâu”. Phu nhân cười nói “Nhìn cho kỹ nhé!”. Chân phải đá nhẹ lên phía trước, ánh bạch quang chớp lên, thanh chủ thủ đã cắt đứt cái khăn tay trên ống chân phải nàng bay ra. Chân phải nàng thuận thế móc một cái điểm vào chuôi thanh chủ thủ, thanh chủ thủ đột nhiên bắn mau lên cổ họng nàng.

Vi Tiểu Bảo la hoảng “Cẩn thận!”. Chỉ thấy thân hình nàng co về phía sau một cái, thanh chủ thủ bắn mau vào ngực giáo chủ. Giáo chủ buông tay nàng ra, ngửa ra sau theo thế Thiết bản kiều, soạt một tiếng, thanh chủ thủ lướt qua ngực y, cắm thẳng vào bức tường tre phía sau, ngập tới tận chuôi.

Hồng phu nhân móc chân đá ngọn chủ thủ lên, Vi Tiểu Bảo đã hoảng sợ nhảy bật dậy, đến khi thấy thanh chủ thủ bắn vào cổ họng mà nàng né tránh được trong đường tơ kẽ tóc, thanh chủ thủ lại bắn vào ngực giáo chủ, lần này ắt phải trúng mà giáo chủ cũng tránh được. Mấy lần biến chiêu kỳ lạ giữa lúc vô cùng nguy hiểm, chỉ khiến y trợn mắt đờ lưỡi, trong lòng run sợ, chữ “Hay” trong cổ họng cũng không kêu ra được.

Hồng phu nhân cười hỏi “Thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo tay nắm cứng lưng ghế, như suýt ngã ngửa, nói “Làm tôi sợ chết đi được”.

Hồng giáo chủ Hồng An Thông và phu nhân thấy y sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi, nghe y nói câu ấy, so

với một ngàn một vạn câu tán tụng còn vui vẻ hơn. Hai người bọn họ võ công cao cường, thêm một đứa trẻ con ca tụng cũng không có gì đáng mừng, nhưng y lo lắng như thế, đủ thấy trung thành với họ. Hồng phu nhân đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi “Thanh chủ thủ không phải bắn vào người, tại sao lại sợ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi sợ... tôi sợ trúng phu nhân và... và giáo chủ”. Hồng phu nhân cười nói “Thằng nhỏ ngốc, làm sao có thể dễ dàng đã thương được giáo chủ? Chiêu này gọi là Phi Yến hồi tường, nhưng rất không dễ luyện. Giáo chủ thần thông cái thế, cho dù trước đó y không biết gì thì một chiêu này cũng không thể làm y bị thương. Nhưng trên đời ngoài giáo chủ ra, những người tránh được một đòn bất ngờ này e cũng không có mấy người”.

Lúc ấy nàng bèn đem cách thức luyện Mỹ nhân tam chiêu nói rõ ràng cho y nghe, tuy nói chỉ có ba chiêu, nhưng toàn thân và tứ chi không chỗ nào không có liên quan, rút kiếm thế nào, cúi đầu thế nào, lúc nhanh lúc chậm, bộ vị phương hướng, kinh lực thật chuẩn, đều phải nắm chắc. Chiêu thứ hai nằm dưới đất xoay người gọi là Tiểu Lân hoành trần. Hồng phu nhân lại nói “Mỹ nhân tam chiêu đều dùng tên của các mỹ nhân thời cổ, đàn ông mà học thì không khỏi có chỗ bất nhã, nhưng may người là trẻ con, cũng không hề gì”.

Vi Tiểu Bảo học theo từng chiêu từng thức, Hồng phu nhân cẩn thận uốn nắn cho, dạy đến hơn một giờ mới kể như xong. Nhưng nếu muốn sử dụng được thật, thì nếu không trường kỳ khổ luyện không xong, nhất là chiêu thứ ba Phi Yến hồi tường, chỉ hơi sai lệch thì là tự giết mình trước. Hồng phu nhân bảo y làm một thanh

kiếm bằng chì cùn mũi, độ dài sức nặng bằng thanh chủ yếu để làm vật luyện tập.

Hồng An Thông trước mặt giáo chúng thì oai nghiêm trịnh trọng, không hay cười nói, nhưng lúc ấy giúp phu nhân dạy võ, cứ đứng bên cạnh nhìn cười hể hể, rõ ràng rất kiên nhẫn, đợi phu nhân dạy xong, bèn nói “Mỹ nhân tam chiêu của phu nhân dĩ nhiên mười phần lợi hại, chỉ có điều người bị đánh trúng là chết, ta sẽ dạy y Anh hùng tam chiêu, chỉ cốt hàng phục địch nhân, còn muốn sống hay chết thì tùy ý họ”.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, quỳ xuống nói “Tạ ơn giáo chủ”.

Hồng phu nhân cười nói “Ta chưa từng nghe người có Anh hùng tam chiêu, té ra người giữ lại để dạy học trò giỏi chứ không dạy ta”. Hồng An Thông cười nói “Đây là mới nhìn thấy Mỹ nhân tam chiêu của cô, vừa nghĩ ra thôi, làm xong bán ngay, cũng không biết có được không? Cô chỉ điểm thêm cho ta”. Hồng phu nhân lườm y một cái, nhướn miệng cười nói “Ái chà, đại giáo chủ chúng ta đùa rồi”. Hồng An Thông nói “Trước nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Anh hùng tam chiêu tự nhiên không chống nổi Mỹ nhân tam chiêu”. Hồng phu nhân lại cười khanh khách, nũng nịu nói “Trước mặt trẻ con mà cũng nói chuyện phong lưu với ta”.

Hồng An Thông tự biết có chỗ mất thể thống, hắng giọng một tiếng, nghiêm trang nói “Bạch Long sứ còn nhỏ tuổi, giao thủ với người ta rất dễ bị nắm gáy, nắm được là nhấc lên ngay. Phu nhân, cô cứ coi ta như Bạch Long sứ là được”. Hồng phu nhân cười nói “Người không

được làm người ta đau đấy”. Hồng An Thông nói “Cái đó tự nhiên”.

Hồng phu nhân tay trái vươn ra chụp người y nhấc lên. Hồng An Thông thân thể cao lớn, xem ra cũng một trăm bảy tám mươi cân. Hồng phu nhân dáng vẻ mảnh mai nhưng không hề mất chút khí lực đã nhấc được y lên.

Hồng An Thông nói “Nhìn cho kỹ nhé!”. Tay trái từ từ lật lại, chọc vào dưới nách phu nhân. Hồng phu nhân cười khanh khách, thân hình mềm ra. Hồng An Thông tay trái nắm dưới nách nàng, tay phải từ từ vòng lại ôm cổ nàng, từ từ nhấc người nàng lên đưa qua đầu mình rồi nhẹ nhàng ném ra ngoài. Hồng phu nhân thân hình vừa chạm đất đã trượt luôn ra ngoài, giống như lướt trên mặt nước.

Hồng phu nhân tiếng cười không tắt, thân hình dùng lại rồi lại ngã xuống đất không đứng vững được. Mới rồi Hồng An Thông chọc vào nách nàng, lật tay nắm bắt, ném qua đầu, chiêu nào cũng sử dụng thật chậm, Vi Tiểu Bảo nhìn thấy rất rõ, thấy tư thế của y rất đẹp, vô cùng dễ coi, hành động tuy chậm nhưng nhịp điệu ăn khớp, chỉ xỉa chuồng nắm, vô cùng chính xác, so với Hồng phu nhân ra tay mau lẹ hiển nhiên còn khó gấp mấy lần. Hồng phu nhân cười nói “Người cù vào nách người ta, như thế là anh hùng gì”, nói xong từ từ đứng lên.

Hồng An Thông mỉm cười nói “Chiêu này trong tay anh hùng hảo hán chân chính thì tự nhiên sẽ không cù vào nách cô. Nhưng Bạch Long sứ nếu bị địch nhân nhấc lên, nhất định sẽ bị nắm vào huyết Đại chuy trên cổ, đó

là chỗ tụ hội của Thủ túc tam dương Đốc mạch, toàn thân không còn chút sức lực, chỉ còn cách gài vào huyết Cực tuyến dưới nách đối phương, huyết đạo này thuộc Túc Thiếu dương Tâm kinh, địch nhân không thể không lỏng tay ra. Bạch Long sử có sức lực, liền lộn qua đầu đối phương, cùng lúc ấy thì nắm vào huyết Tiểu hải sau khuỷu tay và huyết Cực tuyến dưới nách đối phương, ném y xuống đất, y tự nhiên không động đậy được nữa. Vi Tiểu Bảo vỗ tay cười nói “Chiêu này quả nhiên tuyệt diệu”. Hồng An Thông nói “Sau khi người luyện được rồi, ra chiêu càng nhanh càng hay”.

Kế đó y phủ phục xuống đất, Hồng phu nhân đưa chân đạp mạnh lên lưng y, tay phải rút cái then cửa kè vào cổ y, cười nói “Người có đầu hàng không?”. Hồng An Thông cười nói “Ta đã đầu hàng rồi. Để ta đập đầu lay cô”. Hai chân co lại, như định quỳ lay, tay phải từ từ vung ngang ra đánh vào cái then cửa, cắc một tiếng, cái then cửa gãy đôi.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ nhảy dựng lên, nếu tay phải y khua nhanh ra, thì với võ công của y thì đánh gãy cái then cửa không có gì là lạ, nhưng y từ từ chạm vào cái then cửa mà lại đánh gãy được làm đôi, quả là chuyện không sao ngờ tới.

Hồng An Thông nói “Người co chân giả như đập đầu lay người ta, thừa thế rút thanh chủ thủ ra. Trên tay người tuy không có nội lực như ta, nhưng thanh chủ thủ của người sắc bén phi thường, binh khí nào của địch nhân cũng nhất định sẽ bị chém gãy”. Y miệng đang giải thích, đột nhiên lại lộn người một cái, lộn qua dưới hai chân Hồng phu nhân.

Vì Tiểu Bảo sừng sốt, nghĩ thâm y là bậc giáo chủ tôn quý, tại sao lại luôn qua dưới chân phụ nữ? Tuy đây là vợ y nhưng tựa hồ cũng có chỗ không ổn. Nào ngờ Hồng An Thông hoàn toàn không phải luôn qua thật, chỉ làm ra vẻ như thế, tay trái đã nắm chặt bàn chân phải của phu nhân, tay trái điểm hờ vào bụng dưới nàng, nói “Đây là thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn, dịch nhân cho dù có gan to bằng trời cũng không dám giãy giụa”. Nói xong từ từ đứng lên.

Hồng phu nhân đầu dưới chân trên, để y nắm lấy nhấc lên, cười nói “Bỏ tay ra mau, thế này còn ra thế thống gì?”.

Hồng An Thông hô hô cười rộ, tay phải ôm chặt hông nàng, đặt nàng xuống nói “Bạch Long sứ, người thân hình thấp nhỏ, không thể xách ngược dịch nhân, vậy thì nắm bàn chân y kéo một cái, cũng đủ cho y không giãy giụa được, chủy thủ chĩa vào bụng dưới y, dịch nhân cũng chỉ còn cách đầu hàng. Lúc ấy người cứ đá vào các huyệt Thần tàng, Thần phong, Bộ lang trên ngực y vài cước, để phòng y phản kích”.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, nói “Vâng, vâng! Mấy cước ấy đúng là không đá không được”.

Hồng An Thông hai tay chấp sau lưng cho phu nhân nắm chặt, Hồng phu nhân kê nửa cái then cửa vào cổ y. Hồng An Thông cười nói “Dịch nhân nắm chặt hai tay ta, tự nhiên là nắm vào Uyển môn trên cổ tay để ta không còn sức phản kích, gặp phải hoàn cảnh như thế, vốn chỉ còn cách dùng chân...”. Y chưa dứt lời, Hồng phu nhân a một tiếng bật cười bỏ tay nhảy lùi ra phía sau, mặt mũi

đỏ bừng, nói “Không được dạy trẻ con chiêu số hạ lưu như thế”.

Hồng An Thông cười nói “Liêu âm thoái đầu phải là chiêu số hạ lưu?”, rồi nghiêm trang nói “Âm nang là chỗ yếu hại trên cơ thể con người, đá trúng là chết, trong quyền cước của các danh môn đại phái đều thường có một chiêu Liêu âm thoái, phái Thiếu Lâm có, phái Võ Đang cũng có, không có gì là lạ. Có điều địch nhân đứng sau lưng người, hai tay người bị kìm chế, trên cổ bị dao kề vào, chỉ còn cách dùng Phản liêu âm thoái”, nói tới đó thì ngừng lại rồi nói tiếp “Nhưng địch nhân ắt cũng đề phòng người làm như thế, thấy chân người vừa động, thì có quá nửa là đã cửa lưỡi dao đang kề vào cổ người một nhát. Vì thế chiêu Liêu âm phản tích này không dùng được”.

Lúc ấy y quặt hai tay ra sau lưng, cho Hồng phu nhân nắm chặt cổ tay, đột nhiên mười ngón tay cong lại, biến thành hình nửa quả cầu, thân hình thúc về phía sau, mười ngón tay chụp vào ngực Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân vội co người về phía sau, buông cổ tay y ra, chì chiết “Cái này cũng gọi là chiêu thức của anh hùng à?”.

Hồng An Thông cười khê một tiếng, nói “Hai huyết Nhũ trung, Nhũ căn trên cơ thể con người, bất kể nam nữ đều là đại huyết trí mệnh. Bạch Long sứ, người kia đã có thể bẻ quặt hai tay người ra sau lưng thì võ công tự nhiên không thấp, huống hồ có quá nửa đã nắm vào huyết đạo trên cổ tay người, cho dù bị người quờ trúng vốn cũng không hề gì, nhưng y vừa thấy người ra tay

như thế, tự nhiên sẽ co người về phía sau, đến khi nghĩ ra trên tay người không hề có lực đạo thì đã chậm mất một bước. Phu nhân, cô nắm hai tay ta lại đi”.

Hồng phu nhân bước lên hai bước, đập nhẹ vào mu bàn tay y một cái, sau đó nắm cổ tay y, nửa người trên ngửa ra không để y chụp trúng ngực. Hồng An Thông nói “Nhìn cho kỹ nhé!”. Lung thúc về phía sau, mười ngón tay chụp hờ vào ngực Hồng phu nhân. Hồng phu nhân biết rõ là y chỉ chụp hờ, nhưng vẫn co người ra phía sau để tránh.

Hồng An Thông đột nhiên lộn người một cái, thân hình bật lên, hai chân dang ra, đã ngồi lên vai nàng, đồng thời hai ngón cái ấn vào huyệt Thái dương, ngón trỏ ấn lên mí mắt, ngón giữa ấn vào mắt, nói “Ngón giữa dùng sức đâm mù mắt địch nhân, ngón cái dùng sức ấn cho địch nhân ngất đi, nhưng phải đề phòng địch nhân đánh trả”, rồi lộn người trên không một cái nhào ra ngoài hơn một trượng, tay phải mò dưới bắp chân một cái làm như rút chủy thủ ra, mũi chủy thủ chĩa ra ngoài, chưởng trái chênh chếch đưa lên, nói “Nếu địch nhân bị người đâm mù mắt, thì lần thứ hai nhảy xổ vào nhất định sẽ lợi hại vô cùng, phải đề phòng y ôm chặt người không chịu buông ra”.

Vi Tiểu Bảo thấy chiêu này quá phức tạp, giống như bọn diễn trò trên ngựa nhảy nhót, nhưng tránh xa mũi nhọn, chế phục chỗ yếu hại của địch nhân, quả rất có hiệu quả, thở dài nói “Chiêu này rất hay, nhưng quá khó luyện”.

Hồng An Thông nói “Tuy ta dạy người chỉ có ba chiêu, nhưng trong đó bao gồm ba môn công phu cầm nã, điểm

huyệt, khinh công, chỉ có môn nào không luyện tới nơi tới chốn, thì ba chiêu này không đánh ra được. Nói tới cầm nã, điểm huyết, khinh công thì môn nào cũng phải luyện tập tám năm mười năm. Nhưng người chỉ học những chỗ có liên quan có ba chiêu này thì cũng dễ hơn rất nhiều”. Lúc ấy bèn chỉ điểm bộ vị huyết đạo, thủ pháp cầm nã, thoái kinh khinh công, chiết giải với y vài lượt, sửa lại những chỗ y làm sai. Chỉ là Vi Tiểu Bảo không dám cười lên cổ y, nên Hồng An Thông cũng không bảo y làm thử.

Hồng phu nhân nói “Giáo chủ, Mỹ nhân tam chiêu của ta là do sư phụ chỉ dạy, năm xưa đã trải qua hàng ngàn lần tập luyện mà sửa đổi. Anh hùng tam chiêu của người chỉ mới lâm thời nghĩ ra, tùy ý sáng chế, mà so với Mỹ nhân tam chiêu của ta còn lợi hại hơn nhiều, không phải là tăng bốc trước mặt người, nhưng đại tôn sư võ học sâu xa, thật khiến người ta phải bái phục”.

Hồng An Thông ôm quyền cười nói “Phu phân khen ngợi, thật không dám nhận”.

Hôm qua Vi Tiểu Bảo trên đại sảnh thấy y không nói không cười, dáng vẻ như tượng gỗ, trong lòng có chỗ coi thường y, đã nghĩ “Lão đây tở già như một cây gỗ ngốc này, mọi người cần gì phải sợ y tới như thế?”. Lúc ấy nhìn thấy võ công chân thực của y, mới vô cùng bội phục, nói “Tập luyện công phu của sư phụ dạy cho thật thuần thực, cũng không có gì là lạ. Giáo chủ trong lòng muốn dùng chiêu mới nào, là có thể lập tức đánh ra chiêu ấy, như thế mới đúng là thiên hạ vô địch”. Hồng phu nhân hỏi “Tại sao lại thiên hạ vô địch?”. Vi Tiểu Bảo nói “Địch nhân bản lĩnh có giỏi

hơn, giáo chủ đánh ra những chiêu mới lạ, y ngay cả nhận cũng không nhận ra, tự nhiên là chỉ còn cách la lớn đầu hàng”.

Hồng An Thông và phu nhân đồng thanh cười lớn, một người khễ gật đầu, một người nói “Nói thế cũng không sai”.

Hồng phu nhân lại nói “Giáo chủ, Mỹ nhân tam chiêu của ta có tên ba mỹ nhân thời cổ, mà Anh hùng tam chiêu của người lợi hại như thế, cũng nên có tên của ba vị đại anh hùng mới phải”. Hồng An Thông mỉm cười nói “Được, để ta nghĩ xem. Chiêu thứ nhất nhắc địch nhân lên, đó là Ngũ Tử Tư cử đỉnh ở Lâm Chương, gọi là Tử Tư cử đỉnh”. Hồng phu nhân nói “Hay, Ngũ Tử Tư là đại anh hùng”. Hồng An Thông nói “Chiêu thứ hai là nhắc địch nhân chúc đầu xuống đất, đó là Lỗ Trí Thâm nhổ cây dương liễu, gọi là Lỗ Đạt bạt liễu”. Hồng phu nhân nói “Rất hay, Lỗ Trí Thâm là đại anh hùng. Chiêu thứ ba của người tuy xảo diệu, nhưng có điều hơi có chút mùi vị của bọn lãng tử vô lại, tựa hồ không phải là đại anh hùng...”, nói tới đó bật tiếng cười khanh khách.

Hồng An Thông cười nói “Tại sao không phải là đại anh hùng? Gọi là chiêu gì cho hay nhỉ? Ờ, hai ngón trỏ của ta đề vào đuôi mắt y, chiêu này gọi là Trương Sưởng họa mi”. Hồng phu nhân cười nói “Trương Sưởng không phải là anh hùng, vẽ lông mày cho vợ mà cũng gọi là một chiêu anh hùng à?”. Hồng An Thông cười nói “Thú vui trong khuê phòng có cái còn hơn cả vẽ lông mày. Cô nói vẽ mày cho vợ không phải là anh hùng sao?”. Hồng phu nhân đỏ bừng mặt, lắc lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo không biết Trương Suồng là cổ nhân đời nào, nghĩ thầm về lông mày cho vợ không những không phải là anh hùng mà còn là một gã sợ vợ, y cũng không biết Hồng An Thông làm văn, nói đùa để trêu ghẹo vợ, bèn nói “Giáo chủ, chiêu ấy của người cười lên cổ địch nhân, các đại anh hùng cười ngựa rất nhiều. Quan Vân Trường cười ngựa Xích thố, Tần Thúc Bảo cười ngựa Hoàng phiêu”.

Hồng An Thông cười nói “Đúng, có điều con ngựa Xích thố mà Quan Vân Trường cười vốn của Lữ Bố, Tần Quỳnh lại bán con ngựa Hoàng phiêu, đều không thật ăn khớp. Có rồi, chiêu này là Dịch Thanh hàng phục long câu bảo mã, gọi là Dịch Thanh hàng long, con ngựa quý mà y hàng phục được ấy vốn là rồng biến thành”.

Hồng phu nhân vỗ tay cười nói “Hay quá! Dịch Thanh ra trận mang cái mặt nạ bằng đồng, làm bọn binh tướng Phiên bang hoảng sợ la hét âm ỉ, tháo chạy tán loạn, đó tự nhiên là một vị đại anh hùng. Chỉ có điều chúng ta là Thần Long giáo...”. Hồng giáo chủ cười khê nói “Không quan hệ, cho dù là rồng cũng có lúc bị người ta thu phục trở thành rất ngoan ngoãn”. Hồng phu nhân phì một tiếng, mặt đỏ bừng, ánh mắt long lanh đầy vẻ quyến rũ.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo lại biểu diễn lại một lượt Mỹ nhân tam chiêu và Anh hùng tam chiêu, thủ pháp thân pháp có chỗ nào không đúng thì Hồng An Thông và phu nhân lại chỉ điểm thêm. Sáu chiêu công phu này vô cùng xảo diệu, Vi Tiểu Bảo nhất thời tự nhiên khó mà học được hết. Hồng giáo chủ nói không cần lo lắng, chỉ hơi biết đường lối luyện tập, lúc nào rảnh rỗi là có thể luyện thành thuần thục. Khi dạy xong thì đã đến giữa trưa.

Hồng phu nhân kiên quyết không nhận thanh chủy thủ, trả lại cho Vi Tiểu Bảo, nói “Người võ công còn chưa luyện xong, lần này đi làm việc cho giáo chủ, phải có loại binh khí tốt thế này để phòng thân”. Lại nói “Bạch Long sứ, trong bản giáo những người được giáo chủ đích thân chỉ điểm công phu, ngoài ta ra chỉ có một mình người thôi đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Thật không biết thuộc hạ tu hành mấy đời mà có được phúc khí thế này?”. Hồng phu nhân nói “Người nên trung thành làm việc cho giáo chủ, để báo đáp ơn đức của giáo chủ”. Vi Tiểu Bảo đáp “Vâng”. Hồng phu nhân nói “Bây giờ người về đi, sáng sớm ngày mai cùng Bản đầu đà, Lục Cao Hiên lên thuyền xuất phát, không cần tới cáo biệt nữa”.

Vi Tiểu Bảo vâng dạ, cung cung kính kính làm lễ với hai người, quay người đi ra, tới cạnh cửa quay đầu nói “Phu nhân, nếu tôi sống tới tám mươi tuổi, lúc ấy giáo chủ và phu nhân mỗi người lại dạy tôi ba chiêu, có được không?”.

Hồng phu nhân thoáng sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra ý y chúc tụng, y hiện bất quá mười bốn mười lăm tuổi, đến tám mươi tuổi là hơn sáu mươi năm nữa, mà giáo chủ và mình thọ sánh ngang trời, sống thêm sáu mươi năm cũng là ứng với ý nghĩa ấy, cười hì hì một tiếng, nói “Ta ưng thuận. Ngày sinh nhật tám mươi tuổi của người, giáo chủ và ta sẽ dạy cho người thêm ba chiêu. Năm người mừng thọ một trăm tuổi, bọn ta lại mỗi người dạy thêm cho người ba chiêu nữa, gọi là Lão Thọ tinh tam chiêu, Lão Thọ bà tam chiêu”. Vi Tiểu Bảo nói “Không, lúc ấy phu nhân vẫn xinh đẹp mỹ lệ như hôm nay, có quá nửa là người và giáo chủ lại

còn trẻ hơn, truyền cho tôi là... là Kim Đồng tam chiêu và Ngọc Nữ tam chiêu”.

Hồng An Thông và phu nhân hô hô cười rộ.

Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên hai người ngồi chờ trên tảng đá ngoài sảnh rất lâu, thủy chung vẫn không thấy Vi Tiểu Bảo ra, kinh nghi bất định, không biết có chuyện gì, đến khi thấy y mặt mày hớn hờ đi ra mới yên tâm. Hai người định hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ và phu nhân truyền thụ cho ta không ít võ công tinh diệu”. Bạn đầu đà và Lục Cao Hiên đồng thanh nói “Chúc mừng Bạch Long sứ. Trong bản giáo ngoài phu nhân ra chưa có ai được giáo chủ đích thân truyền cho một chiêu nửa thức”. Vi Tiểu Bảo dương đắc ý, nói “Giáo chủ cũng nói thế”. Lục Cao Hiên nói “Bạch Long sứ được giáo chủ sủng hạnh, quả thật là từ khi bản giáo sáng lập đến nay chưa từng có chuyện như thế”. Rồi đưa mắt nhìn Bạn đầu đà một cái, hỏi Vi Tiểu Bảo “Giáo chủ và phu nhân có nói tới việc cấp thuốc giải Bạo thai dịch căn hoàn cho chúng ta không?”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Bạo thai dịch căn hoàn còn có thuốc giải gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ... đó là thuốc độc à?”. Lục Cao Hiên nói “Cũng không hẳn thế, chúng ta về nhà sẽ bàn”, rồi nhìn về gian nhà trúc mấy cái, trên mặt có vẻ cẩn thận sợ sệt.

Ba người về tới nhà họ Lục, Vi Tiểu Bảo thấy hai người Bạn Lục thần sắc buồn rầu, trong lòng nghi ngờ, hỏi “Bạo thai dịch căn hoàn là chuyện gì? Rốt lại là độc dược hay linh đan?”. Bạn đầu đà thở dài nói “Là độc

được mà cũng là linh đan, cũng khó mà nói cho đúng !
Tính mạng của ba người chúng ta hoàn toàn trong tay
Bạch Long sứ“. Vì Tiểu Bảo cả kinh, hỏi “Tại sao thế?”.

Bạn đầu đà nhìn Lục Cao Hiên, Lục Cao Hiên gật
gật đầu. Bạn đầu đà nói “Bạch Long sứ, người ta khách
khí thì gọi ta là Bạn tôn giả, không khách khí gì thì gọi
ta là Bạn đầu đà. Nhưng ta gầy ốm thế này, rõ ràng
danh bất phó kỳ thực, người có cảm thấy kỳ quái không?”.
Vì Tiểu Bảo nói “Phải đấy, ta đã sớm ngạc nhiên, nhưng
đoán là người ta đùa cợt với người nên mới gọi như thế.
Nhưng giáo chủ cũng gọi người là Bạn đầu đà, lão nhân
gia người chắc là không chọc ghẹo người đâu”.

Bạn đầu đà thở dài một tiếng, nói “Ta uống Bào thai
dịch cân hoàn lần này là lần thứ hai, đúng là chết đi
sống lại, bây giờ vẫn thường thường nằm mơ thấy ác
mộng. Ta vốn rất lùn rất mập, ba chữ Bạn đầu đà quả
thật danh bất hư truyền”.

Vì Tiểu Bảo nói “À, khi uống Bào thai dịch cân hoàn
xong, thì người biến thành vừa cao vừa gầy chứ gì ? Thế
thì tốt lắm, hiện người tướng mạo đường đường, trông
rất oai vũ, nếu sắp tới là một người lùn mập thì nhất
định không oai vệ như hiện nay”.

Bạn đầu đà cười gượng, nói “Nói thế không sai, nhưng
người cứ nghĩ xem, một người vừa mập vừa lùn mà trong
vòng ba tháng đột nhiên cao thêm ba thước, da thịt trên
toàn thân chảy máu ròng ròng, mùi vị ấy có dễ nếm
không? Nếu không may mắn, sau cùng về tới đảo Thần
Long, giáo chủ nầy dạ từ bi, cấp cho thuốc giải, chỉ e
hiện ta còn cao hơn vài thước”.

Vi Tiểu Bảo không kìm được hoảng sợ, nói “Ba người chúng ta cũng uống được hoàn ấy, ta cao thêm hai thước thì không hề gì. Chứ còn người mà cao thêm hai thước, thì... thì không khỏi quá cao”.

Bạn đầu đà nói “Công hiệu của loại Báo thai dịch cân hoàn này rất linh nghiệm, uống vào trong vòng một năm có thể khiến người ta cường thân kiện thể, nhưng nếu hết một năm mà không uống thuốc giải thì chất kịch độc trong đó sẽ phát tác. Nhưng cũng không nhất định là thân hình sẽ cao lên, sư huynh ta là Sáu đầu đà vốn cực cao, đột nhiên lùn xuống, y vốn rất gầy, đột nhiên mập phì ra, rõ ràng trở thành một gã mập”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Bạn tôn giả người thì biến thành Sáu tôn giả, Sáu tôn giả thì biến thành Bạn tôn giả, hai người các người cứ đổi tên há không phải là không có chuyện gì sao?”. Bạn đầu đà trên mặt có vẻ tức giận, lắc đầu nói “Không được”. Vi Tiểu Bảo vội vàng xin lỗi “Xin lỗi, xin lỗi, ta lỡ lời, xin đừng trách”.

Bạn đầu đà nói “Người chấp chuông Ngũ Long lệnh, ta là thuộc hạ, cho dù người đánh chuông ta cũng không thể phản kháng, huống chi câu ấy cũng không phải có ý nhục mạ người. Ta và sư huynh tính nết phong cách, tướng mạo âm thanh hoàn toàn khác nhau, chỉ đổi một chữ Sáu một chữ Bạn thì hoàn toàn không thể khiến Bạn tôn giả biến thành Sáu tôn giả, Sáu tôn giả biến thành Bạn tôn giả được”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Té ra là thế”.

Bạn đầu đà nói tiếp “Năm năm trước giáo chủ phái ta và sư ca đi làm một việc, việc ấy mười phần khó khăn,

đến khi làm xong, đã quá ba ngày, lập tức lên thuyền về đảo, trên thuyền được tính phát tác, khổ sở không sao chịu được. Sự ca tính nét mười phần nóng nảy, lửa giận bốc lên, một cước đá gãy luôn bánh lái. Chiếc thuyền liền dập dềnh trên biển, từng ngày từng ngày trôi qua, ta càng ngày càng cao, càng ngày càng gầy, y thì càng ngày càng lùn, càng ngày càng mập. Loại Báo thai dịch cân hoàn này có thể kéo người mập lùn thành người cao gầy, đè người cao gầy thành người mập lùn, Hồng giáo chủ quả thật rất thần thông quảng đại. Cứ thế lênh đênh trên biển hai tháng, lúc ấy chỉ cho rằng hai người không sao sống được. Trên thuyền hết cái ăn, bọn ta cứ từ từ ăn thịt hết đám đà công thủy thủ, may mà trời còn thương, gặp được một chiếc thuyền khác mới được cứu, bọn ta bắt chiếc thuyền kia lập tức về ngay đảo Thần Long. Giáo chủ thấy công việc đã làm xong, bọn ta lại không cố ý chậm trễ, bèn ban cho thuốc giải. Hai cái mạng của bọn ta mới kể như là còn”.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng sợ. Quay qua nhìn Lục Cao Hiên, thấy y vẻ mặt trịnh trọng, biết lời Bàn đầu đã không phải là giả, bèn nói “Vậy thì trong vòng một năm, nhất định chúng ta phải lấy được tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* đưa về đảo Thần Long phải không?”.

Lục Cao Hiên nói “Lấy được tám bộ kinh thư cùng một lúc tự nhiên là không gì tốt bằng, nhưng làm sao mà dễ dàng như thế được? Chỉ cần lấy được một hai bộ đưa về đúng thời hạn, thì tự nhiên giáo chủ cũng sẽ ban cho thuốc giải”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trong tay mình đã có sáu bộ, quả thật là đến lúc không biết làm sao thì cứ chia

một hai bộ cho giáo chủ, có là gì khó?". Y lập tức yên tâm, cười nói "Lần này nếu giáo chủ không ban thuốc giải thì biết đâu chúng ta người trẻ biến thành già, người già biến thành trẻ. Ta biến thành một lão công công bảy tám mươi tuổi, hai người các vị biến thành trẻ con, thế thì rất thú vị đấy".

Lục Cao Hiên thân hình run lên, nói "Chuyện đó... chuyện đó cũng không phải không thể", ngữ khí tỏ ra vô cùng sợ hãi, lại nói "Ta miệt mài suy nghĩ tìm hiểu, thì loại Báo thai dịch căn hoàn này quá nửa là dùng các vị thuốc đại bổ như thai báo, thai hươu, Tử hà xa, thận hải cầu phối hợp với các vị thuốc quý hiếm luyện thành, được tính rõ ràng đi ngược lại với đặc điểm ban đầu của cơ thể, chắc là lúc đầu giáo chủ chế luyện loại thuốc này là để phản lão hoàn đồng, có điều thử trước trên người khác, thì hiệu lực của thuốc lại không dễ khống chế như ý, vì thế... vì thế...".

Vì Tiểu Bảo nói "Vì thế giáo chủ không tự mình thử thuốc, mà thử vào người bọn thuộc hạ".

Lục Cao Hiên vội nói "Đó là ta đoán thế, chắc là không đúng. Xin Bạch Long sứ từ nay trở đi ngàn vạn lần đừng nhắc tới nữa".

Vì Tiểu Bảo nói "Hai vị cứ yên tâm, ta bảo đảm giáo chủ sẽ ban cho thuốc giải. Mời hai vị ngồi, ta ra nói với Phương cô nương vài câu". Hôm qua y gặp Mộc Kiếm Bình, nên sốt ruột muốn cho Phương Di biết.

Lục Cao Hiên nói "Hong phu nhân đã gọi Phương cô nương đi, xin Bạch Long sứ yên tâm. Chỉ cần người hết lòng làm việc cho giáo chủ, thì Phương cô nương trên

đảo chỉ gặp chuyện hay thôi”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nói “Phương... Phương cô nương không cùng đi với chúng ta à?”. Lục Cao Hiên nói “Hong phu nhân sai người tới gọi cô ta đi, có nhắn lại một câu, nói Mộc Kiếm Bình Mộc cô nương trong Xích Long môn cũng thế”.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ, mới rồi y nói với Vô Căn đạo nhân muốn chọn vài người trong Xích Long môn cùng đi, ý tứ tự nhiên là chỉ vào Mộc Kiếm Bình, nào ngờ Hong phu nhân đã sớm đoán được, run lên hỏi “Phu nhân..., phu nhân không yên tâm về ta à?”.

Lục Cao Hiên nói “Đây là quy củ của bản giáo, người phụng mệnh ra ngoài làm việc cho giáo chủ thì không được mang theo gia quyến”. Vi Tiểu Bảo cười gượng nói “Hai vị cô nương này không phải là gia quyến của ta”. Lục Cao Hiên nói “Thì cũng gần như vậy”.

Vi Tiểu Bảo vốn nghĩ sáng mai là có thể đưa Phương Mộc hai người rời đảo, trong lòng mười phần vui vẻ, bất giác ỉu xiu, nghĩ thầm “Giáo chủ và phu nhân quả nhiên lợi hại, cái vòng Báo thai dịch cân hoàn đánh đai vào đầu mình vẫn chưa đủ, còn đánh thêm hai cái đai vớ lớn vớ nhỏ của mình”.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo vừa trở dậy, chỉ nghe tiếng còi hiệu rúc vang, ngoài cửa có rất đông người nói lớn “Đệ tử dưới tòa Bạch Long môn kính tiễn Chuồng môn sứ xuất chinh, trung thành làm việc cho giáo chủ”, kế đó có tiếng đàn sáo trời lên. Vi Tiểu Bảo vội bước ra, thấy ngoài cửa có ba bốn trăm người dàn ra, đều mặc áo trắng, có già có trẻ. Mọi người đồng thanh hô to “Chuồng môn sứ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công!”. Phía

sau có mấy trăm giáo chúng áo xanh, là tới tiền quyền Chuồng môn sứ Bạt đầu đà.

Vi Tiểu Bảo tự thấy oai vệ, lập tức tinh thần phấn chấn, cùng hai người Bạt đầu đà, Lục Cao Hiên lên thuyền. Đang làm lễ bái biệt với bọn Vô Căn đạo nhân, Trương Đàm Nguyệt, Ân Cẩm tới đưa tiễn, chợt nghe tiếng vó ngựa khua vang, hai con ngựa phóng mau tới thuyền. Hai người trên ngựa đều mặc áo trắng, chính là Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Vi Tiểu Bảo cả mừng, tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Hay là phu nhân hồi tâm chuyển ý, tha cho hai người bọn họ cùng đi với mình?”.

Hai người Phương Mộc tung người nhảy xuống ngựa, bước lên vài bước, Phương Di cao giọng nói “Phụng mệnh giáo chủ và phu nhân tới tiễn Bạch Long sứ xuất chinh”. Vi Tiểu Bảo trái tim chìm xuống “Té ra chỉ là tiễn hành”. Phương Di lại khom người nói “Thuộc hạ Phương Di, Mộc Kiếm Bình phụng mệnh phu nhân điều động từ Xích Long môn qua Bạch Long môn, nghe theo hiệu lệnh của Bạch Long sứ”.

Vi Tiểu Bảo sững sốt, kể sực hiểu ra “Té ra người... người đã sớm là thuộc hạ trong Xích Long môn Thần Long giáo, dọc đường đóng kịch, chỉ là vâng lệnh giáo chủ, lừa ta tới đảo Thần Long. Bạt tôn giả cứng rắn không xong, người bèn tới mềm mỏng”. Nghĩ tới chỗ ấy, chỉ thấy trong lòng chán nản, vốn định nói với hai người vài câu thân thiết nhưng không thấy có chút hứng thú nào, chợt nhớ ra một chuyện, bèn nói với Lục Cao Hiên “Lục tiên sinh, a hoàn Song Nhi hầu hạ ta, người gọi người thả ra đi, ta muốn dắt theo”. Lục Cao Hiên nói

“Chuyện này...”. Vì Tiểu Bảo cả giận quát “Chuyện này chuyện kia cái gì, thả ra mau!”.

Y nổi giận quát một tiếng, Lục Cao Hiên càng không dám trái lời, ứng tiếng “Dạ, dạ !”, rồi quay lại dẫn tùy tùng trên thuyền vài câu. Người kia nhảy lên bờ, sải chân chạy đi.

Không bao lâu, lại thấy hai con ngựa phóng mau tới, người cưỡi con phóng trước thân hình nhỏ nhắn, chính là Song Nhi. Nàng không chờ kìm ngựa lại, kêu lớn “Công tử!”, từ yên ngựa phi thân vọt lên, nhẹ nhàng khéo léo hạ xuống đầu thuyền. Trong con mắt của bọn cao thủ như Vô Căn đạo nhân thì công phu khinh công này cũng không phải ghê gớm gì, chỉ là thấy nàng còn nhỏ tuổi mà tư thế lại rất đẹp đẽ, đều bật tiếng reo hò khen ngợi.

Lúc đầu Vì Tiểu Bảo thấy hải thuyền lướt đi, sợ Song Nhi rơi vào tay gian nhân, trong lòng thường lo lắng, nàng tuy võ công cao cường nhưng rốt lại còn nhỏ tuổi, tính tình lại ôn nhu dịu dàng, không rõ việc đời, trên hải thuyền lại không có chỗ nào bỏ chạy, nhất định phải chịu khổ, đến khi thấy Phương Di cũng là đệ tử Thần Long giáo, đột nhiên nghĩ ra chiếc thuyền mình ngồi tới đảo Thần Long cũng là của Thần Long giáo. Y nhìn thấy Song Nhi, vô cùng vui mừng, cầm tay nàng, thấy nàng sắc mặt tiêu tụy, hai mắt sưng vù đỏ hoe, rõ ràng đã khóc không biết bao nhiêu lần, vội hỏi “Có người hà hiếp ngươi phải không?”.

Song Nhi nói “Không... không có, ta chỉ là lo lắng cho tướng công, họ... họ giam ta lại”. Vì Tiểu Bảo nói “Được rồi, chúng ta trở về thôi”. Song Nhi nói “Ơ đây... rấn độc nhiều quá”, rồi òa một tiếng bật khóc.

Vì Tiểu Bảo nhìn Phương Di một cái, nghĩ tới việc nàng dẫn mình vào rừng cho rắn độc cắn, đủ trò hoa dạng, lúc trên thuyền thì lời ngon tiếng ngọt, toàn là giả tạo, bất giác trong lòng tức giận, trừng mắt nhìn nàng một cái, nói “Khai thuyền!”.

Thủy thủ trên thuyền kéo neo, trên bờ tiếng pháo nổ vang, những người đưa tiễn đồng thanh nói lớn “Kính chúc Bạch Long sứ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, lập công lớn với giáo chủ!”.

Hải thuyền nhân gió kéo buồm lên, từ từ rời đảo. Mọi người trên bờ đồng thanh nói lớn “Giáo chủ bảo huấn, thường nhớ trong lòng...”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu mình không biết Phương cô nương đã vào giáo thì lúc nào cũng nhớ nhung nàng, còn thế này thì không cần vấn vương gì nữa”. Nhưng nhớ lại lúc tới đảo Phương Di nhu tình đậm thắm, trong lòng không kìm được bồi hồi. Lại nghĩ “Tại sao hai người bọn họ lại gia nhập Thần Long giáo, quả thật vô cùng kỳ quái. Phải rồi, họ bị bọn Chương lão tam bắt đi, Trang thiếu nãi nãi nhờ người đi cứu, nhất định là không cứu được, nên bị Thần Long giáo ép buộc nhập bọn. Tiểu quận chúa đã uống thuốc độc của giáo chủ, Phương cô nương đương nhiên cũng phải uống. Ờ, nếu Phương cô nương không chịu nghe lời, không lừa mình tới đảo Thần Long thì nàng sẽ bị chất độc phát tác mà chết, đó là chuyện bất đắc dĩ, cũng không trách nàng được. Có điều con đi con kia vờ vịt này nọ, lừa gạt lão tử không mất tiền, không phải người tốt! Con mẹ nó, rốt lại Thần Long giáo là cái gì nhỉ? Lão tử tuy làm Bạch Long sứ nhưng vẫn hoàn toàn mờ mịt hồ đồ!”.

Nghĩ tới chuyện này toàn vì Chương lão tam mà ra, nghĩ thầm “Không biết thằng đầy tớ già này thuộc môn nào, tương lai nếu lão tử trở lại đảo Thần Long sẽ điều y qua Bạch Long môn, mỗi ngày đập vào mõng ba trăm gậy”. Lại nghĩ “Không biết Chương lão tam có trên đảo không ? Có quá nửa là y không dám bấm báo với giáo chủ rằng mình là Tiểu Quế tử, nếu không giáo chủ nghe y nói bắt được nhân vật trọng yếu như mình mà lại lập tức thả ra thì không giết y không xong. Y là đầy tớ già, không phải người trẻ tuổi, giáo chủ và phu nhân vốn đã định giết đi rồi, lại phạm lỗi lớn thế này, lẽ nào lại không giết con mẹ nó đi mười bảy hăm tám lần chứ ? Đúng rồi, Bạt đầu đã không dám vạch trần chuyện lêu bịp, Chương lão tam cũng không dám vạch trần trò lừa đảo. Chỉ có một chuyện không sao hiểu được, phu nhân ưa thích người trẻ tuổi thì không có gì lạ, nhưng tại sao giáo chủ cũng thế ?”.

(Xem tiếp tập 5)

MỤC LỤC

Hồi 16

<i>Son phấn hương thừa vang tiếng én</i> <i>Nhấn vòng ma mới khóc lời oanh</i>	5
---	---

Hồi 17

<i>Pháp môn gõ mạnh không phương tiện</i> <i>Nghi trận bày ra có thí như</i>	63
---	----

Hồi 18

<i>Chày quý kim cương hộ đế thích</i> <i>Chữ triện bia đá lửa đầu đà</i>	115
---	-----

Hồi 19

<i>Chín châu gom sắt đúc một chữ</i> <i>Trăm vàng dụng gỗ mời quân ma</i>	185
--	-----

Hồi 20

<i>Bia tàn ngày tháng xem còn đó</i> <i>Lốp trước phong lưu tới vịn theo</i>	229
---	-----

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường tộ - Hà Nội

ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo

NGUYỄN CỬ

Biên tập

BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đỉnh ký - Tập 4

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường 8 tập*
- *Bìa cứng 4 tập*

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường 8 tập*
- *Bìa cứng 4 tập*

ĐÓN ĐỌC:

ý thiên đồ long ký

Loc định ký 4 - M

8

Giá: 25.000 Đ